

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

YIL: 3

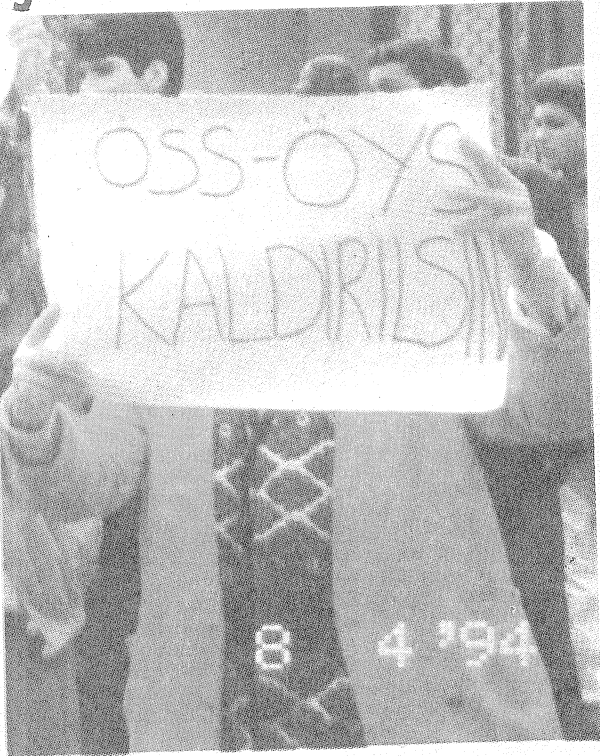
SAYI: 21

20 HAZİRAN 1994

FIYATI: 15.000 TL

NE ÖSS, NE ÖYS;

Çözüm Demokratik Halk Üniversiteleri'nde!

Herkese yüksek öğrenim hakkı!

☆ Parasız, sınavsız yüksek öğrenim bütün gençliğin hakkıdır. ÖSS, ÖYS egemen sınıfların halk gençliğine dayattığı eşitsiz bir yarıştır, çözüm değildir. Çözüm Demokratik Halk Üniversiteleri'ndedir.

Formalar tatilde, mücadeleye devam!

☆ İNSA Lisesi öğrencileri öğrenim dönemini 9 Haziran günü gerçekleştirdikleri paralı eğitimi protesto eylemiyle sonuçlandırdı.

Onu anmak savaşmaktır!

☆ Komünist önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 21. yıldönümünde çeşitli eylemlerle anıldı. 19 Mayıs akşamı İstanbul-Gültepe'de TKP(ML) TMLGB tarafından düzenlenen gösteri yaklaşık 50 kişilik bir katılımı gerçekleştirdi. Ayrıca İstanbul, İzmir ve Adana'nın bir çok bölgesinde pankart asma, yazılama, kuşlama ve afişleme eylemleri gerçekleştirildi.

İşyeri Komiteleri'ni işlevli kılalım!

☆ İşyeri komiteleri bugünkü tecrübelerimizden çıkardığımız sonuçlar da dikkate alınarak yapıları ayrıntılandırılmalı, işyerinin somut durumuna göre servis komiteleri, bölüm komiteleri şeklinde alt birimleri oluşturulmalıdır.

Tarım proletaryası (ırgatlar) ve sorunları

☆ Devrimimizin ilk aşaması Demokratik Halk Devrimi olduğundan tarım proletaryasının devrimci çalışmalarında

İNSA Lisesi'nde paralı eğitim yürüyüşle protesto edildi!

İnsa Lisesi öğrencileri "Paralı eğitime hayır!" pankartıyla yürüyüşe geçtiler! (yanda) Eylemci öğrenciler düzenlenen yürüyüş sırasında bir arkadaşlarının gözaltına alınması üzerine Avcılar HADEP'de basın açıklaması yaptılar. (Aşağıda)

"Mücadelede kararlıyız!"

Bizler henüz yeni mücadelenin içine atılmış olarak bu kavgada birlikte omuz omuza olduğumuz için kıvanç duyuyoruz. Okulların üç aylık gibi bir yaz tatiline girmesi sürecinde bizler henüz okul içerisinde yeni uyanışlar içerisindeydik. Ama okulların kapanması bizi mücadeleden alıkoyamayacaktır.

Bu yaz içerisinde kendimizi teorik ve pratik olarak daha da geliştirerek yeni insanı yaratmada bir adım daha ileri atacağız ve biz gençlik olarak güzel yarınlara hep birlikte varacağız. Biz Bayrampaşa Tuna Lisesi YDG olarak dediğimiz gibi henüz sorunlarımızı sahip çıkmada yeniyiz. Fakat sağlam adımlarla mücadeleye katılmaya kararlıyız. Okulumuzda Demokratik Öğrenci Birliği (DÖB) adı altında bir yapı bulunuyor. Bir süre önce bu yapılanmada yer alıyorduk. Ama şu anda bu insanların dar grupçu anlayışlara

sahip olduklarından ve bunun çerçevesinde insanlara yeni şeyler kazandırmadığından, kör-pratik anlayışına sahip olduklarından bu yapıdan çekildik.

Ve şunu kavradık ki öğrencilerin kendi öz örgütüllüğü olan ve sağlıklı bir demokratik kitle örgütü anlayışına sahip olan **Liselî Öğrenci Birliği (LÖB)**'dür. LÖB'ün kitle çizgisini benimsedik. Bizler yeni bir dönemin başlangıcıyla LÖB çalışmalarımıza hız vereceğiz. Kitleleri **Yeni Demokrat Gençlik** saflarında seferber etmek için mücadeleyi yükselteceğiz.

☆ **Umudumuzu gelecek yarınlara ve bayrağımızla taşıyacak olan gençliğe selam olsun!**
☆ **Gelecek ellerimizdedir!**
☆ **Yaşasın öz örgütüllülüğümüz öğrenci birlikleri!**
☆ **Güzel yarınları yaratma mücadelesinde YDG saflarında birleş!**

Bayrampaşa Tuna Lisesi YDG

9 Haziran Perşembe günü İNSA Lisesi AÖB (Alternatif Öğrenci Birliği), DLMK (Demokratik Lise İçin Mücadele Komiteleri), DÖB (Demokratik Öğrenci Birlikleri), LÖB (Liselî Öğrenci Birlikleri) ve Avcılar Endüstri Meslek Lisesi Öğrenci Birliği tarafından paralı eğitimi protesto etmek amacıyla bir eylem gerçekleştirildi. Eyleme saat 10.35 de İNSA Lisesi'nin önünden yürüyüş yapılarak başlandı. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı yürüyüş esnasında "Paralı eğitime hayır! LÖB, DÖB, DLMK, AÖB" yazılı bir pankart açıldı. "Eğitim hakkımız engellenemez!", "Çekin ellerinizi cebimizden!" şeklinde slogan atan göstericiler yaklaşık 300 metre yürüdüler. Öğrenciler yürüyüşe devam ederken Avcılar İlçe Emniyet Müdürlüğü polisleri yürüyüşe engel olmak için öğrencilere müdahale etti. Öğrencilerin yürümekten vazgeçmediklerini görünce üzerlerine saldırdı. Bu saldırı sonucunda bir öğrenci gözaltına alındı.

Olaydan sonra arkadaşlarının göz altına alınmasını protesto etmek ve kamuoyuna teşhir etmek amacıyla LÖB, DÖB, AÖB, DLMK ve Avcılar Endüstri Meslek Lisesi öğrencileri Avcılar HADEP'te bir basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 13:30'da yapılan basın açıklamasına 100 civarında öğrenci katıldı.

Öğrenciler yaptıkları basın açıklamasında haklı ve meşru talepleri için mücadele ettiklerini, fakat en küçük bir hareketlerinde dahi polisin vahşice saldırılarda bulunduğunu belirterek, aynı şekilde paralı eğitimi ve bu eğitim sisteminin bir parçası olarak parayla karne dağıtılmasını protesto etmek için düzenledikleri gösteri yürüyüşü sırasında bir arkadaşlarının gözaltına alındığını belirterek, gözaltına alınan arkadaşlarının bir an önce bırakılmasını istedikler. Yaklaşık 20 dakika süren basın açıklamasından sonra öğrenciler sessizce dağıldılar. Daha sonra görüştüğümüz eylemciler eylemliliklerinin genel olarak olumlu olsada somut kazanım anlamında eylemi başarıya ulaştıramadıklarını, bunda da koordinasyonsuzluğun, tecrübesizliğin büyük payı olduğunu söylediler.

Eskişehir AÜ'de sivil faşist saldırılara sessiz kalınmadı!

6 Mayıs 1994 günü Eskişehir Anadolu Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nin kantininde demokrat, devrimci öğrenciler tarafından Deniz Gezmiş ve arkadaşları için yaklaşık 40 dakikalık bir dinleti düzenlendi.

Faşist kolluk güçleri bu eylemden dolayı hınçlarını alamayınca 9 Mayıs 1994 günü Eğitim Fakültesi kantinine bir grup sivil-faşist yollayarak o sırada kantinde bulunan demokrat öğrencilerin üzerine saldırmışlardır. Yaklaşık sekiz devrimci-demokrat arkadaşın çeşitli yerlerinde yaralar, şişlikler ve morluklar oluşmuştur. Sivil faşistler bu saldırıda kesici aletler, sopalar ve silah kullanmışlardır.

10 Mayıs 1994 günü ise bu faşist saldırıları kınamak, protesto etmek ve kamuoyuna teşhir etmek için demokrat, devrimci, yurtsever öğrenciler toplanarak Eğitim Fakültesi önünde bir forum düzenlediler. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı forumda faşist saldırılar lanetlendi ve idare-sivil faşist ve resmi faşistlerin işbirliğine dikkat çekildi.

AÜ YDG

İbrahim Kaypakkaya Eskişehir'de anıldı

Ser verip sır vermeyen yiğit komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın faşist diktatörlük tarafından, Diyarbakır işkencehanelerinde katledilişinin 21. yıldönümünde, biz Eskişehir YDG olarak, birlik-mücadele-zafer şiarıyla çeşitli eylemlilikler yaptık. Ayrıca Hasanpaşa'da katledilen İsmail Oral, Hatice Dilek Ant dağlarının kızıl gülü Enternasyonal komünist Barbara Anna Kistler ve öncü şehitlerini de andık. Anadolu Üniversitesi Yunus Emre Kampüsü'nde rektörlük binası civarlarına, Osmangazi

Üniversitesi Mühendislik-Mimarlık Fakültesi içine, Meşelik yurdunun önündeki büfe elektrik trafolarına, Tıp fakültesi önünden kalkan Meşelik-otogar otobüsüne, "İbrahim Kaypakkaya'nın resimlerinin basılı olduğu; komünist önder İbrahim yoldaşın çizdiği kızıl güzergahta ileri!", "Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın ilkeleri bilincimiz, mücadelesi bayrağımızdır!" yazılı pullamalar ile; "Meral-Yıldız-Barbara, hedef patron-ağa", "İsmail Oral-Hatice Dilek'in katili Patron Ağa devleti!", "Marx, Lenin-Mao önderimiz ibo!", "Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür" kuşlamaları yapıldı. Bu olaylar özellikle de Müh. Mimarlık Fakültesi'nde ilgiyle karşılandı. Biz Eskişehir YDG olarak komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın çizdiği kızıl güzergahta, üzerimize düşen tüm görevleri, azim ve kararlıkla yapmaya devam edeceğiz. Gençlik gelecektir, gelecek ellerimizdedir! Devrim Şehitleri ölümsüzdür! Şan olsun komünist önder İbrahim Kaypakkaya'ya!

Eskişehir YDG

Liseli Öğrenci Birlikleri birlik ve dayanışma şenliği düzenledi

3 Haziran günü liseli gençliğin birlik ve dayanışma duygularını güçlendirmek amacıyla Esenyurt Pınar Dügün Salonu'nda Liseli Öğrenci Birlikleri tarafından şenlik düzenlendi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı şenlik, katılımın istenen düzeyde olmamasına rağmen oldukça coşkulu geçti.

Avcılar Sanat Merkezi Müzik Grubu, Grup Şafak ve Grup Kutup Yıldızı'nın türkülerıyla katıldığı şenlik, Genç Umut Tiyatro Topluluğu ve Dostluk Tiyatro Topluluğu'nun oyunları daha da neşeli bir hale geldi. Yaklaşık 5 saat süren şenlikte canlılık ve hareketlilik liseli gençliğin dinamizmini güzel biçimde ortaya koydu.

Yaşasın devrimci öğrencilerin eylem birliği!

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfının 5 Nisan'da açıkladığı "istikrar paketi" çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarına zam, zulüm, işkenceden başka bir şey getirmemiştir. Bundan öğrenci gençlikte payını fazlasıyla almıştır. Tüm bunların yansıması olarak Osman Gazi Üniversitesi'nde 22 Nisan'da yemek fiyatları 5000 TL'den 20.000 TL'ye çıkarılmıştır. Mevzilerimiz olan birim derneklerde gelişen bu olaylara karşı tepkilerimizi gösterdik. Özelde artan yemek fiyatlarını, paralı eğitimi, genelde 5 Nisan kararlarını hedef alan bir eylem kararlaştırıldı. Bu eylem 3 gün sonra OÜ Tıp Fakültesi yemekhanesinde yapılacaktır. Fakat gelişen süreçte dernekleri tekkeleşirmiş oportünist grubun kayıtsızlıkları, ciddiyetsizlikleri, tembellikleri sonucu ne hazırlık yapıldı, ne de eylem gerçekleştirilebildi.

Gelişen bu olaylar karşısında diğer devrimci demokrat yapılarla bir eylem komitesi oluşturuldu. Eylem tarihi 16 Mayıs'a alındı ve hemen hazırlıklara başlandı. İki

gün boyunca anfilere, kantine, yemekhaneye, Tıp Fakültesi Hastanesi'ne, Sağlık Meslek Yüksek Okulu'na komite adına pullamalar yapıldı, dövizler asıldı, bildiriler dağıtıldı ve aralıksız sözlü propagandalar yapıldı.

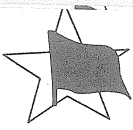
Bu arada dernekteki oportünist grupla yine bir tartışma süreci yaşandı. Bu grubun her gün değişen tavırları karşısında komitenin oluşturduğu eylem birlikteliği savunuldu. Nihayet 16 Mayıs Pazarı günü öğleye kadar tekrar eylem duyurusu ve propagandası yapıldı. Saat 12.30'da yemekhaneye gidildi.

Eylemi daha önceden haber alan polis Tıp Fakültesi'ni kuşatmıştı. Polis-idare işbirliğinin bir sonucu olarak rektör'ün "eylem başlamadan bu işi bitirin, gerisini ben hallederim" demesi üzerine polis eylemin kitleselleşmesini önlemek amacıyla harekete geçti. Bu arada iki öğrenciyi almaya kalan polis orada bulunan devrimci demokrat öğrenciler tarafından aktif bir direnişle karşılandı. Eylemin niteliğine uygun yazıların okunmasından sonra "Acı ilacı

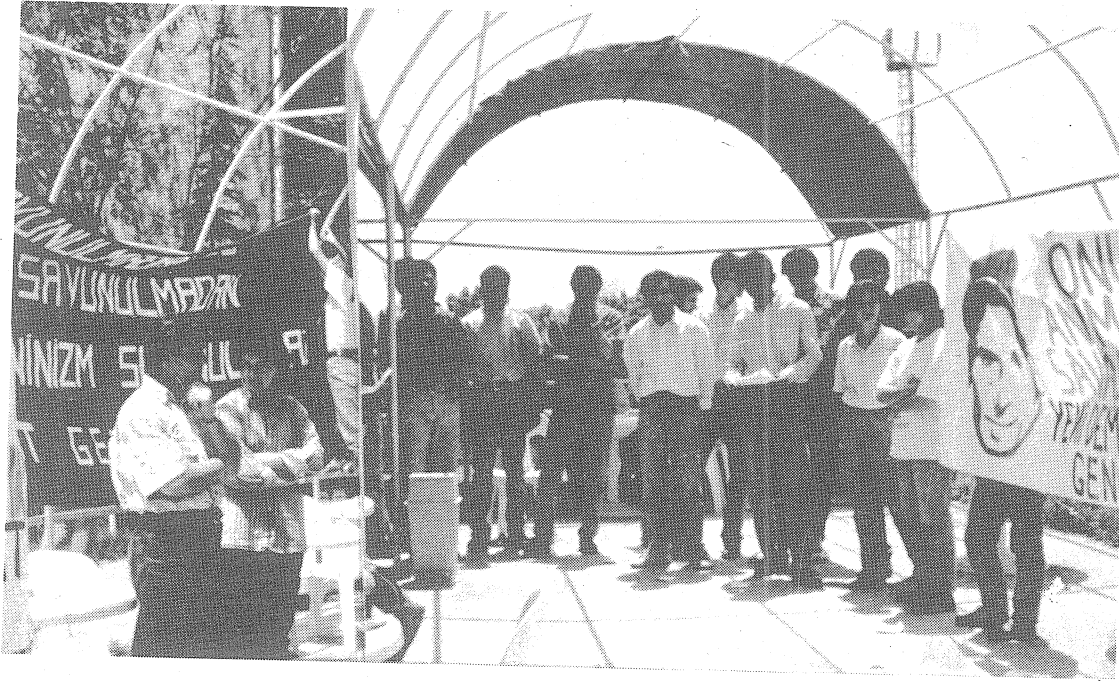
İçmeyeceğiz!", "Zama-zulme-soyguna hayır!", "Yaşasın yemek boykotumuz!" sloganları atıldı. Ardından çevik kuvvet desteğini alan sivil polisler orada bulunan kitlenin üzerine saldırdı. Bu arada Alinteri gazetesinin muhabirininde içinde bulunduğu bir grup öğrenci yerlerde sürüklenerek tekme-tokat polis arabasına bindirildi. Arabaya bindirilen öğrenciler tarafından "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganı atılarak polisin bu tutumları kitleye teşhir edildi. Polislerin bu tavırları dışarda bulunan öğrenciler tarafından alkışlarla protesto edildi.

Gözaltına alınan 20 kişi 17 Mayıs akşamı mahkemeye çıkarıldıktan sonra serbest bırakıldı. Polis saldırısını protesto etmek amacıyla, serbest bırakılan 20 kişinin katıldığı bir forum Tıp Fakültesi kantininde yapıldı. Forumun ardından okulun bahçesinde sembolik olarak bir "istikrar" paketi yakılarak sloganlar atıldı ve eylem sona erdirildi.

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi YDG

İTÜ'de 18 Mayıs

İstanbul Teknik Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi'nde komünist önder İbrahim Kaypakkaya 18 Mayıs'ta yapılan bir forumla anıldı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı anmaya saat 12.30'da Fen Edebiyat Fakültesi'nin kantininde tüm devrim şehitleri için saygı duruşu çağrısıyla başlandı. Forum saygı duruşundan sonra yapılan çeşitli konuşmalarla devam etti.

Konuşmalarda İbrahim Kaypakkaya'nın mücadele hayatı ve görüşleri anlatıldı. Türkiye'de İbrahim Kaypakkaya savunulmadan Marksizm-Leninizm-Maoizmin savunulamayacağı vurgulandı; İbrahim Kaypakkaya'yı anmanın onun çizdiği kıvılcık güzergahta savaşmakla mümkün olacağı belirtildi. Forumda sık sık "Marks-Lenin-Mao, Önderimiz İbo", "Ağa-patron devletini yıkacağız, halk iktidarı kuracağız", "Biz, biz biz işçinin köylünün yiğit sesiyiz., Namluya sürülmüş halk mermisiyiz" şeklinde sloganlar atıldı. Yaklaşık yarım saat süren forum "İbrahim yoldaş ölümsüzdür!" sloganıyla sona erdi.

1 Mayıs Mahallesi'nde İbrahim Kaypakkaya coşkuyla anıldı!

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katliedilişinin 21. yıldönümü dolayısıyla 1 Mayıs Mahallesi'nde bir anma toplantısı yapıldı. Pir Sultan Abdal derneği'nin 1 Mayıs Mahallesi'nde bulunan şubesinde yapılan toplantıyı bir grup YDG'li organize etti. Anmaya, komünist önder İbrahim Kaypakkaya nezdinde tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başlandı. Saygı duruşu sırasında "Gürledi gök, haykırdı İbrahim; Yoldaşlar! bu yola ise canımız, kesindir zaferimiz, susmasın silahlarımız!" andı okundu. Daha sonra bir dia gösterimi yapıldı. Bu gösteri içerisinde komünist önder İbrahim Kaypakkaya, enternasyonal devrim savaşçılarından Che Guevara, Türkiye devrimci hareketinin önderlerinden Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, halk ordusunun yiğit gerillaları ve Olağanüstü TKP(ML) Konferansı resimleri yer aldı. Dia gösteriminden sonra şiirlerle anmaya devam edildi. Toplantı süresince "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganı orada bulunan kitle tarafından coşkuyla haykırıldı. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı anma 3 saat sürdü. Anma İbrahim'in çizdiği sınıfsal mücadele doğrultusu ile Kürt ulusal mücadelesi'nin tartışılması ile sona erdi.

1 Mayıs Mahallesi'nden bir grup YDG okuru

İÜ Avcılar Kampüsü YDG çalışmaları

Okulumuzda bulunan kulüplerin düzenlediği geleneksel Bahar Şenliği (8-13 Mayıs) çerçevesinde YDG'de çeşitli çalışmalarda bulundu. Umut Yayıncılık'ın bünyesinde çıkan tüm kitapları, YDG'nin tüm sayılarını ve Özgür Gelecek'in çeşitli sayılarını kapsayan bir stand şenlik boyunca açık kaldı. 18 Mayıs'la ilgili olarak Yeni Demokrat Gençlik'in daha önceden özel sayı olarak çıkarmış olduğu afişler okulun içinde birkaç gün boyunca üst üste yaygın olarak yapıştırıldı. 16 Mayıs pazartesi günü komünist önder İbrahim Kaypakkaya için Veterinerlik Fakültesi kantininde forum yaptık. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı forum esnasında İbrahim Kaypakkaya yoldaşının resminin bulunduğu büyük bir pankartın yanısıra "önder İbrahim Kaypakkaya yoldaş ölümsüzdür! Yeni Demokrat Gençlik" imzalı bir pankart asıldı. Forumun olumsuzluğu olarak kantinin gürültüsünden yapılan konuşmaların anlaşılmasında zorluk çekilmesini belirtmek gerekiyor.

İÜ Avcılar YDG

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde 18 Mayıs'ı anma panosu

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın Diyarbakır zindanlarında katliedilişinin 21. yıldönümü nedeniyle Yeni Demokrat Gençlik imzasıyla bir duvar gazetesi

hazırlandı. Duvar gazetesinde komünist şehitlerin yanı sıra İbrahim Kaypakkaya'nın hayatını ve görüşlerini anlatan yazılar yer aldı. Duvar gazetesi gün boyunca asılı kaldı.

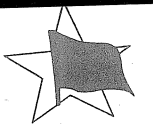
Vefa Poyraz Lisesi'nde 18 Mayıs çalışması

İstanbul Vefa Poyraz Lisesi'nde 18 Mayıs günü özelde İbrahim Kaypakkaya'nın katliedilişinin 21. yıldönümü genelde ise tüm devrim şehitlerinin anılması için

bir pano hazırlanarak okulun duvarına asıldı. Ayrıca panoda Deniz Gezmiş, Mahir Çayan gibi devrim şehitlerinin resimleri de yer aldı.

Bunun yanında İbrahim Kaypakkaya'nın ve diğer devrimcilerin yaşamlarını anlatan kısa yazılara da panoda yer verildi.

Vefa Poyraz Lisesi YDG

Okulların tatil olması ne demektir?

Okullar tatil oldu. Tatil, ne demek? Tatil hoş birşey, peki tatil olmadığı zaman yaşam nasıl? Yoksa, yaşam tatil beklentisinden mi ibarettir. İnsanın emeğine yabancılaştığı, üretmenin, çalışmanın bir angarya olduğu, toplumun yararına olanla kendi yararını bulan çeliştiği, yaşamın zorunluluklarıyla istemlerimiz arasında daima uçurumların bulunduğu bu toplumda, efendiler için yaşama işkencesine katlanabilmek için zorunlu molalar da denebilir tatil günlerine. Kafa ve kolun uyumsuzluğunun yarattığı 'çağdaş' hastalıklardır, yorgunluk ve stres. Burjuvazi, hem onlar için yaşam düşüncemeyiz (!) hem de hoşnutsuzdur, verimi düşürdükleri için. Gerçek kaynağını gizleyerek şöyle öğütler: "Yorgunsun, dinlen. Beynini rafa kaldır, gevşe hiçbir iş yapma... Hiçbir şey yapamayacak kadar miskinleş. Paran varsa işte sana yeryüzünde cennet; deniz, plaj, tatil köyleri... Paran buna yetmiyor mu? (Bunlara ulaşmak baş hedefin olsun) uzandığın yerden seyret o zaman; içinde olmakla, dışından seyretmenin pek farkı yok nasılsa. Gevşe, unut her şeyi unut.. İnsan olduğunu özellikle. Bunlar unutmaya yetmiyor da, içinden bir dürtü ile de üretmek mi diyor: Bir hobi edin kendine. Kaktüs çeşitleri konusunda uzmanlaşabilir, kelebek koleksiyonu yapabilirsin. Ya da fotoğrafçılıkla uğraşabilirsin... Evet uğraş, yalnızca onunla uğraş ki, dünya ondan ibaret sanılsın."

Tarihin omuzlarına yüklediklerini kavramak, buna uygun hareket etmeyi istemektir aynı zamanda. Tüm insanlığın özgür olacağı altın çağa varana değin, bireyler açısından özgürleşmenin tanımı, bu isteğin hayata geçirilmesi olacaktır.

Bunu ucundan da olsa yakalayanlar/ mutluluk kavramını doğru tanımlayanlar için "tatil özlemi" yerini, daha fazla çalışma/üretme, tüm zincirleri

parçalama yolunda daha fazla çaba harcayarak daha da özgürleşme istemine; enginleri fethetme tutkusuyla akıp giden zamana karşı girişilmiş bir yarışa bırakmıştır. Yaşamı bir angarya olarak sürdüren çoklarının aksine, Yeni Demokrat Gençler açısından "okul tatili, "okul faaliyeti" açısından bir mola, ancak yaşamlarına yön veren faaliyeti sıçratmak için -daha çok çabayı gerektiren- iyi bir fırsattır.

Komünist olma çabasında genç insanlarız. Bu çabaya girişmişsek, önmüze devrim yapma hedefini koyabilecek kadar iddialı ve cesuruz demektir. Ama bu yeterli değil, yolumuzu aydınlatacak bilgiye de ihtiyacımız var.

Dünya devrim tarihini inceleyerek, devrim yapabilmek için yeterli bilgi edinemeyiz. Böyle bir incelemeyle devrim pratiğinin bugüne değin ortaya attığı soruların yanıtlarını bulabiliriz ancak. Devrimin ihtiyacı olan ise, hiçbir zaman bunların aynı olmayacak sorulara verilmesi gereken yanıtlardır. Özünde "somut koşulların somut tahlili" demek olan MLM bilimini kavramak, doğru bir yöntem edinmektir. Eski yanıtları incelemek/ özümsemek ise, yöntemin özümsemesinin ilk adımı- küçük bir parçasıdır sadece. Yöntem konusundaki gerçek ustalık ise pratikten gelir. (Çünkü felsefenin tek temel yasasının özül olan iki büyük sıçramadan, bilgidan pratiği olanı esaslıdır; öğretendir, değiştirendir.

"En akıllı insanlar sıradan insanlardır." Çünkü toplumsal pratiğin hakimi, üreten ve yaratan onlardır. Engin pratikleri, sürekli karşılaştırmalar yaparak doğru ile yanlışın eninde sonunda mutlaka ayırt etme yetisine sahip kılmıştır onları. Tarih destanı, tek tek kahramanların değil, onların maceralarıyla yazılmıştır/ yazılacaktır. Bize düşen ise, ilkin onlardan öğrenmektir. Çünkü "en bilgün aynalara/ en renkli şekillere aksettiren" yine onlardır.

Aydınlar ilk uyananlardır. Ancak

düşüncenin pratikten kopunca doğru dan sapması gibi, halktan kopuk olmak da bir aydın için hayati bir tehliktir. Öyle ki Mao bu durumu, devrimci aydınlarla, devrimci olmayan ve karşıdevrimci aydınlar arasında kesin bir sınır çizgisi olarak belirlemiştir. "Kitlelerle kaynaşma" tüm aydınlar ve öğrenciler için tek gerçek mihenk taşıdır.

İşte bu yüzden, toplumun diğer kesimlerine göre daha hareketli / daha cazip görüldüğü dönemlerde dahi, çalışma alanımızın dezavantajlarının farkında olmalıyız. Peki farkında mıyız?

Kampüsün dışına çıkmak için çaba harcıyor muyuz? Kitlelerden öğrenecek çok şeyin olduğunu farkında mıyız? Bu, davranış biçimimize, yaklaşım tarzımıza yansıyor mu? Yoksa - kitaplardan okuduklarımızı tekrarlayarak öğretecek çok şeyimizin olduğunu mu sanıyoruz? Kitlelerin kendi öz siyasal deneyimlerinden nasıl öğrenecekleri- öğretecekleri üzerine kafa yoruyor muyuz? Onlara önderlik edebilecek kadar alçakgönüllü müyüz?

Tatil sürecini nasıl değerlendireceğimizi düşündük. "Eğitim" denince aklımıza ne geliyor?

Okul dönemi boyunca, bizim gibi üretimde yer almayan insanların içinde kitle çalışması yaptık mı? Önümüzdeki tatil, bu kabuğu kırmak; sömürülmenin ne olduğunu, üretmenin, değer yaratmanın, yorulmanın ne olduğunu anlamak için kaçırılmaması gereken bir fırsat. Tohum ekmeye çalıştığımız toprakları tanımak; tanıdıkça subjektivizm, karamsarlık, acelecilik gibi ihanet etmeye çalıştığımız sınıfın illetlerinden biraz olsun arınmak için iyi bir fırsat.

Ne yazık ki bu tür fırsatları, henüz çok organize bir biçimde değerlendirmiyoruz; bu yönlü planlı ve kolektif çalışmalar ortaya koymalıyız. Ama şimdiden belli bir anlayışla, bu yönlü bir çaba içine girmek, daha planlı çalışmalara zemin hazırlayacaktır.

Peki o halde ne yapabiliriz? Yapa-

bileceklerimize, yaratıcılığımıza ve istemimize bir sınır çizebilir ancak. Çoğumuz Sabah Tufanı'nı okuduk, Mao'nun -onu büyük ölçüde şekillendiren- gençlik yıllarındaki çalışmalarından öğrenmeliyiz. Önder İbrahim yoldaşın çalışma tarzından öğrenmeliyiz; onun bölge tahlilleri, yöntem konusunda bize ışık tutmalı. Kitlelerin tecrübelerinin hayatın verdiği dersler olduğunu ve bu dersleri algılayabilmek, kavrayışımızı derinleştirilebilmek için çözümlenmelerini yapmaya çalışmanın gerekliliğini görmeliyiz. Basitte olsa, tüm gözlemlerimizi, deneyimlerimizi, yorumlarımızı yazılı hale getirerek paylaşmalı; aynı zamanda eksikliklerimizin neler olduğunu daha iyi tespit ederek, ihtiyacımızın ne olduğunu bilerek okumaya / araştırmaya girişmeliyiz.

Oluşturabildiğimiz ölçüde yaz için kolektif çalışma grupları oluşturmalıyız. Pek çoğumuz, böyle bir olanaktan yoksun kalacağız; bu durumda iyi bir çalışma için gerekli disiplini oturtma konusunda, insiyatifin her zamankinden önemli olduğunu görmeliyiz. Bu da, bir takım seyleri hayata geçirme noktasında kendiliğindenci değil, sorgulayıcı olmak demektir.

Son olarak; "dört önceliği" anımsamalı, kitaplardaki fikirlerle, insanların kafalarındaki canlı fikirler arasındaki ilişkide, önceliği canlı fikirlere vermeliyiz; siyasal tartışmalar ya da bildiklerimizi başkalarına öğretmeye çalışmak, öğrenmenin iyi bir yoludur. Bunun yanında henüz yolumuzdayken, özellikle felsefe, ekonomi-politik, örgütlenme vb konularda "kitaplardaki fikirlere" de ne çok ihtiyacımız olduğunu unutmamalıyız.

Bu yazı, yaz sürecine girerken, yazılması gerekenler konusunda, çoğumuzun zaten içselleştirdiği perspektif bazında kısa bir değiniden ibaret. Yaz sonunda yaşanmış deneylerin zenginlikleriyle dolu güzel yazılar okumak dileğiyle...

KTÜ yurtlarından görünüm yazısına ilişkin olarak;

Dergimizin geçen ay çıkan sayısında (Mayıs ayı sayı: 20) KTÜ yurtlarından görünüm yazısı başlıklı yazıda bir yanlışlık sonucu özerk-demokratik istemi (Yazının ilk cümlesi) yer almıştır. Bu yazının düzeltilmesini istiyoruz. Çünkü bizim istemimiz özerk-demokratik üniversite değil, demokratik halk üniversiteleridir.

Neden özerk-demokratik değil de, demokratik halk üniversiteleridir, çünkü biz çok iyi biliyoruz ki hiçbir eğitim sistemi devletten ve devletin ideolojisinden bağımsız değildir. Devlet, sınıf çelişkilerinin bulunduğu ortamlarda çıkar ve çelişkileri uzlaştırmaya çalışır. Devlet bunu kendi oluşturduğu kurumlarla gerçekleştirir. (Bu kurumlar ordu, polis, medya, eğitim, ves..)

Türkiye'de devlet patrona devlettir. Bugün okullardaki (ilk-orta,yüksek) eğitim sistemi insanlara egemen sınıfların ideolojisini yaymaktadır.

Okullarda tartışmayan, so-

ru sormayan, yargılamayan insanlar yaratılmaya çalışılmaktadır. Böylece "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" felsefesiyle yaşayan, hatta yılan ona dokunsa da ses çıkarmayan bir insan tipi oluşturulmaya çalışılır.

Fakat bugünkü eğitim sistemi, nasıl patron-ağa'ya hizmet ediyorsa, sosyalizmde de proletaryaya hizmet edecektir. Bugün okullarda nasıl metafizik bir ideoloji okutuluyorsa gelecekte de diyalektik ve tarihi materyalizm gösterilecektir. Gelecekte ki eğitim sistemi soran, sorgulayan bir insan tipi oluşturacaktır.

Görüldüğü gibi eğitim sistemi devletten bağımsız olarak düşünülemez, düşünülmemelidir. Eğitim sistemini devletten bağımsız olarak düşünmek devleti anlamamaktır. Konuya kısaca değindikten sora yanlışlığın düzeltilmesini istiyoruz.

Karadeniz Teknik Üniversitesi YDG

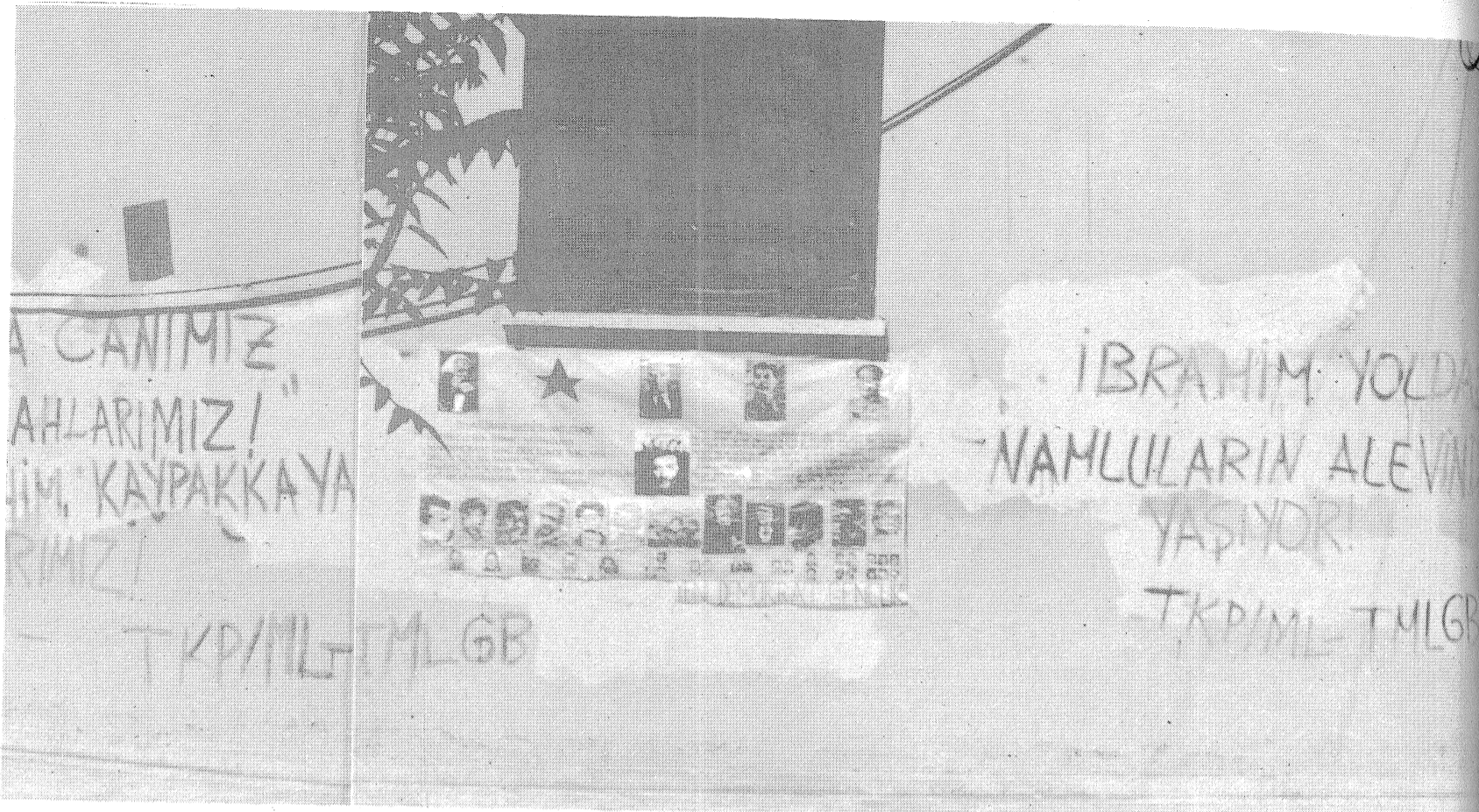
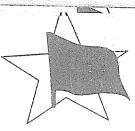
MSÜ'de 18 Mayıs çalışmaları

Okulumuz Fen Edebiyat Fakültesi'nde 18 Mayıs çalışmalarını ilgili olarak duvar gazetesi hazırladık.

Bunun yanında İbrahim Kaypakaya'nın ölüm yıldönümü konulu pullamaları okul duvarlarına yaptık ve aynı konulu afişleme-

leri okulun duvarına astık. İbrahim Kaypakaya'nın hayatını ve mücadelesini anlatan ajitasyon ve propaganda çalışmalarımız bir hafta boyunca sürdü.

Mimar Sinan Üniversitesi YDG

TMLGB İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞI ANDI, 15-16 HAZİRAN İŞÇİ DİRENİŞİNİ SELAMLADI! İsyan ateşi yanıyor!

1 9 Mayıs akşamı İstanbul'da Gültepe semtinde komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 21.yılı dönümü dolayısıyla TKP(ML) TMLGB tarafından bir korsan gösteri düzenlendi. Akşam saat 7 civarlarında gerçekleştirilen korsan gösteriye yaklaşık 50 kişilik bir grup katıldı.

Yolu molotof kokteylleri ile yakarak gösteriye başlayan militanlar "İbo yaşıyor, TIKKO savaşıyor!" şeklinde sloganlar attılar. Coşkulu ve gür sloganlar eşliğinde, ellerinde "Seni anmak savaşmaktır!" TKP(ML) TMLGB yazılı bir pankart taşıyan göstericiler pankartı açarak yaklaşık 150 metre yürüdüler. Bir kez daha önder yoldaşın ilkeleri haykırıldı ve onun yükselttiği mücadele bayrağı yükseklerle çekildi. Daha sonra pankartı civarda bir yere asan göstericiler eylemin sona ermesinden sonra sessizce dağıldılar.

Ümraniye Çakmak-Çamlık mahallesinde İbrahim yoldaşı anmak amacıyla yazılama, pullama ve kuşlama eylemlerinin yanı sıra 18 Mayıs günü bir trafo TMLGB tarafından molotoflanarak yakıldı. Dudullu-Çekmeköy'de de 18 Mayıs günü TMLGB imzalı yazılamlar, kuşlamalar ve afişlemeler yapıldı. Yine 18 Mayıs günü Ümraniye Birlik mahallesi'nde "18 Mayıs katliamının hesabını soracağız! TKP(ML) TMLGB" imzalı bir pankart asıldı. Aynı bölgede konuyla ilgili afişleme, kuşlama ve yazılamlarda yapıldı.

18 Mayıs günü akşam saatlerinde Ümraniye-Kayış Dağı'nda TKP(ML)'nin kuruluş yıldönümü ve komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın ölüm yıldönümü nedeniyle TKP(ML) TMLGB imzalı yazılamlar yapıldığı ve TKP(ML)'nin kuruluş yıldönümü nedeniyle TKP(ML) TMLGB imzalı bir pankart asıldığı bildirildi.

Ayrıca Nisan ayı sonlarında ve Mayıs ayı başlarında Sarıyer- Dağevleri'nde, Maden'de ve Ferahevler'de TKP(ML)'nin kuruluş yıldönümü ve parti güçlerinin birliğine ilişkin "Yaşasın partimiz TKP(ML)", "Yaşasın parti güçlerinin birliği" sloganlı TKP(ML) TMLGB imzalı pullamalar, kuşlamalar ve yazılamlar yapıldı. Yine Sarıyer Dağevleri'nde TKP(ML)'nin kuruluşu ve parti güçlerinin birliğine ilişkin bir pankart asıldı. Bunun yanında Sarıyer'in çeşitli bölgelerinde TKP(ML) TMLGB imzalı, 1 Mayıs ile ilgili yazılama, pullama ve kuşlama yapıldığı bildirildi.

Tozkoparan bölgesinde 18 Mayıs günü komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 21. yıldönümü nedeniyle "Yaşasın önderimiz İbrahim Kaypakkaya", "Yaşasın partimiz TKP(ML), ordumuz TIKKO, gençlik örgütümüz TMLGB" ve "İbo yaşıyor TIKKO savaşıyor" sloganlı TKP(ML) TMLGB imzalı yazılamlar yapıldı.

Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü'nde Nisan ayı sonlarında ve Mayıs ayında TKP(ML) TMLGB imzalı "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak", "Biji yek gulan, biji partizan", "Zam-Zulüm düzeni, patron-ağa devleti", "Emperyalistlerin uşağı faşist TC ordusuna değil, halk ordusu TIKKO'ya katıl", "Zamlara ve özelleştirmelere hayır" yazılamları yapıldı.

Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde 18 Mayıs'a ilişkin olarak "Yaşasın partimiz TKP(ML), kızıl ordumuz TIKKO!", "Önderimiz İbrahim yoldaş ölümsüzdür!", "Komünist önder İsmail Oral ölümsüzdür!", "Yaşasın komünist gençlik örgütümüz TMLGB!" sloganlarının yazılı olduğu pullamalar okulun bir çok bölgesine yapıldı. Bunun yanında İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmanın ne anlama

geldiğini ve onun nasıl kavranması gerektiğine dair uzun bir bildiri hazırlanarak afiş şeklinde okulun giriş kapısına yapıştırıldı. Ayrıca okulun çeitli yerlerine "Yaşasın partimiz TKP(ML)!" TMLGB imzalı yazılamlar yapıldı.

İstanbul Üniversitesi Avcılar Kampüsü'nde 13 Mayıs günü komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı anmak için Mühendislik Fakültesi ve Veterinerlik Fakültesi'nde TKP(ML) TMLGB imzalı çeşitli pullamalar, 16 Mayıs günü ise 6 ayrı yere

TKP(ML) TMLGB imzalı yazılamlar yapıldı. Ayrıca 16 Mayıs günü Veterinerlik Fakültesi'ne TKP(ML) TMLGB imzalı "İbrahim Kaypakkaya yaşıyor, ordumuz savaşıyor!" TKP(ML) TMLGB imzalı bir pankart asıldı. 13 Mayıs'taki pullamalardan sonra ve özellikle 16 Mayıs'taki yazılama ve pankart asma eylemlerinden sonra sivil polislerin okul içinde yoğun biçimde dolaştığı görüldü. Aceleyle yazıyı silmeye başlayan görevliler böylece İbrahim Kaypakkaya adından ne kadar korktuklarını

MSÜ Fen Edebiyat Fakültesi'nde şablonlarla TMLGB yazılamları yapıldı...

göstermiş oldular.

Mimar şinan Üniversitesi'nde, komünist önder İbrahim Kaypakaya'nın 21. ölüm yıldönümü nedeniyle 18 Mayıs'ta TKP(ML) TMLGB tarafından yazılma eylemleri yapıldı. "Komünist önder İbrahim Kaypakaya ölümsüzdür! TKP(ML) TMLGB yazılmaları şablonlarla duvarlara yapıldı.

İstanbul Kocasınan Lisesi'nde de komünist önder İbrahim Kaypakaya TKP(ML) TMLGB tarafından yapılan yazılma eylemleriyle anıldı. Yazılmalarda "18 Mayıs kavga günüdür, İbrahim yoldaş ölümsüzdür!", "İbolar ölmez, yaşasın halk savaşı!", "18 Mayıs'ın hesabını soracağız!" sloganları TKP(ML) TMLGB imzasıyla kullanıldı.

İstanbul Pertevniyal Lisesi'nde 18 Mayıs günü "Komünist önder İbrahim Kaypakaya ölümsüzdür!", "İbrahim Kaypakaya'nın çizdiği kızıl güzergahta ilerle!" sloganları ve İbo'nun resminin yer aldığı TKP(ML) TMLGB imzalı kuşlamalar yapıldı. 8 Haziran'da da "İbrahimler ölmez, kızıl ateş sönmez! TKP(ML) TMLGB" yazılması ve okulun bir çok yerine TKP(ML) TMLGB imzası yazılmıştır.

Koca Mustafa paşa ve sahil yoluna 14 Mayıs günü "Marks-Lenin-Mao, Önderimiz İbo, savaşıyor TIKKO", "Kızıl önder İbo ölümsüzdür!", "18 Mayıs'ın hesabı sorulacak!" TKP(ML) TIKKO-TMLGB yazılmaları yapılmıştır.

19 Mayıs cuma günü E-5 karayolunun Kasacılar mevkiine İbrahim Kaypakaya yoldaşı anmak amacıyla bomba süsü verilmiş bir pankart asıldı. E-5 yolunu molotof kokteylleriyle yakarak kesen TMLGB militanları üstgeçide "İbrahim Kaypakaya yoldaş namuların alevinde yaşıyor!" TKP(ML) TMLGB yazılı bir

İstanbul Gültepe'de TMLGB militanları komünist önder İbrahim Kaypakaya'yı korsan gösteriyle andı. (Yanda) Yıldız Teknik Üniversitesi'nde İbrahim Yoldaş'ın katlihişinin 21. yıldönümünde TMLGB imzalı yazılmalar yapıldı. (Aşağıda)

pankart astı. Ayrıca yine aynı sırada üstgeçide İbrahim Kaypakaya'nın resmi asıldı. Eylemden sonra çevrede operasyon düzenleyen polis eylem bölgesinden farklı bir yerde üç kişiyi pankart astıkları iddaasıyla gözaltına aldı. Gözaltına alınanların daha sonra tutuklanarak Sağlıkçılar cezaevine gönderildiği bildirildi.

22 Nisan'da Çukurova Üniversitesi Yabancı Diller Eğitim Merkezi binasına "Şan olsun partimiz TKP(ML)'ye, ordumuz TIKKO'ya, gençlik örgütümüz TMLGB'ye" sloganlı TKP(ML) TMLGB imzalı bir pankart asıldı. 25 Nisan günü ise yine Çukurova Üniversitesi'nde Eğitim Fakültesi binasına "Şan olsun 24 Nisan 1972'de kurulan partimiz TKP(ML)'ye" TKP(ML) TMLGB imzalı bir pankart asıldı. Ayrıca komünist önder İbrahim Kaypakaya'nın katlihişinin 21. yıldönümü nedeniyle Adana'da bir çok bölgeye TMLGB imzalı yazılmaların yapıldığı bildirildi.

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin yıldönümünde TKP(ML) TMLGB çeşitli eylemler gerçekleştirdi. 14 Haziran günü Avcılar polis karakolu yakınlarına ses bombası atıldı. Yine 14 Haziran tarihinde Soğanlı'da Köy Hizmetleri servis aracı molotoflandı. Bu eylemde bildirildiğine göre molotof kokteyllerinin hazırlanışındaki eksiklikten ötürü araca istenen düzeyde bir tahribat verilemedi. Eylemleri TKP(ML) TMLGB üstlendi. 15-16 Haziran şanlı işçi direnişini selamlamak amacıyla eylemlerin gerçekleştirildiği bildirildi.

Ayrıca 14 Haziran tarihinde Merter meydanına "Yaşasın 15,16 Haziran büyük işçi direnişi TKP(ML) TMLGB" yazılı bir pankart asıldı. ☺

Partizan coşkusu, Partizan dayanışmasına bir örnek daha!

Partizan dergisi, 19 Haziran Pazar günü bir dayanışma gezisi düzenledi. Dergiyle yardımlaşmak ve dayanışmak amacıyla yapılan gezi bazı olumsuzluklara rağmen oldukça coşkulu geçti.

Gezinin yapıldığı alana Yeni Demokrat Kadınların asmış olduğu "Yaşasın proletarya partisinin birliği" yazılı pankartın yanı sıra, gezi komitesinin gezinin yapıldığı alanın girişine "Partizanla dayanışma gezisine hoş geldiniz" yazılı bir pankart asılmıştı.

Bütün semtlerin arabaları gelince gezi programı okunarak etkinliklere başlandı. Proletarya partisi ve tüm devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşu sırasında kültür devrimi çağrısını içeren bir şiir okundu ayrıca şiir okunduktan sonra kitle büyük bir coşkuyla "Yaşasın partimiz TKP(ML), ve önderliğinde TIKKO, TMLGB" sloganlarını haykırdı. Daha sonra gezi programı dahilinde bir arkadaş saz çalarak çeşitli türküler sundu.

Programın akışı içerisinde Partizan dergisi adına bir arkadaş konuşma yaptı. Yapılan konuşmada gezinin amacı ve proletarya partisinde yaşanan sorunların neden kaynaklandığını ve proletarya partisinin kitesinin üzerine ne gibi görevler düştüğüne ilişkin görüşler belirtti. Konuşmacı arkadaş gelinen süreçte, parti kitesinin üzerine düşen görevi yerine getirerek iradeden yana tavır koyduğunu ve bunun devrimin uzun ve kısa vadeli çıkarları açısından son derece büyük bir önem taşıdığını vurguladı. Arkadaşın konuşması bittikten sonra geziye kendi mantıklarına denk düşen bir şekilde gelen darbeci

kesimden bir grup söz hakkı istedi. Konuşmacı arkadaş ise bu gezinin bir polemik yeri olmadığını, tartışmak için bu gezinin düzenlenmediğini ve bundan dolayı da bu gruba söz hakkı tanımayacağını açıkladı. Bunun üzerine darbeci kesimin temsilciliğini yapan grup, bir takım provakatif hareketlere girişti. Bu hareketler karşısında yitiren bazı arkadaşlarla darbeciler arasında sert tartışmalar çıktı. Tartışmanın daha fazla boyutlanmasını önlemek için araya başka insanların girmesiyle durum kontrol altına alındı.

Daha sonra gezi komitesi kısa bir görüşme yaptıktan sonra darbecilere kısa olması koşuluyla söz hakkı verilmesine, fakat polemige girilmemesine karar verdi. Bunun üzerine konuşmacı arkadaşta orada bulunan kitleye özeleştirici verdi ve tavırın iki çizgi mücadelesine objektif olarak hizmet etmediğini söyledi.

Darbeci kesimin sözcüleri söz hakkı aldıktan sonra, kariyerist ve faydacı karakterlerini bir kez daha kitlelere gösterdi. Örneğin konuşma yapan adamlardan birinin çıkıp "ben Amed Bölge Komitesi'ndenim" diyerek orada bulunan kitleyi etiketle etkilemeye çalışmasının altındaki neden ne derece siyasideir düşünmek gerekiyor. Bu arkadaşlar oranın legal bir platform olduğunu unutmuş olacaktırlar, böyle alenen illegal kimliklerini büyük bir rahatlıkla açıklıyorlar.

Bu tartışmaların bittiği sonraki saatlerde Tuncelililer Folklor Ekibi bir gösteri sundu. Gösterinin ardından çeşitli şiirler okundu, genç bir ozanımız daha müzik dinletisi sundu. Sağmalcılar Cezaevi TKP(ML) davası tutsaklarının gönderdikleri mesajın okunmasından sonra yaklaşık bir sa-

atlık serbest zaman ayrıldı. İnsanlar bu arada yemeklerini yediler. Serbest saatin bitiminde davul zurna eşliğinde halaylar çekildi.

Kızıl Kitap ve Çin Kültür Devrimi Tarihi kitaplarının ödül olarak verildiği mendil kapmaca oyunundan sonra, Partizan Çocuk Korosu çeşitli marşlar okudu.

Partizan'la dayanışma şölenine yaklaşık 2000 kişilik olumlu bir katılımın olması (Gezi organizasyonunun kısa bir sürede gerçekleştirildiği düşünülürse) kitlelerin kendi yarattığı değerleri sahiplenmesinin çok anlamlı ve güzel örneklerinden birini daha gözlerimizin önüne serdi. Proletarya partisinin iradesini el üs-

tünde tutan proletarya partisi tabanının proletarya partisine sahip çıkması bu konuda net tavır alması gelecek günlerin kimlerin omuzlarında yükselişine dair güzel bir gösterge oldu. Kitlelerin gezideki tartışmalar esnasında olgun ve politik bir zeminde darbeciliği ve tasfiyeciliği mahkum etmesi gezinin en güzel yönü olmakla birlikte hala gelişmeleri kavrayamamış yada artıynetli unsurlara iyi bir yanıt oldu.

Gezi programı saat 11'de başlayıp yaklaşık olarak 18'de sona erdi. Gezinin sonunda tüm kitle hep bir ağızdan devrim andını içti ve böylece gezi sona erdi. ✌

Kundura işçileri yalnız değildir!

18 Haziran günü Deri - İş Beykoz şubesi, kundura işçilerinin işten atılmaları dolayısıyla bir miting düzenledi. Beykoz meydanında yapılan mitinge çeşitli sendikaların yanı sıra bir çok demokratik kitle örgütü de katıldı. Saat 14.00'de başlayan miting saat 17.00 civarında sona erdi.

Miting'e konuşmacı olarak Deri - İş genel başkanı, Deri - İş Beykoz şubesi temsilcisi ve Türk - İş genel başkanı Bayram Meral katıldı. Bayram Meral, konuşmaları sırasında kendisini yuhalayarak devrimci grupları kastederek, işçilere yönelik olarak "Aranız bu komünistleri niye alıyorsunuz? Bunlar bölücüdür."vb. gibi provakatif sözler söyledi. Bunun üzerine bazı bilinçsiz kişiler aralarında Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik dergilerinin okurlarının da bulunduğu bazı kortejlerin etrafını sar-

dılar ve bu grupları miting alanından uzaklaştırmaya çalıştılar. Fakat devrimcilerin müdahalesi sonucu bunu başaramadılar. Yaklaşık 5 bin kişinin katıldığı mitinge, Partizan ve YDG okurları da yaklaşık 200 kişilik bir kitle ile katıldı. Ayrıca miting alanına "Tarihte son sözü direnenler söyler!", "İşçilerin katli patron ağa devleti!", "Birleş, örgütlen, mücadele et" yazılı, TMLGB imzalı kuşlamaların yapıldığı gözlemlendi. Miting boyunca "İşçi köylü gençlik halk savaşında birleşti!", "Birlik, mücadele, zafer!", "Deri işçileri yalnız değildir!", "İşçiler el ele genel greve!" şeklinde sloganlar atıldı. Miting alanının çevresinde geniş güvenlik (!) önlemleri alan polis alana girişte YDG imzalı dövizlere ve bir çok grubun pankartına el koyarken, Emegün Bayrağı gazetesinin muhabirini de gözaltına aldı.

“Zafer kararlı mücadelededir!”

17 Mayıs günü “Zorunlu askerliğe hayır” kampanyası doğrultusunda Sirkeci postanesi önünde düzenlenen basın açıklamasından sonra gözaltına alınan ve oradan da tutuklanarak Sağmalcılar Cezaevine gönderilen ve hala tutuklu bulunan dergimiz Yeni Demokrat Gençlik okuru Gökhan Demirkıran’la yaptığımız röportajı aşağıda yayınlıyoruz.

YDG: Zorunlu askerlik konusundaki düşüncelerinizi kısaca alabilir miyiz?

Gökhan Demirkıran: Kendisini demokrasiyle yönetilen bir ülke olarak ifade eden TC, zorunlu askerlik dayatmasıyla bu ifadeyle doğrudan çelişmektedir. Kendi anayasasında dahi böyle bir hüküm yoktur ki, TC bugün gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini bastırmak, tüketmek için böyle uygulamalara başvurmak pozisyonuna girmiştir. Bu son süreçte terhislerin uzatılması askerlik yaşının küçültülmesi, emekli subayların orduya tekrar çağırılması vb... uygulamalarıyla kendini açıkça göstermiştir. Bu yüzden zorunlu askerlik reddedilmeli ve askere gidilmemelidir.

YDG: Şu ana kadar yapılmış olan zorunlu askerlik karşıtı kampanya vb. etkinlikleri nasıl değerlendiriyorsun?

GD: Bu konuda şu ana kadar tam kapsamlı bir çalışma yürütüldüğü söylenemez. En basit bir demokratik talebe bile tahammül edemeyen TC’nin bu kampanyalarda çok daha pervasızlaşacağı tahmin edilen bir şey. Çünkü bugün gelişen bir sınıfsal ve ulusal mücadele var ve TC’nin tüm politikaları bu mücadelenin bitirilmesine endekslenmiş durumda, dolayısıyla böyle bir çalışma kısıtlı bile olsa TC’nin politikalarının esas noktasına vuruyor. (Çünkü ordu olmadıkça, TC savaşamayacak ve düzenin en büyük dayanağı kan kaybetmeye başlayacaktır.) Bu yüzden kısıtlı da olsa bu çalışmayı yapmak son derece önemlidir.

Bugüne kadar Savaş Karşıtları Derneği (SKD)- Emekçi Kadınlar Birliği (EKB) ve Devrimci Mücadele Birliği (DMB)’nin bu yönde çalışmaları oldu. EKB’nin çalışması ve sloganı “Analar, çocuklarınızı askere göndermeyin” yönündeydi, bu aslında genel anlamda eksik bir slogan çünkü sadece kadına özgül yaniyla çalışma yürütülüyor, fakat sonuç olarak EKB’nin çalışmalarında genel demokratik taleplerin yanı sıra kadınların demokratik hak ve talepleri ve bununla ilgili çalışmalar 1. planda yürütüleceği için, aynı zamanda konunun sınırlı kalması doğaldır.

SKD zaten sadece kampanya olarak değil, genel anlamda bu amaçla kurulmuş bir yapı olduğu için tüm çalışmalarının esas noktasını bu konu oluşturuyor. Fakat zorunlu askerliğe ve savaşa bakış açısı yönünden bazı anlayışlarını olumlu bulmuyorum. Çünkü biz nasıl bir savaşa karşıyız? Baskının, zulmün, sömürünün

olduğu her yerde isyan etmek, bu sömürüye başkaldırmak gereklidir. Bu sömürüye son vermek içinde bu sistemi kaldırmak gereklidir. Bu sistem kendiliğinden kalkamayacağından ve bu sistemin kaldırılması için verilen her savaş meşru, haklı aynı zamanda da zorunludur. Tüm savaşlara karşı olmak kirli savaşın yanında bu haklı savaşlara da karşı olmak demektir. SKD’nin bakış açısındaki yanlışlık burada yatmaktadır. Dolayısıyla çalışmalarında bu anlamda yanlış bir perspektifle yürütüldüğü için, tam anlamıyla yeterli değildir.

DMB’nin kampanyası ise bu çalışmalara oranla çok daha önemli bir nitelik taşıyor, çünkü öncelikle şu dönemde üniversite öğrencilerinin de askere alınarak eğitim haklarının engellenmesi üzerinde önemle durulacak bir konudur. Ayrıca bakış açısı olarak SKD gibi bir yaklaşım içerisinde olmadığından çalışmaları daha da vurucu olacaktır. Yalnız bu nokta da DMB’nin politikasını da ben eksik görüyorum. DMB çalışmalarını önce tamamen “Vicdani red hakkının tanınması” yönünde sonra da “Vicdani red hakkını kullan, zorunlu askerliği reddet, askere gitme!” daha sonra sadece “Zorunlu askerliğe hayır!” yönünde yürüttü. Çalışmanın merkezine oturtulması gereken şey, “TC ordusunda askere gitme” yönünde olmalıydı. Çünkü bugün en sıradan öğrencinin bile gündemine

En basit bir demokratik talebe bile tahammül edemeyen TC’nin bu kampanyalarda çok daha pervasızlaşacağı tahmin edilen bir şey. Çünkü bugün gelişen bir sınıfsal ve ulusal mücadele var ve TC’nin tüm politikaları bu mücadelenin bitirilmesine endekslenmiş durumda.

oturtulduğu Kürdistan’da hergün köylerin yakılıp yıkıldığı insanların öldürüldüğü savaşın tüm boyutuyla yaşadığı bir dönemde zorunlu askerliğin karşısında vicdani red hakkının tanınması yönündeki bir talep geridir.

Bu anlamda çalışmalar tamamen bu yönde yürütülseydi çok daha iyi olacak ve yerine oturacaktı.

YDG: Zorunlu askerliğe karşı yapılan etkinlikleri yeterli buluyor musunuz? Bu etkinlikleri yetersiz buluyorsanız bunların nedeni nedir?

GD: Bu etkinliklere yönelik çalışmalar daha da artırılıysaydı daha da iyi olacaktı. Özellikle gündemi çok sık değişen ülke koşullarında zorunlu askerliğe karşı tepkilerin yoğunlaştığı

dönemlerde çalışmalara ağırlık verilmeliydi. Aynı zamanda daha öncede söylediğim gibi savaşa, zorunlu askerliğe bakış açısındaki yanlış veya eksik anlayışların olmasını çalışmanın en büyük yetersizliklerinden biri olarak görüyorum.

YDG: Savaş Karşıtları Derneği’nin kampanyasına katıldınız. Bu kampanyayı ve bu süreçte DMB’nin çalışmalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

GD: Öncelikle şunu belirtmek gerekiyor; bizim amacımız SKD’nin kampanyasına katılmak değil, SKD’nin bizim kampanyamıza katılması ve çalışmaların da bizim perspektifimizle hareket etmesiydi. Bundan hareketle SKD’nin çalışmasına DMB olarak katıldınız demek yanlış olur. DMB politik bir örgütlenme ve perspektif olarak çeşitli Demokratik Kitle Örgütleri(DKÖ) kendi bünyesinde toplama, ve kendi anlayışını DKÖ’lerde hayat bulmasını sağlama amacı taşımak zorundadır. Ki bizde böyle bir amaçla çalışmalarımızı SKD ile yürüttük.

Daha öncede belirttiğim gibi DMB’nin çalışmasında perspektif olarak vicdani red hakkını koyması geri ve reformist bir anlayıştır. Belki şu soru aklınıza gelebilir, öyleyse neden içinde yer alıyorsunuz? İşin bir başka boyutu vicdani red hakkının tanınması bana göre geri anlayış da olsa, bu onun içinde yer almayacağımız anlamına gelmez, kaldı ki DMB’yi bir bütün olarak bu çalışmayla sınırlı görmekte sağlıklı bir anlayış değildir.

DMB’yi genel olarak değerlendirdiğimizde Yüksek Öğrenim Gençliği’nin (YÖG) önünü bütünüyle açacak, bir yapılanma değil fakat YÖG hareketinde aynı zamanda gerekli bir yapılanma olarak görmek gerekir. Bu anlamda DMB’nin tek çalışması şüphesiz zorunlu askerliğe karşı olmayacaktır. Kaldı ki 5 Nisan ekonomik paketine karşı da faaliyetler yürüttü ve yürütecektir de. Şu yönüyle -de DMB’nin eksik kaldığını düşünüyorum. DMB politik bir yapılanma olmasına rağmen, tüm çalışmalar kitle örgütlerinde yapabileceği nitelikte sınırlı kalmıştır. Eğer DMB’nin bugüne kadar yürüttüğü faaliyetleri bir kitle örgütünde yapabiliyorsa o zaman DMB’yle herhangi bir kitle örgütünden ne farkı kalmıştır? Bu politik bir örgüt, kitle örgütü düzeyine indirgemek değil de nedir? DMB çalışmaları niteliğine uygun olarak yapılmalıdır. YÖG’nün taleplerine cevap verebilmeli ve çalışmalarını daha aktif bir biçimde yürütmelidir.

YDG: YDG’nin askerlik karşıtı kampanyası oldu. Bu kampanyanın olumlu olumsuz yönlerini değerlendirir misiniz?

GD: YDG’nin bu kampanyasını perspektif olarak tam anlamıyla doğru buluyorum. YDG’nin kampanyası da perspektif olarak doğru olmasına rağmen, pratik anlamda bu çalışmanın

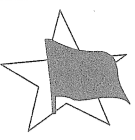

yeterince yapılamaması gerçekten üzücü. Özellikle zorunlu askerliğin YÖG alanında, üniversite gençliğini artık iyiden iyiye rahatsız ettiği ve tepkinin arttığı böyle bir dönemde çalışmalarda bu konu üzerinde daha yoğunlaşmamız ve daha aktif olmamız gerekiyordu. Sanırım birçok YDG’lide bu tespiti yapmıştır. Önümüzdeki süreçte YDG okurlarının bu konuda olsun, üniversite gençliğini en çok etkileyen sorunlarda olsun, süreçte daha fazla müdahale edici ve etkin çalışma yürütmesi gerektiğini düşünüyorum.

Sonuç olarak kavranması gereken şey, meşru olduğumuz her alanda kararlı ve inançla mücadele verecek zafer ulaşabiliriz. Her alanda mücadelemizi yükselttikçe, karşıımızdaki güçlerin azgınlaşması, pervasızlaşması bizleri yıldırmamalı. Konuyla ilgili olarak; Zorunlu askerliğe hayır kampanyasına 17 Mayıs’ta İstanbul Tabipler Odası ve Sirkeci postanesi önündeki basın açıklamasına katılan İstanbul Savaş Karşıtları Derneği Başkanı A. Hikmed İyidoğan, İzmir Savaş Karşıtları Derneği Başkanı Osman Murat Üke, Türkiye Yazarlar Sendikası ve Uluslararası PEN üyesi şair Sefa Fersal ve benim sivil olmamızdan dolayı sivil ve bağımsız (!) mahkemelerde yargılanmamız gerekirken askeri mahkemelerde yargılanacağımız kararı da, TC’nin pervasızlaşmasına örnektir. TC bu kararıyla kimseyi korkutamaz, yıldıramaz; zorunlu askerlik ve diğer konularda mücadeleye devam edeceğimizi haykırıyorum. Bir de okurlara son bir mesaj vermek istiyorum; bir YDG’li olarak, haksızlığın, baskının olduğu her alanda gençliğe kendi perspektifimizle önderlik etmeli ve kitle içerisinde politikalarımızı bu yönde üretmeli, hayata geçirmek için seferber olmalıyız.

YDG: bize verdiğiniz bilgiler için teşekkür ediyoruz.

GD: Bende size bana böyle bir fırsat verdiğiniz için çok teşekkür ediyoruz. ✍

Gelecek bugünden güzel olacak!

Bazı burjuva aydınlar terörün sağcısı, solcusu olmaz diye yaygara koparıyorlar. Bu onların dar kafalılıklarından meydana geliyor. Terörü şiddetle kınıyor ve büyük bir öfke ile lanetler yağdırıyorlar.

Asıl sorun olan terörün kim tarafından, neden çıkarıldığıdır. Devlet demokrat ve şeffaf olduğunu söylüyor, insan haklarından dem vuruyor. Ve şeffaflık adına sokaklarda, evlerde yargısız infazlar gerçekleştiriyor.

TC Osmanlı devletinin bir uzantısı olarak; baskı, işkence ve her türlü zorbalıkla ayakta durmaya çalışıyor. Osmanlı devletinde aldığı politayı bazı süslü laflarla farklıymış gibi gösteriyor. Özüm ayıdır ve bu çabaları boşunadır. Geçmişte T. Kürdistan'ında uyguladığı baskı ve soykırımları aynen devam ettiriyor. Osmanlı devletinin kuruluşundan çöküşüne kadar, Doğu ve Güney Doğu'ya hiçbir hizmet götürülmemiş, azınlıklara tanıdığı kısıtlı hakları o zamanda Kürtlere tanımamış, süreklilik baskı altında tutmaya çalışmış, en küçük hak arama isteği karşısında bu istek kanla bastırmıştır. Bunların arasında en kanlılarından biri de Yavuz Sultan Selim'in Sefaviler üzerine yaptığı kanlı Çaldıran savaşıdır. Sünni devlet olan Osmanlı, Şah İsmail Şii devleti kuracak diye Şii'lerin üzerine bir akın düzenliyor. Aslında bu Şii-Sünni meselesi değildir. Yavuz azınlı bir Şii-Kürt düşmanıdır. Kürtleri baskı altında tutmak için işi mezhep çerçevesine çekiyor. İş daha da ileri götürerek Bektaşilerle sıkı dostluk ilişkileri kuruyor. Bektaşiler olarak kendini şii'lere tanıtır. Maskesi düştüğü zaman katliamcı yüzü ortaya çıkıyor. Binlerce Şii-Kürt'ü kılıçtan geçiriyor.

İş bununla da kalmaz, tarihin muhtelif zamanlarında çok kanlı soykırımlar gerçekleştiriyor. Yukarıda da belirttiğim gibi, TC Osmanlı'nın devamıdır.

Kurtuluş Savaşı'nda Beton Musto emperyalizm ile işbirliğine girmiş, sonradan emperyalizme karşı ulusal kurtu-

luş mücadelesi vermiş gibi görünerek, bir avuç komutan; aydın halka şirin görünerek elini arkadan emperyalizme uzatarak, emekçi halka ihanet etmiş, ve ülkeyi emperyalizme peşkeş çekmiştir.

Savaşın sonradan feodal bir devlet yapısı olan Osmanlı içindeki feodal beyler tasfiye edilmemiş, aksine, nüfuzlarını korumalarına bizzat yardımcı olunmuştur. Yüzyıllarca köle halkın köleliğinin devam etmesi, halkın uyanması için bunları yapmak zorundaydılar.

Kurtuluş Savaşı'ndan sonra onlara göre ülke kurtulmuştu. Ülke düşman denizle temizlenmiş, Yunanlılar denize dökmüştü.

Egemen sınıf Kör Musto'dan, sağır İsmet'e kadar herkesi rahatsız eden, dağılıp-medenileşmemiş Türkler(!) Evet Dersim çıban kabul ediliyor ve tedavisi için de ne gerekiyorsa yapılması isteniyordu. Vergi vermeyen, asker vermeyen asi Dersim Kürtleri için katliam planları yapılıyordu. Çıbana neşter vurulmalıydı yoksa işler büyüyebilirdi. Kürt ayaklanmasını bastırmak Kürtleri baskı altında tutmak için her şey yapılacaktır, yapıldı da.

Sürgünler, katliamlar gerçekleştirdiler. Hitler'in Yahudilere yaptığını kendi çaplarında Kürtlere yapmaya çalışıyorlardı. Toplu katliamlarda gaz odaları yerine mağaralar kullanılıyor.

Peki Dersim neden bu kadar çok korkutuyordu TC'yi. Çünkü Kürt olma bilincini, halk olma bilincini taşıyordu Dersimli. Kürdistan'ı kurmak için silahlanmış ve devletin başına bela olmuştur. Sivas-Zara da başlayan ayaklanmalar Dersim ve Güney Doğu'da da baş göstermiştir. Bu ulusal mücadeleler ne TC'nin ne de diğer uşağı olduğu emperyalistlerin işine gelmiyordu. Son derece zengin yeraltı kaynaklarına sahip olan Kürdistan'ı bırakmak kimsenin işine gelmezdi. Böl, parçala, yönet politikası uygulamaya konuldu.

Bir yandan öldürüyor, diğer yandan bazı hain, işbirlikçi şahısları satın alıp aşiretlerin her hareketini öğreniyorlardı. Rehber, Alişer'in başını kesip devlete teslim ettiğinde direnen Dersim'e büyük bir darbe vurmuş oluyordu. Alişer önemli şahsiyetlerden biriydi. Ve Mustafa Suphi ile ilişkisi olduğu, Lenin'den yardım gördüğü rivayetler arasındadır. Doğruluğu tartışılır.

TBMM yeni yeni kararlar çıkarıyor. Mecburi iskan kanunu gibi Dersim'e tayin edilen bir komutan her şeydir. İstediyi her şeyi yapma yetkisi verilmiştir. Sınırları değiştirmek, bir köyü haritadan silmek, vali, kaymakam ve memurları tayin etmek, herşey komutana bırakılmıştır. Ve Dersim'de görev yapan komutanlarında ruh hastası denecek kadar zalim oldukları da dikkati çeker.

38'e kadar sistemli bir şekilde süren kıyımlar 38'de had safhaya varmıştır. Kadın, çocuk, genç, yaşlı demeden gördükleri her canlının hayatına son vermişlerdir. Mağaralarda insanlar canlı canlı yakılıyor, hamile kadınların karnı deşiliyor. Dersim de vahşet öyle korkunç hal alıyor ki kendi subayları gördükleri karşısında çıldırıyor. Mecburi iskan kanunuyla insanlar yerlerinden yurtlarından kopartılıyor. Bu insanların çoğu da son derece kötü şartlar altında nakledikleri için yollarda yaşamlarını yitiriyorlar.

Dersim'li kadınlar, tecavüzdən kurtulmak için, kendilerini uçurumlardan aşağı atıyorlar. Bu uçurumlar uzun zaman yasak bölge ilan edilip kimse yaklaşılmadı. 38'de bu katliamdan dolayı Munzur suyunun günlerce kızıl aktığı söyleniyor.

Aşiretlerin bölünmesi Kürtler arasında birlik sağlanamaması ayrıca tüm Kürt ulusal hareketlerinde kendini belli eden mezhep olayı 38'de de ortaya çıkmış birleşmeyi baltalamıştır. Bugün de devrimcilere, komünistlere ve ulusal kurtuluş hareketine karşı birçok aşiret devletle birlikte olmuş kendi halkını öl-

dürmekle meşgul.

Mezhep devletin her zaman elinde bulundurduğu güçlü bir silahtır. Çorum-Maraş katliamı ve son olarak 37 insanın diri diri yakıldığı Sivas katliamı, devletin kışkırtması sonucu devletin denetimi altında gerçekleşmiştir. Sivil faşistlere her olayda yardım eden devlet. Özellikle dinci kesimi gelişen sınıfsal ve ulusal hareketin karşısına; sivil, gerici cahil, din afyonu ile zehirlenmiş bilinçsiz halkı çıkarmamaktadır.

Şimdiye kadar sadece Kürt halkına yapılan baskıya değindik. Ülkemizde tüm azınlıklara aynı muamele yapılmaktadır. Dili, kültürü yasaklanmaktadır. Tabii bu çeşitli milliyetlerden olan insanlara silah kullanmasa da, en az silah kadar tehlikeli olan etnosid (kültürel soykırım) uyguluyor. Dilini - kültürünü yasaklayarak asimile olmalarını sağlıyor.

Türk-Kürt ve diğer milliyetlerden Türkiye halkının kurtuluşu demokratik halk devrimindedir. Bugün egemen Türk sınıfı, kendi ulusundan emekçi halkın iliklerine kadar sömürüyor. Ulusal mücadele özü itibarıyla burjuva bir içeriktedir. Başkasının sahip olduğu pazarına kendisi sahip olmak için savaşır.

Ezen-ezilen, sömüren-sömürülen yine olacaktır. En küçük hak aramada baskıyı karşılaşılabilecektir.

Kürt ulusu kendi kaderini tayin hakkını kullanacaktır. İster ayrılacak, ister bir arada yaşamaya devam edecektir. Lenin'in dediği gibi "boşanma hakkı, boşanma zorunluluğu değildir." Yüzyıllarca Türk ve Kürt halkı bir arada kardeşçe yaşamışlardır. Bu kardeşliği bozan egemen sınıflar oldu.

Biz komünistler biliyoruz ki dün bugünden güzel değildi. Ama yarınımız bu günden güzel olacaktır. Yeter ki bunun bilince çıkartıp, mücadeleye atılalım!

Adana'dan bir
Yeni Demokrat Gençlik okuru

Yazıda genel olarak sendikal mücadele konusu işlenmektedir. Amaç, güncel bir konu olan bir çok sendikanın içinde buldukları olumsuz durumla ilgili kısaca açıklamalarla bulunmaktır.

Sendika; işçilerin ve çalışan diğer emekçilerin siyasal, kültürel, ekonomik ihtiyaçları için mücadele eden, işçilerin patronlar karşısında tek tek sahip oldukları güçsüzlük konumunu topluca aşma olanaklarını sağlayan kitle örgütleridir.

Proleterya; sosyal ihtiyaçlarını karşılamak ya da yaşamak için emeğinden başka satacak hiçbir şeyi olmayan işçiler.

Sendikal mücadele; Çalışan emekçilerin daha fazla ücret, daha az çalışma saati, daha iyi çalışma ortamları, örgütlenme, sosyal hakları, iş güvenliği, kazanılmış hakların korunması ve yeni hakların alınması için vermiş olduğu savaşımlardır.

Bugün ülkemizde çeşitli sendikal örgütlenmeler bulunmaktadır. Bu sendikal hareketlere baktığımızda genelde iki görüş ortaya çıkmaktadır. Birincisi sendikaları sadece ekonomik mücadele veren örgütlenmeler olarak ele

SENDİKAL MÜCADELEYE GENEL BİR BAKIŞ

alın onun sınıfsal karakterini bir kenara atmaktadırlar. İşçilerin siyaset yapamayacağı, politikalarının siyaset yapacağı düşüncesini savunurlar. Ekonomik mücadelelerin dar kalıpları içinde ele alıp ekonomizmin batağına saplanırlar.

İkinci görüş ise, sendikaları, partiler üstü, sınıflar üstü görüp doğrudan siyasi iktidarı alma aracı olarak bakarlardı.

Bu iki görüşün birisi sağcı, öteki ise solcudur. Kesin olan birşey var ki oda Marksist-Leninist-Maoist olmayan düşüncelerdir. İki görüşte burjuvaziye hizmet etmektedir.

Bizim ülkemizdeki sendikalar, olayları sadece ekonomik yönden ele almaktadırlar. Hatta çoğu zamanda DISK/ HAK-İŞ/ TÜRK-İŞ gibi sendikaların yönetici organlarında palazlanmış olan sendika ağaları işçilerin hak alma mücadelesini bile engellemektedirler. Biz tabii ki yaşamak için ekonomik mücadele vermek zorundayız. Ancak ekonomik mücadeleyi, sınıf mücadelesinden ayrı olarak ele alır-

sak işçi sınıfının gerçek kurtuluşunu sağlayamayız.

Egemen sınıflar, iktidar mücadelesine hizmet etmekten uzak bir sendikal mücadeleye hoşgörülle bakarlar. Burjuvazinin amacı, halkımızı ekonomik sorunlar içinde boğup, onları sınıf mücadelesinden uzaklaştırmaktır. Sınıfsal sendikal harekette ekonomik mücadele ile sınıf mücadelesi arasındaki diyalektik bağı yakalayıp o perspektifle hareket etmelidir.

Sınıflı toplumlarda sınıflar üstü diye bir şey yoktur. Her düşünce, her parti, her ideoloji, her kültür bir sınıfın damgasını taşımaktadır. Toplumdaki herşey ya burjuvaziye, ya da proleterya hizmet etmektedir. Bugün ülkemizdeki sendikalara baktığımızda sanki işçi sınıfına hizmet ediyormuş gibi bir görünüm vermeye çalışıyorlar. Halbuki tam tersi bu sendikalar (TÜRK-İŞ, DISK, HAK-İŞ) burjuvaziye hizmet etmektedir. Çünkü bu sendikalar, işçileri satmakta, onların mücadelesini engellemekte, onları açlığa, sefalete, yoksulluğa sürüklemektedirler.

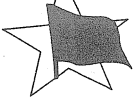
Ekonomik taleplerin karşılanması için hiçbir şey yapmayan bu baylar sınıf sendikacılığı yaparlar mı? Hayır, tam da burjuva beylerinin istediği gibi bir sendikacılık yapmaktadırlar.

Burda insanın aklına hemen şu soru geliyor. Peki nasıl sendikalar olmalı, bu soruya en doğru ve tek cevap sınıf sendikacılığıdır.

Sınıf Sendikacılığı: Sınıfın çıkarlarını savunan, sınıf mücadelesine hizmet eden, hiçbir grubun zümrenin çıkarlarını sınıfın çıkarlarının önüne geçirmeden hareket eden, sendikaların demokratik bir tüzük çerçevesinde, demokratik merkezîyetçilik ilkesiyle bütünleşmesini sağlayan, işçi sınıfı bilimini, işçilerine kavratıp, onu uygulatan bir perspektifle hareket eden anlamındadır.

Sınıf sendikaları, sınıfın kitle örgütleridir. Sendikaların vermiş olduğu mücadele, sınıf mücadelesi nin bir parçasıdır. Sorunların esas bu konuşmuş sistemdir. Bugünkü koşulları değerlendirebilirsek, sınıf savaşımına hız verebilir. Kitleleri kucaklar, kaynaşmış demokratik halk iktidarını kurabiliriz.

Merter'ten bir işçi YDG okuru

İşyeri komitelerini işlevli kılalım!

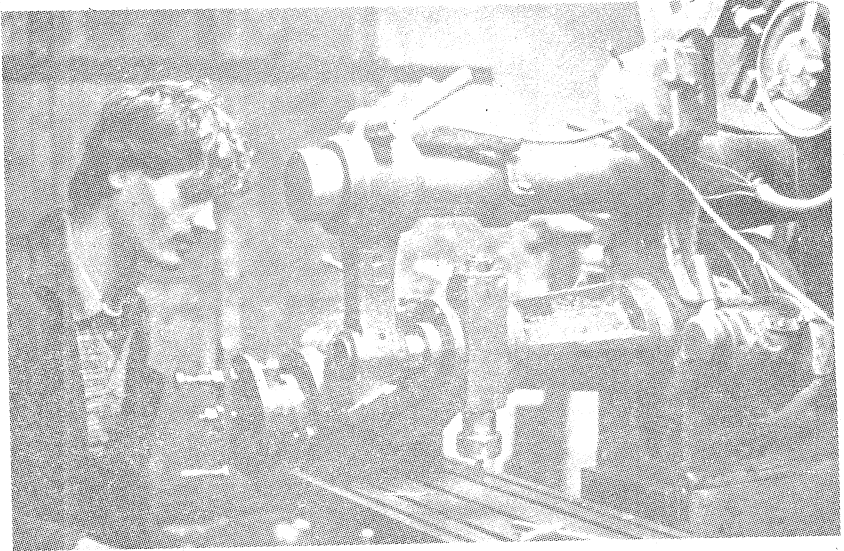
Daha önceki yazılarımızda işçi gençliğinin genel durumu nedir ve nasıl örgütlenmelidir sorularını Marksist-Leninist-Maoist bir perspektifle sunmaya çalışmıştık. Ancak bugün işçi gençlik içindeki çalışmalarımıza baktığımızda bazı noktaları biraz daha ayrıntılandırmamız gerektiğini görüyoruz. Eğer çalışmadaki her adımda hatalarımızı, eksikliklerimizi ve doğrularımızı değerlendirerek dersler çıkaramazsak, durumumuz karanlıkta el yordamıyla yol bulmaya benzer.

İşçilerle bağ kurmanın öneme daha önceleri çeşitli defalar değinmiştik. Bağ kurmanın şablonu olamaz ve işyerindeki her arkadaş kendi somutunu değerlendirerek somut koşullara uygun yöntemlerle hareket etmelidir. Fakat genel olarak bunu söyleyebiliriz ki onları anlayabilmek için onların dillerini bilmemiz gerekir. Aile sorunlarından, maddi sorunlara ve maddi sorunlarından çalışma koşullarına bir dizi sorunu olan işçilerle bağ kurmak çok zor olmadığı kanısındayız. Bu ilk aşamadaki bağ kurmadan sonra neler yapılması gerektiği ise asıl sorunu oluşturmaktadır. Ve bu sorunu düğüm noktası olarak kabul edersek, bu düğümü çözmek diğer düğümleri çözmeye anahtarıdır. Bu düğümü çözmekte doğru bir perspektifle hareket edemezsek bazı ilişkilerimiz dostluk temelinde kalır ve umutsuzluğa düşeriz. Ve bugün bazı işyerlerinde bu durumla karşılaşyoruz. Arkadaşlarımız ilk adımı atıp çevrelerinde dostluk, arkadaşlık temelinde bir kitle toparladıktan sonra ya çok yavaş davranıp bu ilişkileri aşamıyorlar ya da çok hızlı davranıp hemen bir şeyler olsun mantığıyla hareket ediyorlar, bir şeyler olmadığını görünce umutsuzluğa kapılıp bir şey yapamıyoruz diyorlar.

Onun için öncelikle çalıştığımız alanı ve kendi gerçekliğimizi doğru kavramalıyız. Çalışma alanımız

gençlik kitesidir. Yakın tarihimizde 80 süreci gibi olumsuz bir dönemden çok etkilenen bu kuşaktır. Siyasi düşünme bir yana, sorunlarına yabancılaştırılan ve hak alma adına hiçbir şey talep edemez hale getirilen bir kitlenin yanında bizimde bu alanda çok fazla tecrübemizin olmaması birleşince bir takım aksaklıkların olması ve gelişmenin olması gerekenden yavaş olması doğaldır. İşçilerle diyaloglarımızda gözlemediğimiz durum oldukça ilgi çekicidir. Öyleki işyerindeki sorunları, ağır ekonomik koşulları pek çok işçi kabul etmesine rağmen örgütlenmenin yavaş olmasının esas nedeni daha öncede belirttiğimiz gibi 80 döneminin yarattığı örgütsüzlüktür. İşyerlerinde yaptığımız çalışmalar da bunun çok daha açık biçimde görmekteyiz. Bırakalım demokrat işçileri kendini devrimci olarak gören ve hatta bir siyasete sempatisi olduğunu söyleyenler bile "Bu işçilerle bir şey yapılamaz, başarılı olamayız, patron duyarsa atılırız" psikoza ile hareket etmektedir. Öyleyse çalışmalarımızın merkezine işçilere sorunları kavratmanın yanında, esas olarak örgütlenme gerekliliğini kavratmayı koymalıyız. Karşımızda bizi ezen, sömüren ve örgütlü olan bir güç var. Patronların kendi sendikaları, dernekleri var. O halde örgütlü bu güce karşı tek tek bireyler başarılı olamaz. Yapılacak olan örgütlü olarak cevap vermektir.

İşçilerle bütün olmanın, birlikte hareket etmenin ilk adımı sendikalaşma sürecidir. Sendikada bir örgütlülük ve işçilerin örgütlenme bilincini almasının başlangıcıdır. Ancak bunun yanında işçilere yalnızca sendikali olmanın tek başına bir anlam ifade etmediği de kavratılmalıdır. Evet sendikali olmak önemli bir adım. Fakat nasıl bir sendikali olmak ve sendikayı nasıl kavramak gerektiği asıl önemli yanını teşkil etmektedir. Çünkü sendika üzerinde denetleyiciliğimiz olmadığı sürece her adımımızda yenilgiye uğramamız kaçınılmazdır. Ülkemizde

günümüz koşullarındaki sendikaların büyük çoğunluğu bürokrat ve işbirlikçi niteliklerinden dolayı işçilerin önünü tıkayıcı ve engelleyicidir. Yaşanan işyeri direniş örnekleri de göstermektedir ki (Sanko Textil) işçilerin kendileri direktmetiği sürece sendika eylemlere yanaşmamakta tam tersine uzlaşma zemini hazırlamaktadır.

Sanko tekstil işçileri direnişe geçme amacıyla olmalarına rağmen sendika bunu engellemiştir. (YDG dergisinde Sanko Textil işçileriyle ilgili haber daha önce yayınlanmıştır) Oysa bir Trabzon Textil'de sendika aynı şekilde uzlaşma yöntemleri aramasına rağmen işçilerin zorlaması ile direnişe geçilmiştir. Öyleyse sendika üzerinde denetleyici olabilmek ve çalışmayı başarıya ulaştırmak için ne yapmalıyız? Yapmamız gereken belirli işyerlerinde oluşturduğumuz işyeri komitelerinin düzenli toplantılarını yaparak daha işyerli bir hale getirmektir. Daha önceki yazılarımızda genel yapısını açıkladığımız işyeri komiteleri bugün tecrübelerimizden çıkardığımız sonuçlar da dikkate alınarak işyeri komitelerinin yapısı daha ayrıntı-

landırılmalı işyerinin somut durumuna göre servis komiteleri, bölüm komiteleri şeklinde alt birimleri oluşturulmalıdır. İşyerindeki işyeri komitesinin üye sayısı dikkate alınarak eğer sayısal çoğunluğu (genel toplantı yapmak için çok fazla ise) genel üye toplantısı yapmamıza elvermiyorsa birim, bölüm ve servis komiteleri düzenli toplantıları yapılarak işlevli kılınmalıdır. Toplantı yapmak için çeşitli yöntemler bulunmalıdır. Örnek olarak servis komiteleri kurulması oldukça önemlidir. İşçilerin tamamını başka bir yere taşımak ve toplantı yapmak zorken, (işçi servisi kaçırmamak vb. sebeplerden dolayı) servislerin son duraklarda işçileri toplantıya yöneltmek ve diyalog kurmak ya da evlerine gitmek daha kolay olmaktadır.

İşyeri komiteleri işyerindeki her türlü sorunu gözlemleyerek çalışmalarına işyerlik kazandırmaya çalışırken, diğer yandan sendikaya karşı işçilerin hak ve taleplerini dayatarak sendikayı denetleme ve yönlendirme işlevini yürütür. Öyleki sendika bir yerdeki direnişi kırmak için işçilerin onayını almaya çalışır. Bunu yaparken devrimci söylemler ardına gizlenerek direnmenin eylem yapmanın bir şey kazandırmayacağını, anlaşma yollarının bulunması gerektiğini anlatır. İşte işyeri komiteleri aracılığıyla görevimiz sendikanın bu yönünü teşhir ederek asıl çözümü dayatmak ve kavratmaktır.

Çalışmalarınızda diğer bir önemli nokta işçilerle birlikte hareket edebilmektir. İşyerine ilişkin alınacak kararlarda mümkün olan en geniş kitleyi toparlamalı, fikrini almalı ve alınması gereken karar kavratılmalıdır. Eğer kitlelerin düşünceleri dikkate alınmazsa, onlardan kopularak başarısızlığa uğrarsınız. Tabi ki bunun tam tersi yani kitlelerin geri duygularına bağlı kalarak kitle kuyrukçusu duruma düşmemeliyiz. Öyleyse kitlelerle birlikte; ancak onları geliştirici, değiştirci, dönüştürücü olmalıyız. Sendika çalışması yapılırken bunun bir amaç değil bir araç olduğunu kavramalı çalışmalarımızı bu perspektifle yürütmeliyiz. Sendika çalışmasını siyasi, örgütsel çalışmayı güçlendirecek şekilde ele almalı ve sendika çalışmasıyla bunun yani siyasi, örgütsel çalışmanın zemini oluşturulmaya çalışılmalıdır. ♪

Darbeci kliği mahkum etmenin yolu proletarya partisinin meşru iradesini sahiplenmekten geçer!

Bugün, proletarya partisi saflarında, meşru iradeyi tanımlayarak, darbeci bir yöntem ile kendisini "MK" ve "Önderlik" diye dayatan, başlangıçta AK kliği nezdinde ortaya çıkan ve giderek proletarya partisini bir ahtopot gibi saran tasfiyecilik; küçük burjuvazinin, ayrıcalıklı konumunu garantileyen iktidarı için, bu iktidara karşı bir tehlike olarak hedef seçtiği siyasal hasımlarını vurmak için kullandığı, anti-Mao'ist bir mücadele "silahı"dır. Bugün bir avuç kariyerist güruhun elinde, savaşağalığı düzeninin sürdürülmesinde komünistlere karşı "Kültür Devrimi" çığırtkanlığıyla kullanılan bu silah, darbeciliğe karşı barikat oluşturarak, meşru parti iradesini sahip çıkan MLM'lerin etkili ideolojik mücadelesiyle kendi kendilerini vuracaktır.

Proletarya partisine gönül veren kitlelerin "darbecilik" ve "tasfiyecilik" karşısında, pasif bir tutum almalarını sağlamak için, ajitatif bir söylemle

bilinen ticarete karşı haklı öfkeyi, politik bir istisna konusu yapan ve sanki dün "mafyacıların" itibarlarını "birlik" aşkı için; MLM'lik adına iade eden kendileri de değilmiş gibi, bugün suçu beş kişiyle açıklayıp, kendi ruhlarını kurtarmaya çalışarak, parti birliğini hedef alan, tasfiyeciliğini gizlemeye çalışan darbeci klik, "mafya"nın yanına, siyasal hasımları olan MLM'leride "revizyonistler" damgasını vurup katarak, büyük bir köylü kurnazlığıyla kapı dışarı etmiş, bir taşla iki kuş vurmıştır.

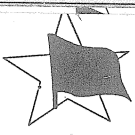
İki çizgi mücadelesinden bihaber, bu darbeci-tasfiyeci anlayış, ideolojik mücadele yerine, entrika, komplolara vb. bayağı burjuva ayak oyunlarını geçirerek, Mao'izmin parti içi mücadeledeki rehberliğinden uzaklaşarak, AEP'çi bir hatta oturmuştur.

Bizler, proletarya partisi saflarında gündemleşmesini bir zorunluluk olarak gördüğümüz, gerçek bir Kültür Devrimi'nin tüm cephelerde (ide-

olojik, politik ve örgütsel) sonuna kadar götürülmesini, gerçek bir arınmanın, nitelik saflığına kavuşmasının ve yeniden doğuşun, olmazsa olmazı olarak görüyor, darbeci-savaşağası kliğine karşı, iradenin gerçek anlamda ortaya çıkabilmesi için Tepeden tırnağa devrim! şiarıyla herkesten hesap sorulacağı, yeni bir konferansa gidilmek üzere, meşru parti iradesinin yanında tavır koyduğumuzu ilan ediyoruz.

☆ Yaşasın parti iradesinin güvencelediği parti birliği!
☆ Kahrolsun parti yıkıcısı savaşağalarının darbeci, tasfiyeci ve komplocu siyaseti!
☆ Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

**Yozgat E Tipi Cezaevi
TKP(ML) TIKKO davası tut-sakları Erhan Meydan, Doğan Hamşioğlu - Orhan Budak,
Ali Demir,
9 Haziran 1994**

Her devrimi bir karşı devrim izler. Kobra gibi ya onu vurur, ya da onun tarafından aldedilir. Yirminci yüzyılın büyük işçi devrimlerini içten vuran karşı devrim, gücünü, ikinci dünya savaşının her alanında getirdiği ağır tahribat ve darlıklardan aldı. Karşı devrim, devrimin tecrübesizliğinden, pratik ve teorik zaaflarından beslendi. Muhasımları tarafından soğuk savaş cenderesine alınan, kuşatılan her devrim, demir disiplin ruhuyla donanıp merkezîyetçiliği, öz savunmanın iki yanı keskin amansız bir kılıcı haline getirir. Eğer kuşatanlar, ekonomisi ileri ülkeler, kuşatılanlar ise nisbeten daha geri ülkelerse sözkonusu savunma psikozu kat be kat artar.

Bürokrasinin kolayca palazlandığı en verimli toprak, ekonomik geriliğin ve aşırı merkezîyetçiliğin toprağıdır. Bürokrasi, aşırı merkezîyetçiliği sever. Açıklıktan, kitle denetiminden, eleştiriden, muhalefetten korkar. Batının merhametsiz kuşatmasına karşı merkezîyetçiliğini çelikleştiren devrimin bağrında işte böylesine bir melanet güç oluştu. Devrimin inançlı, sıkı çalışan ve sade yaşayan, ayrıcalıksız, mülksüz modern spartaküslerinin yanında, gerdanları ve enseleri fildişi gibi parlayan, semirmiş bir "sosyalist" memurlar sürüsü türedi. Hayatını hesapsızca halka ve devrime adayan, ve bir Babuşkin sadeliğiyle yaşayan ve muhteşem Rus kır mülkiyetinin belini serfvari kıran Stalin'lerin yanında, panayır kedisi gibi şişen, ikiyüzlü, sinsi Kruşçev'ler türedi.

Eşekliğin lüzumu yoktu!

Muzaffer Oruçoğlu

Parti ve devlet cihazında önemli bir güç haline gelen bu yeni burjuvazi, eski düzenin memurlarıyla birleşerek devrimi içten, en gafil çağında tereyağından kıl çeker gibi gaspetti. Devrim ta başından, bu yeni burjuvaziye karşı ne yazık ki güçlü silahlara sahip değildi. Devrim, ordu ve bürokrasiden ibaret olan sosyalist devleti yüceltmekle, onu asıl savunma kalesi olarak görmekle, tüm işçi örgütlerini devlet örgütü haline getirmekle, demokrasiyi devlet lehine budamakla büyük bir hata işlemiş, kendisini adeta silahsızlandırmıştı. İşçi örgütleri ile devletin sivil ve askeri bürokrasisi arasındaki çelişkiyi devlet lehine uyutan devrim, kendisini fena halde uyutmuştu. Devleti, fin mitolojisinin barışçıl, iyi huylu Vanir yılanı sananların hatasıydı bu.

N'oldu? Tabi devrimin bu hataları, bu monolitik, tek sesli hayat tarzı, dönüp devrimi vurdu. Bu, iktidarı gaspeden yeni burjuvazinin elinde, halkın imanını gevreten sunturlu bir araç haline geldi. Devlet partisi, devlet sendikaları, devlet nesi, devlet vs'si...Devrim

yenilmiş, aksiyon ve inanç erazyonu başlanmıştı. İşçi sınıfı ve uluslar üzerindeki baskılar, imtiyazlar, yolsuzluklar, ayyaşlıklar dönemiymişdi artık. Bürokratik hantallık, nemelazımcılık, azami kâr ve amansız iç rekabet bantına tam oturmayan devlet kapitalizmini içten içe yiyip bitiriyordu. Mal darlığıyla politik baskılar, kuyruklarda çile dolduran yığınların ruhunda geleceğin fırtınalarını emziriyordu.

Eşekliğin lüzumu yoktu. Halk ve uluslar ayağa kalkmıştı. Kıyamete ya devrimci proletarya ya da yeni burjuvazinin liberal kanatı önderlik edecekti. Birinciler ortalıkta görünmüyordu. Halk ikincilerin nağrasını duydu: "Halkımız yürüyün! Son yetmiş yılın kutsal olan her şeyini yıkın!"

Gerçekten de halk haklıydı. Ve tarih garip bir duruma, yani gerici bir önderliğe sahip, haklı ve demokratik bir harekete yeniden tanık oluyordu.

Ve uçurumun kenarından sağır dünyanın kulağına şöyle haykırıyordu tarih: "Bu demokratik yığın hareketleri, bu sınıfsal ve ulusal başkaldırıları, gelecekteki modern büyük işçi devrimlerinin kapısını aralıyor. En geniş demokrasi, işçi demokrasisidir. İşçiler korkmayın. En geniş, en modern demokrasiyi getirin. Böyle bir demokrasi, işçi devrimini vuracaksa bırakın vursun. Onu vuranlar, ondan daha geniş, daha modern bir demokrasi getirmek zorundadırlar. Aksi halde, ellerindeki silah kendilerini yeniden vuracaktır."

Tutsak yoldaşa mektup

Bu mektup dışardaki bir bayan yoldaşın tutsak bir yoldaşa yazılmıştır. En içten duygularıyla yazmış olduğu mektubu Yeni Demokrat Gençlik okurlarıyla paylaşmak istememden dolayı yayınlanmasını rica ediyorum.
Sağmalcılar Cezaevi'nden Bir TKP(ML) davası tutsağı

Merhaba Heval,

Seni kısa süreli olsa da, aramızda görmemek gerçekten üzücü bir durum. İyi olmana çok sevindim. Zaten senin gibi insanları, yani kendini halk için feda eden, sürekli ezilenlerden -sömürülenlerden ve adaletten taraf olan ve bunlar için birşeyler yapmaya çalışan, ölümünde bile yaşamayı bulanları asla ve asla kötülükler yıldırılmaz- yok edemez.

Biliyormusun yoldaş abartmak gibi olmasın ama gerçekten (mücadele açısından özellikle) çok değerli bir insanısın. İradeli, azimli ve bilinçli bir şekilde çalışıyorsun. Bizden sonrakiler için örnek alınacak çok şey bırakabilirsin. Çünkü sen istediğini yapan ve yaptıklarından başarılı sonuçlar alabilen bir şahısın. Sen nasıl ki başka devrimci yoldaşlardan örnek alarak bu günlere gelebildiyen başkaları da senden alacaklardır. Bundan eminim. Ben senin gibi gerçeklerden asla kaçmayan ve bu gerçekleri hayata geçiren insanlara kişilere insandır derim. Bunun yanında tamamen gerçeklerden kaçan, birkaç kuruşa insanlığını satan, sadece kendi çıkarını düşünen şahıslara asla insandır demem.

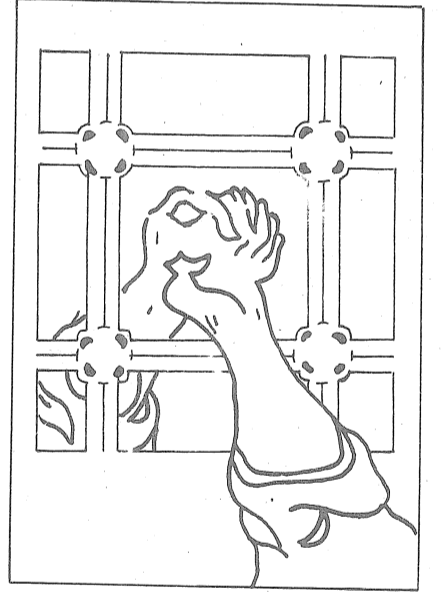
Ha...! Yoldaş, yazdığın kadarıyla orada herşey tıkırında işliyormuş. Eğitim, yemek vs. herşey beleşten; yahu insan biraz erken haber verirdi bizleri de yanına çağırırdı. Gözün bizi görmedi tabiki. Amma da çıkarıcıymışsın, birazda bizi düşün. Bunun hesabını sorarız sana (şaka..) Belki çok şey için ağlamayı düşünmüştür hatta bazılarımız belki bilinçsiz olarak ağlamışsızdır. Ama bana sorarsanız ağlamak, bir bakıma teslim olmak demektir, çaresizliktir. Oysa bizim tercih etmemiz gereken şey ağlamak değil gülmek olmalıdır. Bundan sonra

hep güleceğiz ve güldüreceğiz. Çünkü önümüzde çok parlak bir gelecek var. Beraber kurduğumuz işler normalde devam ediyor. Şu anda senin yerine başka bir arkadaş bakıyor. Kompozisyon işi çok yakında hallolacak. Üzgünüm seninde bildiğin gibi bu işi ciddiye alan çok az kişi var. Sorumluluklarının bilincinde değiller. Uyarıyoruz fakat gene de istediğimiz sonuca varamıyoruz. Her neyse çalışmalar devam edecek sana söz veriyorum.

Önemli bir şey daha var. Ailemle başım dertte, yakın dönem içerisinde bir yakınımı şehit ettiler. Özellikle ondan dolayı olsa gerek evde herşey aleyhime delil olarak kullanılıyor. Özellikle babam bana karşı çok sert tepki gösteriyor. Bana faydalı olabilecek şeyleri imha ediyor. Hergün nutuk bazende tehdit ediyor. Güya bu hareketlerle kardeşlerime yanlış örneklerde bulunuyormuşum! Gazete vs. alamamam için günlük harçlık veriyorlar.

Bütün bunlar beni mücadeleden uzak tutmuyor. Zamanla beni anlayacaklarından eminim. Belki onlar farkında değiller ama bana karşı kullandıkları davranışları ile beni daha da mücadeleye yakınlaştırıyorlar. Onlara baktıkça şu anki düzene karşı kinim daha da artıyor. Bütün bunlara rağmen başlattığımız işte olsun diğer işlerde olsun bana verilen sorumlulukları yerine getirmeye çalışıyorum ve bu beni çok menun ediyor.

Yoldaş, bilmem sen bu konuda ne diyorsun. Ama ben bazen insanları anlamıyorum. Nasıl bu kadar pasif olabiliyorlar. Bak kardeşim insan dediğin üretici, yaratıcı olmalıdır. "Malzemen yoksa üretmesini za nanın yoksa yaratmasını" bilmelisin. Bu iş bu kadar olmalı, yapmam, edemem sözleri boş. Eğer azimliysen, şerhliysen, onurluysan düşündüğünden daha büyük bir başarıya ulaşabilirsin. Belki çok zor gelebilecek işler

vardır, ama imkansız olan hiçbir şey yoktur.

Polis ve idare işbirliği sürüyor. Yani köpekler nöbetteler. Bazı sanatçıların resimleri çıkmıştı. Belki onları görmüşler ve birşeyler yapmayı düşünüyorlar dedik. Fakat şu ana kadar ses seda yok.

Seni görmeye tabiki gelirim, gelmez olurumuyum hiç, inanki ayrıldığın günden beri gelmeyi düşünmüştümdür. Ama bazı nedenlerden dolayı gelemedim. Bildiğin gibi önemli olan şahıslar değildir. Şahısların yarattığı değerlerin devam etmesidir. Yani mücadelenin devam etmesidir. Taki başarılarımıza kadar. Bunda bizim ellerimizde olan bir şeydir.

Sana kendim yazdığım şiirlerden bir kaçını yazmak istiyorum. Senin yazdığın şiirler kadar olmamış ama gene de yeni insan olmaya karar veren insanlara bazı mesajlar gönderebilirim. Şiire geçmeden önce bir şey daha söylemek istiyordum. Ben sadece ve sadece kanımın son damlasına kadar Türk ve Kürt halkının Federe Cumhuriyeti'nin yaratılması için yaşayacağım. Bir insan olarak bu benim esas görevimdir. ♪

Newroz ateşi

Karanlık basmış dağlar başını
Aydınlatıp duruyor newroz ateşi
Soğumakta olan garip aşını

Isıtıp duruyor newroz ateşi
Aydınlatıyorsun bütün dünyayı
Kızılaştırıyorsun özgürlük savaşını
dolduyorsun garipler aşını
Özgürlük simgesi newroz ateşi

Büyüdükçe büyüyor senin ateşin
Yükseliyor dağlarında özgürlük sesin
İnsanları gerçeklere ısıtan sensin
Kalbimizde alevleniyorsun newroz ateşi

Karanlıkları hep aydınlatır
Canımıza binbir can katansın
Sen bizim için en büyük vatansın
Senin pençelerinde yaşıyoruz.
Newroz ateşi

Be can canımızla
Be xun kanımızla
Emderana seninleyiz
Ey heval... ey yoldaşlar...
Anserkeftin! ya zafer!

Anmırım! ya ölüm!

Devrimci selamlar...

Yoldaşın

İçerden Selam'dan kısaca...

1990 Ekim'inin son haftasında Yeni Demokrasi dergisinin Ankara Bürosu çalışanları düzenlenen polis operasyonlarıyla gözaltına alındı. Sonrasında keyfi bir şekilde tutuklanıp Ulucanlar'da Ankara Kapalı Cezaevi'nde üç ay yattılar. Mehmet Ali Çakıroğlu, tutuklanıp Ulucanlar'a konanlar arasındaydı. O dönemden bugüne bıraktığı belgeleri var Mehmet Ali'nin... Anlamli, kendini tanıtabilmesi açısından... Cimriliğiyle ünlü dostumuz; tek canını bolca verdi mücadelesinin yoluna.. Bilinçli yaşamının her anını, sınıf mücadelesinde sürdürürken cezaevinde de çıkardıkları 28 Kasım 1990 tarihli ilk "İçerden Selam" gazetesinde özgürlüğü düşlüyordu ve "Duvarların Ötesi" adını veriyordu köşesine.

Çakıroğlu'nun hınzır gülüşlerini, dayaklarını özleyeceğiz. "Hınzır" dediğimiz gülüşü ne kadirdir bilir misiniz? İngilizce bilmeyen birine sayfalarda İngilizceyi Türkçeye çevirtirir. Umut Yayımcılık tarafından hazırlanan "Yeni Başlayanlar İçin Marx" kitabının çevirisinin eksik bazı sayfaları o ünlü dayaklarıyla, o hınzır gülüşleriyle çevrildi. "Özgür

Gelecek" gazetesinin düşü, belki de onun tarafından yazılan, "Yeni Demokrasi dergisinin Ankara bürosunun duvarlarındaki başyazıları yazarken gerçekleşiyordu. Ankara Kapalı Cezaevi'nden yazdıkları tek yapraklı "İçerden Selam" gazetesinin "Duvardan Öte" köşesiyle bu şehit yoldaşı bir kez daha anıyoruz.

Duvarın Öte

M. Ali Çakıroğlu

"Sevgili dostum, Senin Selam'ın geldiğinden beri Kamil benim başımın etini yedi. AG (Açlık grevi)'deydik. Ve canım hiçbir şey yazmak istemiyordum. Geçenlerde açlık grevinin beşinci gününde açlık grevinin beşinci gününde önüme kağıdı adeta fırlattı yazmaya. Ben de başlamıştım yazmaya. Hani sen Duvar gazetesi için başımın etini yiyordun ya, aynı burda yaşadık. O gün şöyle bir şeyler yazmıştım: Burada hayat bu ara sıkıcı. Kamımız aç, koğu sıkışık, üstüste yatıyoruz. Okuyamıyoruz, derinlemesine sohbet edemiyor, istediğimiz gibi volta bile atamıyoruz vb.

Cezaevinde olan birinin bunları yapamaması ikinci bir cezaevi yaşamaması anlamına geliyor. Ama bu ülkede bu işler böyle, ne yaparsın. despotlar saldırır, tutsak direnir haklarını tekrar alır. Tekrar gasp, tekrar direniş. Yaşamı budur tutsağın, demiş ve sonra da tıkanmışım.

Ben şimdi hakkımdaki iddialara yanıt vereceğim. Birincisi, herkesin ayağı birilerinin orasında burasında, mutlaka yer edinmek zorunda. Dolayısıyla da Namık'ın benim ayaklarıma takmasının pek anlamı yok. Ayak bunu yapmaya mahkum. Dolayısıyla ayaklarımın zan altında bırakılmasına şiddetle karşı çıkıyorum. ikincisi, bizimkileri kaldırıyorum kibarca. Diğerini kaldırmaya gidince ilk "tamam kalkıyorum" diyen tekrar uyumuş. Eee sabah saabah da insan pek sabırlı olamıyor. O zaman ben de daha sert kaldırmaya mahkum ediliyorum. O zaman daha kolay uyanıyor. Sen söyle, ben ne yapayım?

Açlık grevini dün bitirdik ve yapılacak o kadar çok şey var ki. Bir sürü mektup yazmam gerekmekte. Açlık grevindeyken pek birşey ya-

pamıyordum.

Senin Selam'ını hepimiz beğendik. Umarım bizim İçerden Selam'ımızı da sizler beğenirsiniz. Bunu daha da geliştirmek, yaygınlaştırmak çok yönlü olumlu işlevler görür. İçerden dışarıya bir diyalog yöntemi olmasının yanısıra, içeriden içeriye de bir diyalog yöntemi olarak işlev görebilir.

Yerim bitti. Yeni Selam'da görüşmek üzere. Hepinize sevgiler. Hoşçakalın."

Adın Kardelen olsun!

Eve geldiğinde şaşımıştım, erkek mi yoksa kadın mı diye. Hoşgeldin merasimi yapıldı, sesinden anlaşılacağını umarken, kendisinde şaşkınlığının farkına varmış olacak ki bayanım diyerek gülmeye başladı. Böylece hem merakımız giderildi hem de aramızda sıcaklık doğuverdi.

Nereden gelip nereye gideceği daha önce söylenmişti. Yani arkadaş Partizan olacaktı. Munzur yolcusuydu. Kısaca bir süreliğine İstanbul'da konaklaması gerekiyordu. Ev sahibi baci hemen bir isim bulmuştu bile: Kardelen. Bu adı çok seviyordu. Çok arzulayıp dünyaya getiremediği kızına koyacaktı bu adı. Fakat sınıf mücadelesi bu, çocuk yapmaya müsade etmiyordu. Ne de zordu şu sınıf mücadelesi denen şey. Hele çelik disiplin denen şeyde neyin nesi. Düşünsene bu insanlar birbirleriyle buluşabilmek için nice zorluklara katlanıyorlardı. Nice takip badirelerini atlatacak buluşabiliyorlardı. Bir defa dahi bağları kopsa belki bir telefonda bağlantı kurabilecekken hayır olmaz ilkelere ters düşer, düşmana fırsat verilir düşüncesiyle en zorlu yollar seçiliyordu. İşin kolayına kaçmak, komünistlerin tavrı değildi. Koşullara değil, koşulları kendilerine uyduruyorlardı. Koşullara hapsolmak yerine koşulları zorlamak.....

Kardelen hangi bölgeye/semte geldiğini merak ediyordu. Sordu fakat bu sorusu cevapsız kalınca gereksiz olduğunu hemen anlamıştı. Eve hapsolmak zor geliyordu ona, dışarı çıkmak alış veriş yapmak istiyordu. Çıkıp yukarı telefon etmek istiyordu.

Allesine haber vermemişti. Şimdi ne yapıyorlardı acaba en azından halasının kızıyla iyi anlaşılıyordu ona haber verse, ben iyiyim, merak etmeyin dese çok rahatlayacaktı. Diğer yandan kendisiyle konu-

şulmuştu, telefon etmek zarar getirebileceğinden ötürü doğru değildi. Evin yerini öğrenmesi güvenlik açısından sakıncalıydı. Kesinlikle bunlara uyması gerekiyordu. Tabi bunlar yeni şeyleri Kardelen açısından. Avrupa'da böyle değildi. TKP/ML rozetini yakasında taşıyordu. Gecelerde satılıyor-yakasında taşıyordu. Ne de olsa sokak ve ev infazlarını sadece gazetelerden takip ettiği kadıyla biliyordu. Gözaltında kaybedilme ve işkencelerin yabancıydı. Tabi pek yakında öğrenecekti demire tav atmasını. Kavgayı yaşayarak öğrenecek ve duyumsayacaktı.

Yeni ve toy olduğu anlaşılıyordu. Ancak derin bir anlama ve öğrenme isteğiyle kavruluyordu. Kitap üstüne kitap deviriyor, bazı anlaşılmayan şeyleri de tartışıyor. Bir hamurun şekillenip pişerek ekmeğe haline gelmesi gibi Kardelen'de öncünün perspektifiyle de şekillenip yeni bir kişilik kazanacak ve devrimin bir savaşçısı olarak yerini alacaktı.

Bir an evvel yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Avrupa'nın rahat yaşam koşullarını bir kenara iterek Kaypakkaya düşüncesini bu topraklarda hayata geçirebilmek için gelmişti. Ona göre kurtuluş, kaçış yolu olarak görülen Avrupa'da yada daha da öte düzenli bir aile yaşamı hayallerinde olmayıp, silah elde kavganın şah damarının attığı dağların doruklarındaydı. O yüzden dağa ulaşma arzusuyla dolup taşıyordu.

Haber gelmişti, yolculuk günü gelip çatmıştı; haberi duyar duymaz çok sevindi. Çantasına eşyalarını özenle yerleştirdi. Son hazırlıklarını ve alış verişini yaptıktan sonra yola çıkmak üzere kendisiyle görüşürken sevinci gözlerinden okunuyordu. Aynı hedef uğruna farklı yollara ayrılmak zorundaydık. Kendisine büyük bir saygı hissiyle gözlerinden öperek yolcu ettik. Kardelen şimdi emin ellerde.

Pülümür şehitlerinin anısına

İnsanlar doğmaları ve ölümleri arasında bir çizgi çizerler. Yaşamlarında çizdikleri bu çizgi; geleceğe bıraktıkları değerlerdir ve bu değerlerin kimisi iyidir, kimisi de kötüdür. Ki Ölümü iyi ya da kötü kılanda bu değerlerdir, yani iki tarih arasına çekilen yaşam çizgisidir.

Bu yaşam çizgisinin iki biçimi vardır. Ya iyidir, ya da kötüdür. Ortası yoktur. Ortası kötüye hizmet edendir ve bu da kötüdür.

O halde ölümlünde güzel olanı ve kötü olanı vardır ya da Tay Dağı'ndan yüce ve tüy kadar hafif olanı vardır.

Kötü olanların en başında hepimizde hiç tereddüt etmeden söyleyebileceği; Hitler, Mussolini ve Mustafa Kemal gibi, isimleri hep lanetle okunacak örnekler gelmektedir. İşte bunlar insanlığın ve tarihin üzerine çökmüş karabulutlardır. Bunların yaşam çizgisi tarihteki en siyah çizgilerdir.

Kötü olanların bir kısmı da, ölümlünden sonra çok kez "allah rahmet eylesin, kimseye bir zararı yoktu" denilen kişilerdir. Böyle yaşamış insanlar, zararsız gibi görülsede aslında halka zararlı ve yukarıda saydığımız tiplere yani gericiyle yararlı insanlardır. Çünkü bunlar, içinde bulunduğu tarihe boş gözlerle bakan seyirciler olarak yaşamışlardır. İçinde bulunduğu tarihe seyirci kalmak, sömürü düzenine seyirci kalmak anlamına gelir ki, bu da halkın zararına, gericilerin yararına. Kısacası bu yaşam çizgisini çizenler kendilerine, halkına ve geleceğe, özelliklerde geleceğe karşı suç işlemişlerdir; çünkü "biz yaşamı çocuklarımızdan ödünç aldık". Bu yüzden bu yaşam biçimlerinde iyi bir sorgulanması gerekir. Hatta gericiyle lanet okuyabilmek için öncelikle bu yaşam çizgisine lanet okumak gerekir.

Tüm kötülerin yanında yaşamı güzel kılmış, dolayısıyla ölümlüde güzel kılmış insanlar vardır. Bu insanlar kötü olan karşısında da, ne kötüyü seçmişler, ne de kötü karşısında seyirci kalmışlardır. Aksine güzel olanı ne varsa hepsini kucaklamak istemişler ve kötünün karşısına yargılayıcı olarak dikilmişlerdir. Bu yaşam çizgisini seçenler yürekleri sevgi ve coşkuyla dolu olan devrimcilerdir. Öylesine sevgi doluydular ki, zerre kadar kendilerini düşünmeden yüreklerini halka ve yarınlara açmışlardır. Öylesine coşkuyluydular ki, yürekleri dünya gericiğine karşı fethetme ruhuyla donanmıştı. Bu yüzden de ölümü Tay Dağı'ndan yüce kılmışlardır.

Bugünün insanları olarak bizler; yaşamı ve ölümü güzel kılmak ve "çocuklarımızdan ödünç aldığımız yaşamı" en güzel haliyle devretmek istiyorsak örnek almamız gereken çizgi sonuncusudur. Yani devrimcilerin yaşam çizgisidir. Aksi halde yarınlarmız, insanlığa karşı suç işlemekten bizleri yargılayacaklardır. Oysa insanlığın mahkemesinde yargılanmaktansa gericiliğin mahkemesinde yargılanmak en güzeli olsa gerek.

Bu güzelliği yaşayabilmek için yüreğimizi sonuna kadar güzel olana açalım ve fethetme ruhuyla donatalım. Ayrıca "Şan olsun ölümü yüce kılanlara" diye haykıralım.

Komsomol ve

Bireylerin değil kitlelerin örgütlenmesi ve savaşıması önemlidir

Komsomol örgütümüzün ve komsomolun militan üyeleri tüm dikkatlerini kitleler üzerine ve kitlelerin örgütlenmesine yöneltmelidir. Örgütlenmeden bahsedince özellikle kitlelerin örgütlenmesinden bahsettiğimiz anlaşılmalıdır. Örgütlenme bireylerin örgütlenmesi değildir. Bununla bir yere varılmaz. Bireylerle uğraşmak sınıf savaşımında iğneyle kuyu kazmaya benzer. İğneyle kazacağımız kuyunun boyutu neyse, birey üzerinden devrim mücadelesi sürdürme de gücümüzün ve ileri gidişimizin boyutu da odur. Kitlelerin örgütlenmesinde onların dünyasına girmenin ve bunun öneminden bahsetmiştik. Kitlelerin özelemlerinden, taleplerinden, düzen ve düzenin çeşitli kurumlarıyla olan ilişkilerinin belirlenmesinden, ruh halinden, kültürel şekillenişinden, sosyal yaşamlarının biçimlenişinden bahsetmiştik. Bu durumların herbiri veya bütünü işte kitlelerin dünyasını oluşturmaktadır. Kitlelerin dünyasına girmeyi hedeflerken esas hareket noktamız onu tanımak ve değiştirmek için gerekli verileri elde etmektir. Onlarla beraber kitlelerin en geri taleplerinden hareket ederek, en alt örgüt biçimlerinden, en küçük mücadele kılıcından hareket ederek daha büyüğüne götürmek, bu pratik içinde siyasal motivasyonu adım adım sağlamak, giderek siyasal talepler için savaşır konuma getirmek ve parti çizgisinin uygulayıcısı olan Komsomolumuzun bünyesinde örgütlemektir. Her toplumsal kesimi ve gençliğimizin her kesimini hemen örgütleyemeyebiliriz. Çok uzun bir zaman alabilir. Hatta en sıradan akademik-demokratik talepler uğruna bile harekete geçiremeyebiliriz. Bu mümkündür. Ancak bunun, nedenlerini öğrenmek gerekiyor. Gerçek anlamda oradaki kitlelerin durumundan mı yoksa bizden mi kaynaklanıyor? Bunun sorgulanması ve derin tahlillerle gerekli derslerin çıkarılması gerekir. Bizim sorunumuz kitleleri örgütlemeye ise kiyledir. O halde neden bunu başaramadığımızın hesabı sorulmalıdır. Nedenleri doğru bir biçimde tahlil edilirse, kitlelere ulaşmamızın önündeki engelleri ortadan kaldırmış oluruz. Tutucu ve geri yanlarımızdan, bireyci ve kolaycı yanlarımızdan kurtulmuş oluruz.

Kitlelerin örgütlenmesi büyük bir inanç, bilgi birikimi, sabır ve onlarca özel yöntem gerektirir. Bu anlamda bireyleri örgütlenmeden ve "bireysel eylem"lerden çok daha emek, özveri ve zorluklara katlanmayı gerektirir. İşin doğru ve gerekli olanı zordur. Yorucudur. Yoğun bir emek, doğru politikalar, yetkin örgütsel mekanizmalar ve bu politikaları yaşama geçirecek devrimci, halka, yoldaşlara adanmış bir yürek gereklidir. Bunun olmadığı yerde kitleleri örgütlemek ve savaştırmak mümkün olmaz. Bu konuya ilişkin Başkan Mao'nun yol göstericiliği özellikle kavranmalıdır. Maoist olmak bunu gerekli kılar. Sözde Maoist olmak değil. Yaşamın ve mücadelenin istisnasız bütün alanlarında Maoist olmak. "Kongremiz bütün partiyi herhangi bir çalışma halkasındaki herhangi bir yoldaşın yığınardan kopmasına dikkat etmek için uyanık olmaya çağırmalıdır. Her yoldaşa halk yığınlarını sevmeyi, yığınla-

rı sesine kulağını açmayı; nereye giderse gitsin, oradaki yığınlarla kaynaşmayı, kendisini yığınlardan üstün tutacak yerde yığınların içine girip konuşmayı; yığınların bilinç seviyelerine göre, (abc) onların bilinçlerini uyandırmayı ve yükseltmeyi, yığınların gönüllülük ilkesiyle tedricen örgütlenmelerine ve belirli zaman ve yerlerdeki iç ve dış durumların müsaadelerine göre gerekli bütün mücadeleleri tedricen geliştirmelerini yardım etmeyi öğretmelidir" (K. Kitap sf. 74)

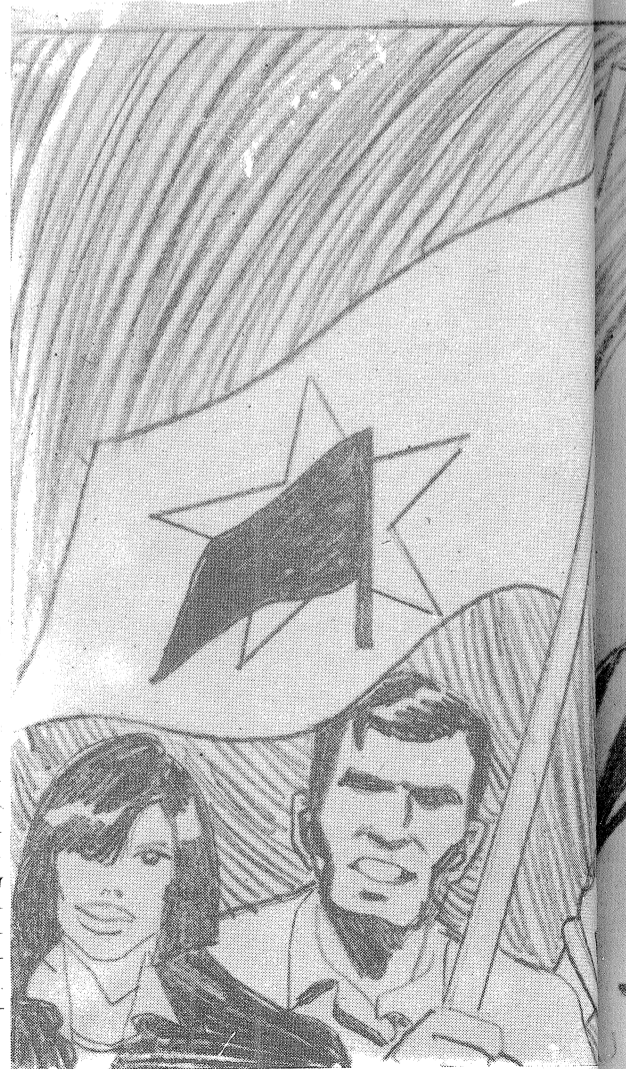
İşte kitlelerin dünyasına girmenin yolu, onları bilinç seviyelerine, düzenle ilişki ve ilişkilerinin boyutuna göre ele almanın, en geri talepler uğruna harekete geçerek bilinçlendirmenin ve savaştırmanın yolu buradan geçer. Devrim yapmak için kitleleri örgütlemek ve savaştırmak zorunludur. Kitleleri örgütlemeye ustalaşmak zorundayız. Her türlü yöntemi bulmalı kitlelere ulaşmalıyız. Kitlelere ulaştıktan sonra her türlü ilişkiyi, hoşnutsuzluğu, özelemleri, talebi kullanıp kitleleri küçükten büyüğe doğru harekete geçirmeli, eğiterek sınıf savaşımının esas unsurları haline getirmeliyiz. Kitleler devrimin tali unsurları ve yardımcı rollerde oynayan figüranları değildirler. Onlar devrimin baş rollerinde olmak ve mücadelenin esas sahipleri olmak durumundadırlar. Başarının ve zafere ulaşmanın garantisi MLM bilimiyle donatılmış proleterya partisinin önderliğinde, yol göstericiliğinde örgütlenmiş ve harekete geçirilmiş kitlelerdir. Kendiliğinden ve Proleterya Partisinin önderliğinde, yol göstericiliğinde örgütlenmeyen, harekete geçmeyen kitlelerin sınıf savaşımı için belirleyici rollerinin, önemlerinin olmadığını da bilincinde olunmalıdır.

Kitleleri örgütleme pratiği muazzam bir okuldur

Kitlelerden bahsederken devrimci-demokrat kitlelerden değil, en sıradan kitleleri kastettiğimiz anlaşılmalıdır. Sıradan gençlik kitleleri nerelerdedir, nelerle uğraşmakta, eğilimleri nelerdir, düzenle ilişkileri, talepleri, özelemleri, yaşamdan beklentileri, aile kökenleri, buldukları ortamdaki sosyal ilişkileri gözlemleyecek, yorumlayacak ve onların gerçek durumlarını tahlil edecek kadar uzman insanlar olmalıyız. Politik yaşamımızda olduğumuzu gibi kitleleri

tanımadık ve onlarla günlük yaşantılarımızda da uzman olmalı, her davranışımızla onları derinden etkilemeli ve sarsmalıyız. Bulduğumuz her ortamda onlara örnek olmalıyız. Başarılı bir işçi, bilgili ve başarılı bir öğrenci, cesur ve atılgan bir militan olmalıyız. Mızımlık, edilgenlik, kendi içine kapanık olmak, kitlelerle ilişki kurmanın onlarca yöntemiyle girişken olmamak iyi bir proleter devrimci olmamayı, iyi bir örgütçü olmamayı, iyi bir önder olmamayı getirir. Kötü ve başarısız biri olur çıkarız. Bağımsız kişilik, atılgan ve üretken aynı zamanda işinin uzmanı olduğumuz gibi bununla yetinmemeli yüzlerce böyle nitelikte uzman yetiştirmeliyiz. Okumak-yazmak ve yetkinleşmek zorunludur. Zira devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz. Pratik olsa bile bu devrimci pratik olarak adlandırılmaz. İleri atılmaktan, girişkenlikten korkmamalıyız. Hata yapmaktan korkmamalıyız. Hata yaparım diye kendimizi baskı altına almak kişiliğimizin güdük kalması demektir. Yenilgilerin, olumsuzlukların bizi çelikleştireceğini, zaferler kazandıracığına inanmalı ve dersler çıkarmasını bilmeliyiz. Çalışmalarımızda, kitleleri örgütlemeye pratik bir zekaya, olgun davranışlara sahip olmalıyız. Dimitrov yoldaşın dediği gibi: "savaşmak gerekli savaşmadan hiçbir şey elde edilemez. Fakat akıllıca ve ustalıklı savaşmalıyız. Böyle savaşmak için ise öğrenmemiz ve çalışmamız gerekir" (Gençlik için Nottlar Sf. 89). Alıntıdan da anlaşılacağı gibi, sorgulayıcı, yetkin ve usta olmak zorundayız. Zira siyasal iktidar mücadelesi ciddi bir işdir. Siyasal iktidara soyunan bireyler ve kitleler ciddi insanlardır. Kendilerini ve yükledikleri misyonun önemini kavramayan ve ciddiye almayanların sınıf mücadelelerindeki konumları, yerleri geçicidir. En küçük bir işin bile büyük bir ciddiyetle yapılması zorunludur. Hiçbir proleter devrimci büyük politik işlerle uğraştığı için küçük işlerle ilgilenmemesi gerektiğini düşünmemelidir. Böyle bir anlayışa sahip olmamalıdır. Küçük işlere burun kıvrılmaz büyük işlerde deneyim sahibi olamaz ve büyük işleri başaramazlar. Kibirliliği, ukalalığı bir yana bırakmalı sınıfın, partinin, yoldaşların ve kitlelerin emrinde olmalıyız ki onlarla bütünleşebilelim. Onlarla bu bütünleşme yaşamadan onları örgütleyemeyiz. Gücümüzü, enerjimizi verimli işlere kullan-

malıyız. Kitleleri iyi tahlil etmek gerekiyor. Verim alabileceğimiz alanlar dururken, verimsiz ve kısır alanlara, ilişkilere saplanıp kalmak akıllıca olmaz. Bu boş emek sarfetmektir. Kör pratiktir. Her emeğin karşılığını on kat, yüz kat, bin kat olarak düşünmeliyiz. Bu iddiaya sahip olmak ve varolanla yetinmemek bizim için iyi bir şeydir. Bütün bilgilerimizi üretken kılmalı ve kitlelere maletmeliyiz. Biz de gizli kalan bilgi ve yeteneklerin sınıf savaşımı için bir yararı olmaz. Bazen böbürlenmemize neden olabilir hepsi o. Kafalarımız açık ve net olmalı. Birikimli olmak adına bütün bilgileri karmakarışık, şekilsiz bir biçimde kafalara koyarak kafalarımızı her şeyin bulunduğu süper market durumuna getirmemeliyiz. Bunun hiçbir yararı olmaz. Bizim için yararlı olan bilgiler belli bir sistem içinde birbirine bağlı, açık ve net olmalıdır. Somuta uygulanabilir bilgiler ve pratik mücadele içinde kazanılmış bilgiler gereklidir. Yoksa kulaktan dolma, başkalarının bize enjekte ettiği bilgilerin pratik bir değeri yoktur. Bundan kaçınmak gerekir. Çok genel teorik bilgiler edinilebilir. Biraz kafası çalışan herkes bunları öğrenebilir. Ancak sınıf savaşımı bunlarla yürümez. Oradan buradan derme-çatma bilgiler sorunları çözmeye, engelleri aşmaya yetmez. Böylesi kişiliklere ihtiyacımız olmadığı gibi, zayıflara, tembellelere ve korkaklara da ihtiyacımız yok. Değiştirmeye çalışalım. Değişmeyenlerle uğraşmak boş emek harcamaktır. Onlarla uğraşılan kadar onları yüzlerce yeni ve daha nitelikli insan olarak emek vermek daha verimli ve rasyonel olacaktır. Zira kitleler sonsuz ve muazzam

Kitleselleşme (2)

bir yaratıcı kudrete sahiptirler. Bu kudret dururken tek tek iflah olmaz bireylerle uğraşmak emeği boşa harcamak demektir. Oysa yapılması gereken kitlelerdeki bu kudretli örgütlemek ve devrime seferber etmektir. Bunun yapılmaması kitleleri gericiğin ve faşizmin etkisine terketmektedir. Kitleleri faşizme terkedemeyiz. Bu büyük bir sorumsuzluk olur. Özellikle komsomolumuzun gençlik kitlelerini kazanması ve faşizm, feodal-gerici sistem terketmeme bilinciyle hareket etmesi gerekir. zira gençliğimiz mutluluğumuzun özgür geleceğimizin ve sınıf kavgamızın garantisidir. Bunun önemini görmeliyiz.

Kitleler nerelerde örgütlenir?

Kitleler kendiliğinden ekonomik, demokratik, akademik ve mesleki örgütler aracılığıyla bireysel güçlerini basit örgütlü güçler haline getirebiliyor. Onların sıradan talepleri önemlidir. Demokratik-akademik talepler en geniş kitlelerin ortak talepleridir. Dolayısıyla onları her koşulda biraraya getirir. Bu kendiliğinden örgütler ve biraraya gelişler MLM'ler için çok önemlidir. Bunun önemini görememek kitlelere ulaşamamak, onlarla bağ kuramamak demektir. Kendiliğinden ekonomik-demokratik, akademik haklar için örgütleri mevcut biçimleriyle kabul etmek gerekir. Ancak onları kitlelere politik düşüncelerimizi taşıyacağımız bir araç haline getirmek gerekli ve zorunludur. Özellikle vurgulanması gerekir ki, oralar bizim politik düşüncelerimizi kitlelere götürmenin araçlarından biridir. Ancak tek başına ve olmazsa olmaz bir mantık cer-

vevesinde de alınmamalıdır. Her koşulda böyle olacak diye bir anlayış taşımak ülkenin niteliğini bilmemektir. Bunun koşulları olduğu dönemlerde önemli araçlardır. Koşullarının olmadığı dönemlerde zaten esas örgütlenme biçimi olan illegal komiteler ve hücreler aracılığıyla farklı biçimler uygulanarak kitlelere gidilir. Kitlelerin kendiliğinden ekonomik-demokratik vb. kuruluşlarının önemini anlatırken, bunların legal konumları gözönünde bulundurulmalıdır. Oralarda illegal, legal veya yarı legal hücrelerimiz aracılığıyla varolmayı başarmak büyük bir ustalık ve yetkinlik gerektirir. Buralarda alabildiğine yoğun ve aktif çalışmak ama örgütü korumak, legalizme batmamak önemlidir. Bir militanın legal alanda faaliyet sürdürmesi demek onun bütünlüklü olarak açığa çıktığı, deşifre olduğu, legalize olduğu anlamına gelmemelidir. Kendisi alabildiğine legal bir kimliğe sahiptir. Ancak illegal yanını, örgüt yanını, ilişkiler yanını, eylemler yanını rahatlıkla gizleyebilir, koruyabilir. Bu tamamen ustalığa bağlıdır.

"Komünistler en gerici kurumlar içinde çalışmasını bilebilmeli, bu yetkinliğe, donanımına sahip olabilmelidir" derken Lenin ne anlatmak istiyordu acaba? Bunun sorgulanması ve öğrenilmesi gerekir. Kitlelerin olduğu yerler gerici kurumlar da olsa oralarda çalışmanın gerekliliği, devrimin kitlelerin eseri olduğu gerekliliğinden, zorunluluğundan çıkmaktadır. Varolan kitle kuruluşlarında (ki bunlar kendiliğinden ekonomik-demokratik vb. kuruluşlardır) çalışmak ve ihtiyaca göre kitle örgütleri kurmak ve buralar aracılığıyla kitlelere ulaşmak, daha

geniş kitleleri buralarda toplamak, sıradan talepleri için harekete geçirecek pratikte eğitmek ve politik bilinci vermek, giderek buralarda ön plana çıkan unsurları savaşa, öncülüğe, esas örgütlenme alanlarına aktarmak en etkili yöntemlerden biridir. O halde bu yöntemi, bu aracı neden kullanmıyoruz veya ustaca kullanmıyoruz? Bunun esas nedeni kitlelerin devrimdeki rolünün kavranmamasıdır. Faaliyetin bireylerle ve birey üzerinden sürdürülmesindeki bireyci mantıktır. (Ki bireycilik burjuva ideolojisinin yansımasıdır. Yani bencilikten kaynaklanır). Diğer yanıyla kitlelerin örgütlenmesinin zorluğundan olsa gerek kolaycı yönlerine başvuruluyor. Ya da bu örgütlerde faaliyet sürdürmek, bunlar aracılığıyla kiteselleşmenin önemi hakkındaki cahillikten veya onları dar grup çıkarlarının cirit attığı yerler haline getirmesinden ötürü önemini yitirmesinden kaynaklanıyor. Oysa buraların önemi kavranırsa ve politik iktidar ana hedefi savaşıma göre -paralel ele alınsa muazzam derecede etkili olacaklardır. Etkili derken elbette devrim yapmıyorlardı. Bunu biliyoruz. Ancak kitlelerin örgütlenmesi, harekete geçirmesi açısından, eğitilmesi açısından etkili olacaklardır.

Gençlik kitleleri buralara çekilmesi ve basitten karmaşığa doğru örgütlenmelidir. Kitleler derken özellikle sıradan gençlik kitlelerini kastettiğimiz anlaşılmalıdır. Yoksa örgütlü kitlelerimizi buralara çekeceğimiz anlamına gelmemeli. Onların örgütlenmesi yer proleter devrimcilerin örgütlü olan Komsomol veya Parti örgütleridir. Kitle örgütleri ile aralarında nitelik farkı vardır. Gerçekse kitle örgütleri kurabilmeliyiz. Ama esas perspektifimizi yitirmeden. Kitlelerin olduğu her yerde özellikle de verimli sonuçlar alabileceğimiz yerlerde örgütlenmeliyiz. Okullarda, yurtlarda, derneklere, lokallerde, kültür-sanat kollarında, gençlik ve kadın komisyonlarında, mesleki örgütlerde, sendikalarda, sınıflarda, köylerde, semtlerde, iş yerlerinde, işkollarında, bölgelerde, yerel derneklere, spor kolları ve klüplerinde, folklor, tiyatro kollarında vb. vb. Kısacası genç kız ve erkeklerin bulunduğu her yerde örgütlenmeliyiz. Bu kesimlerin her talebi başlıbaşına örgütlenmenin birer aracı haline getirilebilir. Yeterki onların sorunlarıyla bizzat ilgilenelim. Tahliller yapalım. Gündeme getirelim. Tartışarak kavralalım. Tüm bu alanlar vb. daha başka alan için düşünüldüğünde belirlenen bir gündem ve başlatılan bir tartışma ve sürdürülen bir kavratma veya harekete geçirme kampanyası o kitlenin aynı ruh haline girmesine, aynı düşüncelere sahip olmasına neden olacaktır. Öbür taraftan ise devlet güçlerinin saldırıları ve vahşeti sonucu kitlelerin kendi pratiğinin bir ürünü olarak devlet aygıtının niteliğini ve onun gerçekten kimden yana, kimin devleti olduğunu bizzat görecek ve öğrenecektir. İşte kitlelerin pratik içinde örgütlenmesi ve kendiliğindenci bilincin siyasal iktidara bilincine dönüşmesi böyle sağlanır.

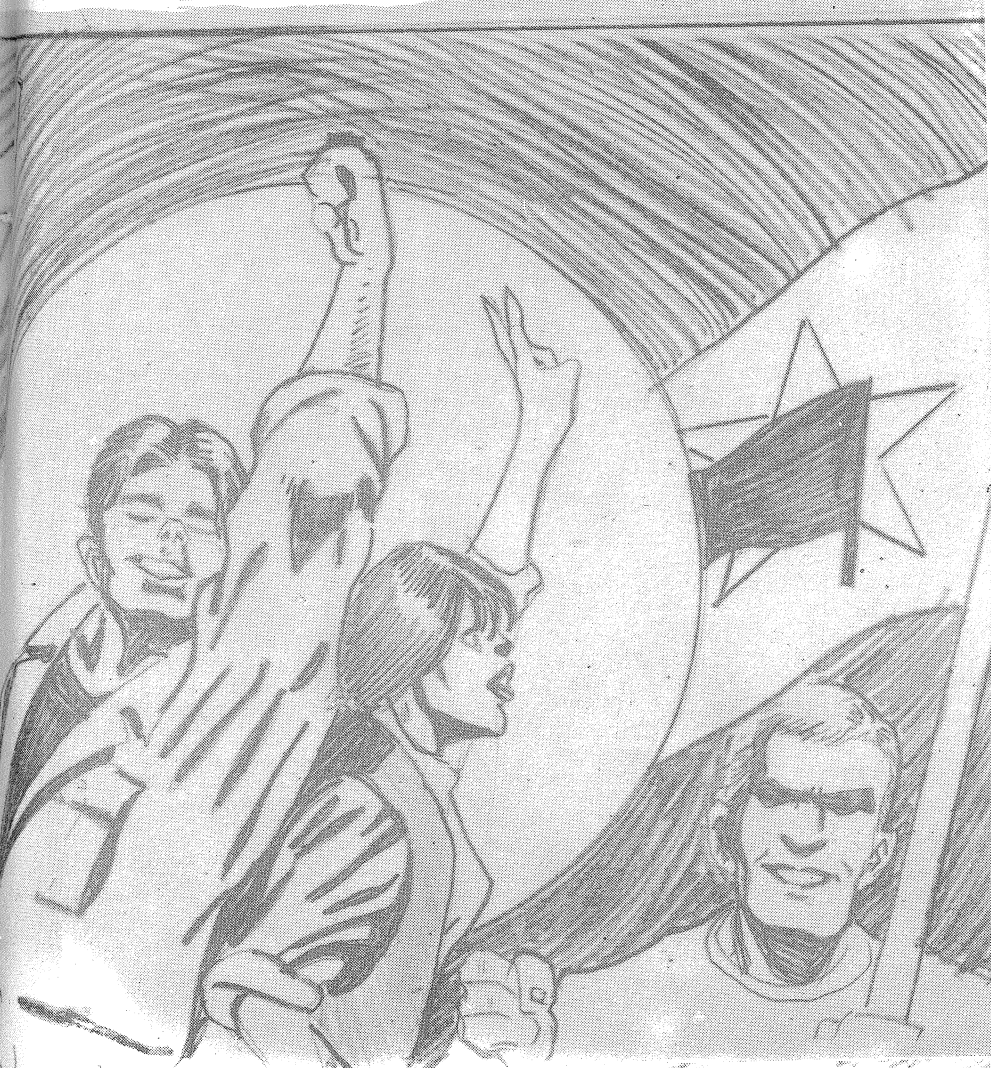
Kitlelerin seviyesini devrimcilerin seviyesiyle, kavrayışıyla aynı görmemek gerekir. Ancak onları kara cahil olarak görmek de yanılgıya götürür. Kendiliğinden bilinç ile siyasal iktidara hedefli politik bilinç arasındaki farkı görmek ve politik iktidara bilincinin etkinliğine sahip olan komsomol üyelerinin sahip oldukları MLM bilimi ve politik iktidara bilinci en iyi pratik içinde kitlelere verilir. Bunun için sürekli gündem belir-

mek, ekonomik-demokratik-akademik talepleri siyasal taleplerle birleştirerek sürekli kampanyalar şeklinde sürdürmek, hem komsomolun daha da yetkinleşmesine, hem de kiteselleşmesine neden olacaktır. Komsomol faaliyetinin olduğu tüm alanlarda bunları sistemli bir biçimde yaşama geçirirken, faaliyetlerimizin olmadığı alanlarda da mutlaka bu tür araçlarla ulaşmak ve oraları örgütlemek zorundayız. "Bizim oralarda ilişkimiz yok" mantığı veya "bizim adamımız yok" mantığı hastalıklı ve üretken olmayan, kitlelerin niteliğini, özelliklerini bilmeyen bir kafanın ürünüdür. Tüm kitleler bizimidir. Tüm kitleleri örgütlemeliyiz. Özellikle liseli gençliği, özellikle işçi ve işsiz gençliği bugün çok daha yoğun ve kitlesel biçimde örgütlemeliyiz. Yayınlarımız, kasetlerimiz, marşlarımız, fotoğraflarımız, gezilerimiz, çeşitli kültür-sanat etkinliklerimiz, eylemliliklerimiz, direnişlerimiz, ziyaretlerimiz vb. v. hepsi ama hepsi gençlik kitesinin örgütlenmesinin mükemmel araçları haline getirilmelidir. Dimitrov'un belirttiği gibi "kitleleri örgütlemeye yetenekli bir sözcü, halkçı bir militan olunmalıdır." Burada ajitasyonun/propagandanın önemi ön plana çıkıyor. Her şey ama sistemin her şeyi, komsomol üyelerinin gençlik kitleleri içinde ajitasyon/propaganda malzemesi haline getirilmelidir. Ve bunlar harikulade yöntemler geliştirilerek, araçlar yaratılarak kitlelere götürülmelidir. Yaşamın tüm cephelelerinde burjuva-feodal sisteme karşı kurumlar yaratmayı hedeflemeliyiz. Sadece askeri alanda gerilla savaşı iktidarı almaya yetmez. Kitleleri örgütlemeye, kültür-sanatta, edebiyatta, aydınlar arasında, sendikalarda, derneklere, yurtlarda, işletmelerde, liselerde, üniversitelerde, semtlerde, çeşitli burjuva kuruluşlarının gençlik komisyonlarında, karşı casuslukta, ekonomide, hukukta, ahlakta, felsefede, kooperatiflerde vb. vb. yaşamın tüm alanlarında burjuva-feodal sistemin uygulamalarına karşı gerilla savaşı verilmelidir. Elbette buralardaki silahlar farklıdır. Politik-ideolojik mücadelenin buralardaki özgün biçimleriyle verilecektir. Ancak böyle bütünlüklü ve çok yönlü mücadele anlayışıyla politik iktidara ele geçirilir ve yeni iktidar inşaa edilebilir. Bu anlamda çok yönlü gelişim komsomolumuzun ve komsomol üyelerimizin mücadelesinin bütün araçlarının kullanılmasında yetkin kılar. Tek bir noktada saplanmak, tek bir araçla sınırlı kalmak bilimsel olmamaktır. Mücadelenin siyasal iktidara ve yeni bir sistem kurma yönünü görmektir. Doğru bir politika, bilimsel bir kafa, bolşevikleşmiş bir çalışma tarzı, çok yönlü engin, sabırlı, özverili sağlam bir kişilik, sınıf savaşımında kullanılacak temel araçların yanında onlarca değişik, verimli, etkili araç ve tüm bunların birbirine paralellik içinde politik iktidara ana hedefli seferber edilmesi... İşte bütün sorunumuz budur. Politik iktidara gidiş ve zafer böyle elde edilir.

Şimdi görevin çok yönlü bilincinden hareketle muazzam değerler yaratmak için ileri atılalım. Unutmayalım ki devrimci kavgaya, politik iktidara düşüncesinden, yiğitliğinden, bilimselliğinden, uzmanlığından uzakta kalarak, düşman sınıfa karşı zafer kazanılmaz. ✪

- ✪ Gençliği burjuva-feodal sisteme, faşizme vermeyeceğiz!
- ✪ Devrim örgütlü kitlelerin eserdir!

BİTTİ

Halkların kültüründe bir zenginlik; Gürcüler

Çeşitli milliyetleri tanıma çalışmalarımıza bu ayki sayımızda Gürcüleri tanitarak devam ediyoruz. Çvneburu dergisi Genel Yayın Yönetmeni Fahrettin Çiloğlu ile yaptığımız röportajı aşağıda yayınlıyoruz.

YDG- Fahrettin Bey bize biraz kendinizden bahseder misiniz?

Çiloğlu: 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı sırasında Batum yakınlarından Osmanlı topraklarına göç eden bir aileden geliyorum. Dedelerimiz o göç sırasında Unye'nin bir köyüne yerleşmişler. Bende bu köyde doğdum ve belli bir yaşa kadar bura da yaşadım.

YDG: Gürcüce'yi nasıl öğrendiniz?

Çiloğlu: Gürcüceyi ailemden biliyorum. Çocukluğumda aile arasında hep Gürcüce konuşuldu. Türkçe'yi ikinci dil olarak konuşuyordum. Daha sonra ilkokula başlayınca Türkçem düzeldi. Ortaokul ve liseyi de memlekette okuduktan sonra üniversiteyi kazandım ve eski adıyla İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi, bugünkü adı ile Marmara Üniversitesi Gazetecilik Eğitim bölümünden 1980 yılında mezun oldum. Beş ay gibi kısa bir süre Ekonomide Mesaj dergisinde muhabirlik yaptım. Daha sonra ise 1983 yılından 93 yılına kadar çeşitli ansiklopedilerde yazı kurulunda ve araştırma bölümlerinde çalıştım.

YDG: Gürcü kültürüyle hangi yıllarda ilgilenmeye başladınız?

Çiloğlu: 1980 yılından itibaren Gürcü kültürü ile ilgilenmeye başladım. Bu çalışma Gürcüce'yi yazmak ve okumak şeklinde başladı. Daha öncesinde zaten Sovyet sistemi içinde Gürcistan kapalı idi ve fazla ilişki yoktu. Dolayısıyla bizimde Gürcistan'la ilgili fazla bir bilginiz olmuyordu. O dönemde aynı bir Gürcü alfabesi olduğunu bilmiyordum. Bu alfabenin varlığını 1980 yılında Rifat Ilgaz aracılığıyla tesadüfen öğrendim. Daha sonra Ahmet Özkay'ın katkılarıyla o dönemde çıkarılan Çvneburu (Şu anda çıkardığımız derginin ilk versiyonu sayılır) dergisini ve alfabe'yi edindim. Giderek Gürcü kültürüne olan ilğim arttı. 1988 ve 1990 yıllarında iki kez Gürcistan'a gittim. Kafkasyalılar ve Gürcülerle ilgili çeşitli dergilere yazı yazdım. 1993 yılında Gürcülerin Tarihi adlı bir kitabım Ant yayıncıları tarafından basıldı.

YDG: Çvneburu'de ne kadar zamandır çalışıyorsunuz?

Çiloğlu: Çvneburu'de çalışıyorum demek çok doğru olmaz. Çünkü Çvneburu bir bakıma gönüllü insanların çıkarmış olduğu bir dergi. Tabii şu anda çıkmakta olan Çvneburu dergisini kastediyorum.

1977-78 yılları arasında Stokholm'de çıkarılan bir Çvneburu var. Bu derginin son 6-7 sayıları Türkiye'de birleşik olarak yayınlanmış. Yeni Çvneburu ise 93 Ocak ayında çıkmaya başladı. İlk sayısı Bursa'da yayınlandı. Daha sonra ise İstanbul'a taşındık dergiyi ve şu anda da çalışmalarımızı burada sürdürüyoruz.

YDG: Çvneburu yalnızca kültürel bir dergi mi yoksa aynı zamanda güncel de yakalamaya çalışan bir dergi mi?

Çiloğlu: Çvneburu'nin ikili bir işlev görmesini düşündük. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Gürcistan'ın bağımsız ayrı bir devlet olmasından sonra (Türkiye'nin doğudaki bir komşusu ve iyi ilişkileri var) Çvneburu dergisinin birinci olarak Türkiye'deki Gürcülere; kökeninden gelen kültürü kendilerine taşıma, yaşatma gibi, ikinci olarak Türkiye ile Gürcistan arasındaki ilişkilerin gelişmesine katkıda bulunacağını düşündüydük. Çvneburu dergisi azda olsa Gürcistan'ın başkenti Tiflis'e de gidiyor, orada ilgili insanlar dergiyi okuyorlar, nelerin basıldığını, neler yazıldığını görüyorlar. Tam tersi bir işlemden Türkiye'de gerçekleşiyor. Değişik insanlara, basına, ilgili olabileceğini düşündüğümüz milletvekilerine postallyyoruz. Bu insanlarda gerek kültürel ilişkiler, gerek ticari ilişkiler gerekse uluslararası ilişkilerde bir partner olarak düşündükleri Gürcistan'la ilgileniyorlar. Böyle bir işlemden sürdürüyor.

Dergimizin şu anda güncel yakaladığını söyleyebilmek çok zor. Daha çok bir kültürel dergi olarak kaldık. Öyle görünüyor. Çünkü bir kadrolaşma yok. Örneğin Gürcistan ile Türkiye arasındaki ekonomik ilişkiler gelişiyor fakat biz bu gelişmelere ışık tutamıyoruz. Aslında dergi böyle bir işlevi üstlenmek istiyor. Böyle bir donatımı yok.

YDG: Teknik açıdan mı diyorsunuz?

Çiloğlu: Hayır teknik açıdan değil. Yukarıda da dediğim gibi bu dergi gönüllü insanların çıkardığı bir dergi. Böyle olunca dergide profesyonel olarak çalışan insanların varlığı söz konusu değil. Profesyonel çalışanlar olmayınca bu tür şeyleri yakalayıp yazıya dönmüşürmek mümkün olmuyor. Ama tabii amaçladığı şeylerden biri de bu.

YDG: Çvneburu'nin Türkiye-Gürcistan arasındaki ilişkilerin geliştirilmesine katkıda bulunmak gibi bir amacı olduğunu söylediniz. Bu amacınıza ulaşabildiğinizi düşünüyor musunuz?

Çiloğlu: Türkiye'de Gürcülerin üzerine yapılmış çalışma yok. Türkiye'de yaşayan Gürcülerin, Gürcistan'da ayrı bir devleti olmasına rağmen ve Türkiye'nin komşusu olmasına rağmen, örneğin Gürcü kültürü veya edebiyatı ile ilgili bir kurs yok. Bu olmadığı gibi genel olarak bir Kafkoloji Enstitüsü ya da benzer bir şey de yok. Türkiye'de Gürcistan'la ilgilenen insanların herhangi

birinde. Herkes bu dergiyi alıp okuyabilir. Hedef kitlemiz çok geniş. Ama gönül ister ki dergiyi daha fazla basalım, dağıtım şirketine verelim ve yaygın olarak dağıtalım. İlgili olan insanlar aslında bu dar sınırlar içinde kaldığı için dergiden haberdar olmuyor.

YDG: Gürcülerden yeterli destek ve ilgiyi görüyor musunuz?

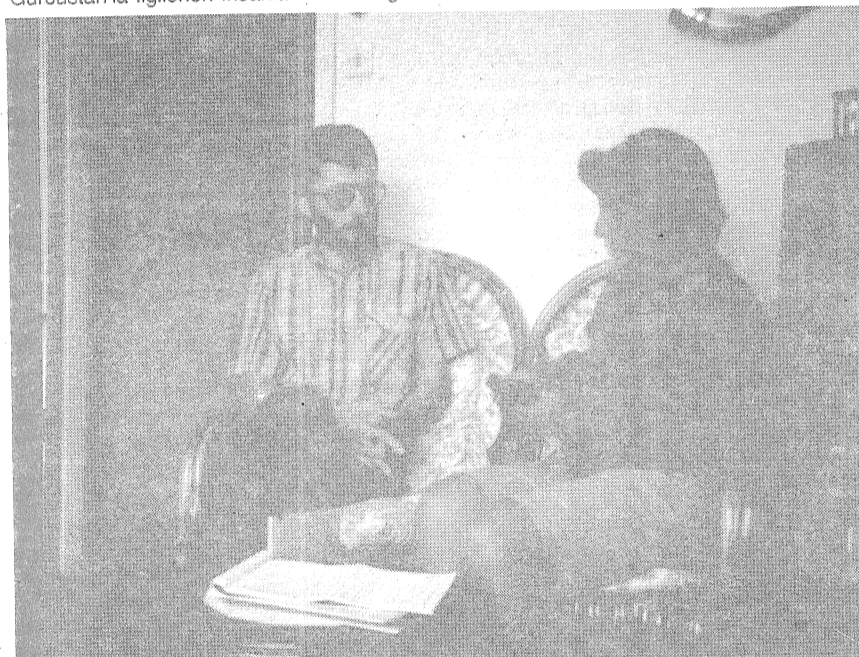
Çiloğlu: Çvneburu dergisi Türkiye'deki Gürcü topluluğuna yönelik çıktığı gibi, bu topluluktan olmayan insanlara da yönelik çıkıyor. Çvneburu dergisine ilgi Türkiye'de basın-yayına olan ilgi kadar. Türkiye'nin değişik kesimlerindeki insanlar gazete ve kitaba ne kadar ilgi gösteriyorsa, Gürcü ya da Gürcü kökenli olduğunu söylediğimiz insanlarda o kadar ilgi gösteriyorlar.

YDG: Dergiyi daha çok hangi kesimden insanlar okuyor?

Çiloğlu: Öncelikle şunu söylemem gerekiyor Çvneburu dergisinin bir okur kitlesi profili yok. Türkiye'de çıkan başka gazete ve dergilerin okur profiliyle aynı profil. Belli bir düzeye kadar öğrenim görmüş yazılı ürünlere ilgi duyan insanlar okuyor doğal olarak. Mesala Çvneburu dergisini adı Gürcüce olduğu için okuyan Gürcü köylüler yok.

YDG: Çvneburu ne anlama geliyor?

Çiloğlu: Çvneburu Gürcücede "bizden, bizim gibi" anlamına geliyor. Türkiye'de sözcük biraz farklılaşmış ve farklı bir anlam ka-

bir Türkçe kaynaktan bilgilencmeleri de söz konusu değil. İşte Çvneburu azda olsa işlevi yerine getirebilir. Ve bu şekilde ilişkilerin gelişmesine katkıda bulunabilir diye düşünüyoruz.

YDG: Bu süreçte amacınıza ulaştığınızı düşünüyorsunuz sanıyorum.

Çiloğlu: Sanırım. Siz Yeni Demokrat Gençlik dergisi olarak bu konuda röportaj yapmaya geldiğinizde göre demek ki dergimiz belli oranda amacına ulaşmış görünüyor. Ama bizim önemli bir eksikliğimiz var. O da şu, bu dergi aynı zamanda Türkiye'nin değişik bölgelerine dağılmış olan Gürcülerin ya da Gürcü kökenli insanların hala korudukları Gürcü kültürüne ilişkin yazıları, materyalleri ortaya çıkarmak istiyor. Fakat profesyonelce çalışan insanlar olmadığı için bu eksikliği gidermek şimdilik zor görünüyor.

YDG: Derginiz ne kadar satıyor?

Çiloğlu: Dergimiz satmıyor, öncelikle bunu belirtirim. Çünkü piyasaya yönelik bir dergi çıkarmıyoruz. Çvneburu dergisi 2000 basıyordu. Son sayısını biz 1000 tane bastık. Maddi olanaksızlık söz konusu. Derginin aboneleri var. Abonelerine gönderiyoruz. Onun dışında birde ilgili olduğunu düşündüğümüz kesimlere postallyyoruz.

YDG: Hedef kitle'niz nedir?

Çiloğlu: Çvneburu dergisine ilgi gösterecek herkes bence bizim hedef kitlemizdir. Çok belirgin bir hedef kitlemiz yok bu bağ-

zlanmış. Türkiye'deki Gürcüler Çvneburu sözcüğünü aynı zamanda Gürcü ve Gürcüce anlamında kullanıyorlar. Oysa aslında Gürcüce için Karpısı Ena, Gürcüler içinde Karpısı demek gerekiyor. Doğru anlamı bu.

YDG: Gürcistan tarihi ile ilgili biraz bilgi verir misiniz?

Çiloğlu: Gürcistan coğrafi tanımıyla Trans Kafkasya'da yer alan 3 Cumhuriyetten biri. Bu cumhuriyetler Ermenistan, Azerbaycan ve Gürcistan. Gürcülerde Kafkasya'nın yerli halkı sayılıyor. Bilinen en eski tarihten beri burada yaşadıkları kabul ediliyor. Oldukça köklü bir tarihleri var. 5. yy'da Hristiyanlığı kabul etmiş Gürcüler. Gürcüler yerli Kafkas halkları arasında yazılı dili ve alfabe'yi olan tek halk. Bu anlamda gelişmiş sineması, tiyatrosu ve edebiyatı olan da tek halk. Yerli Kafkas halkları arasında sayıyorum. Yani Ermeni ve Azerileri saymıyorum. Çünkü onlar yerli Kafkas halklarından sayılmıyorlar. Çünkü bu halklar sonradan gelip Kafkasya'ya yerleşmişler.

Gürcistan 1801'e kadar bir, ya da zaman zaman birden çok devletin toprakları üzerinde yer aldığı bir ülke; prenslikler ya da krallıklar biçiminde. 1801'den sonra Rusya tarafından ilhak edilmiş ve Rusya'nın egemenliği altında kalmış. 1918'de (Bolşevik devrimi sonrasında) menşeviklerin yönetiminde bağımsızlığını kazanmış uluslararası hukuk açısından da bağımsızlığı tanınmış

kendi sınırları belli ve çeşitli devletlerle de anlaşmaları olan bir devlet. 1921'de Bolşevikler tarafından Sovyetlere katıldı. Sovyetlerin dağılmasından bir süre önce bağımsızlığını ilan etti. Sovyetlerin dağılmasından sonra da kesin olarak ayrı bir devlet oldu.

YDG: Az önce Trans Kafkasya halkları olarak Ermenistan, Azerbaycan ve Gürcistan'ı saydınız. Abhazya, Lazistan ve Çeçenistan'da Trans-Kafkasya'da yer almıyor mu?

Çiloğlu: Kafkas dağları var. Trans Kafkasya Rusyadan bakıldığında Kafkasya'nın ötesi. Türkiye'den bakıldığında ise Kafkasların berisi. Trans Kafkasya Rusya'dan gelen bir kelime ve anlamı "Kafkaslar'ın ötesi." Bu bölgeye Güney Kafkasya da denebilir. Güney Kafkasya'da Ermenistan, Azerbaycan ve Gürcistan var. Lazistan diye bir yer yok.

Abhazya Gürcistan'ın Kuzey-Batısında bulana bir bölge. Sovyetler döneminde Gürcistan sınırları içinde yer alan özerk bir Cumhuriyetti. Bu günde uluslararası hukuk açısından Gürcistan sınırları içinde yer alan bir bölge.

YDG: Özerk bölge olduğu için kendi devlet yapısı var Abhazyanın.

Çiloğlu: Gürcistandaki tek özerk devlet Abhazya değil. Acara'da bir özerk cumhuriyet ve merkezi Batum. Sovyet sistemi içindeki özerk cumhuriyetlerinde ayrı bir örgütlenmesi var. Bu doğru. Aynı bir devlet yapısı derken, uluslararası hukuk açısından tanınmış bir devlet yapısı değildir bu. Özerk cumhuriyetler eski Sovyet Cumhuriyetleri de bağımsızlıklarını kazandıktan sonra uluslararası hukuk açısından ayrı devletler sayılmamışlardır. Ben uluslararası hukuk açısından koyuyorum yerini. Onun için buradaki devlet, ki bu sadece Gürcistan'a ya da eski sovyetler Cumhuriyetine özgü bir durum değil. Dünyanın bir çok ülkesinde özerk bölgeler ya da özerk cumhuriyetler var. Bunların da tabii örgütlenmesi var. Bu tür yapılar içinde belli noktaya kadar özerkdirler. Özerk davranırlar. Ama başka ülkelerde aynı ca dış ilişkileri yürütemezler. Böyle bir hukuksal statüleri yok. Bağlı oldukları ülkelerin dışişlerine bağlıdır. Abhazya'da böyle bir konumdadır. Bugün fiilen kopmuş durumda ayrı mesele.

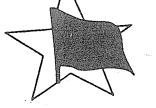
YDG: Abhazyanın bağımsızlığını istemesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Çiloğlu: Abhazlarında kendi kaderini tayin hakkını istemeleri son derece doğal bir şey. Yalnız Abhazyanın özel bir yapısı var. Bunu öncelikle ortaya koymak gerekiyor. Bence demografik bir yapısı var bunu gözlemek gerekiyor. Abhazlar Abhazya sınırları içinde %17- %18'lik bir nüfusa sahipler.

Abhazya'da daha önce % 15 oranında bir Gürcü nüfusu vardı. Onun dışında yaklaşık Abhazların nüfusu kadar Ermeniler ve Ruslar vardı. Böyle bir yapıda Abhazlar kendi kaderini tayin hakkı nasıl mümkün olabilir. Ayrıca bence düşünmek gerekiyor. Eğer bir referandumsa, hiçbir zaman %17'lik bir nüfus referandumla böyle bir şey ulaşamaz. Kaderini tayin hakkı bir savaşla ile ise, doğrusunu söylemek gerekirse, kadar küçük bir nüfusa sahip olan halkın yaşarak diyelim ki 5 milyon nüfuslu bir ülkeye karşı askerî zafer kazanıp kendi kaderini tayin hakkı söz konusu olamaz. Abhazya belki biraz farklı bir gözle bakmak gerekiyor. Abhazya eski Sovyet sınırları içinde (0 bitenler açısından) tekil bir olay değil aslında. İşte Karabağ'da olan olaylar. Kırmışimlilik siyasal şekilde gündeme getiren olaylar. Boidova'da Dinyester boyunda şanan belirli olaylar. Bunlar hep paralellik taşıyor. Rusya kendisi açısından stratejik öneme sahip bölgeleri bence terketmek istiyor. Abhazyanın da yapısı ve konumu belli bir stratejik öneme sahip olduğu Rusya Abhazya'yı terketmek, Gürcistanı bırakmak istemedi.

Abhazya'daki olaylar bence tamar Rusya'nın insiyatifli altında gelişmiş ve günkü fiili durumunu almış olaylardır.

YDG: Kafkasya halklarından Abhazya'ya oldukça büyük bir destek ya-

Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Çiloğlu: Kuzey Kafkasya'da belli bir yapılanma var. Kuzey Kafkasya halkları Kuzey Kafkasya Konfederasyonu diye ayrı bir devlet oluşturmayı düşünüyorlardı. Böyle bir girişimleri de var zaten. Meclisleri falan var bildiğimiz kadarıyla. Abhazy'a da bu yapının içinde görünüyordu.

YDG: Bu konfederasyon'un içinde başka hangi halklar yer alıyor?

Çiloğlu: Bu konfederasyon'un içinde Çeçenler, genel anlamda söylersek Çerkezler, ama özel anlamda söylersek Kabortaylar, Adigeler, İnguşlar ve daha küçük gruplar var. Bu konfederasyon denize ancak Abhazy'a üzerinden açılabilirdi.

YDG: Abhazlar savaşa girmelerindeki amacın kendi özerk devletlerini kurmak ve bu bağlamda bağımsızlıklarını elde etmek olduğunu söylüyorlar. Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?

Çiloğlu: Abhazy'a zaten özerk bir cumhuriyetti. Gürcüstan Abhazy'a'nın özerkliğini kaldırdığını hiçbir zaman açıklamadı. Çünkü özerk cumhuriyetlere Gürcüstan'da özellikle son dönemlerde bağımsızlık verme gibi bir eğilim var. Özerk cumhuriyetlerin başka ülkelerle ekonomik ilişkiler kurmasına da sıcak bakılıyor. Büyük bir ihtimalle Abhazy'a'nın da böyle olacağı ve ekonomik ilişkiler kurmasını kimse engellemeyecekti.

Ayrıca Abhazların konumunu başka açıdan da koymak gerekiyor. Tabii ki bu Gürcüstan sınırları içindeki özerk cumhuriyet olduğu zaman için geçerliydi. Abhazlar bir kere kendi dillerini zaten kullanıyorlardı. Televizyonları vardı. Radyoları vardı. Eğitim kurumları vardı. Yani bu tür sınırlama zaten yoktu. Abhazlar için özerklik mücadelesi veriyorlardı denemez. Bu bence doğru değil çünkü, Abhazy'a zaten özerkti. Diyelim ki Abhazy'a bağımsız bir devlet olmak istiyordu, onun için mücadele verdi. Bana bu da çok gerçekçi görünmüyor. Bir kere demografik açıdan bağımsız olma şansı zaten yok.

İkincisi Abhazy'a'daki hareketin başını çeken Arzimba savaşın kızıştığı belli bir dönemde şunu söylüyordu "Rusya bir gerçekçi görmelidir. Abhazy'a tarihinde hiçbir zaman Gürcüstan toprakları olmamış her zaman Rusyadan yana olmuştur. Rusya ya bizim bağımsızlığımıza destek vermeli ya da federasyon'a katılmalıdır" biçiminde bir açıklaması var.

YDG: Bu görüş Abhazy'a'nın genel tarafından onaylanıyor mu?

Çiloğlu: Başka bir şey daha var. O da Sovyetlerde Soyuz adı verilen bir grubun bir örgütlenmenin varlığını söz konusu olması. Bu aşırı Rus milliyetçiliği güden bir örgütlenme. Biraz garip ama Rus karşıtları ile eski gelenekçi komünistleri bir araya getiren bir örgütlenme. Ve herkesin bildiği bir şey var bu da Arzimbaba'nın Soyuz denilen bu örgütün bir üyesi oluşu.

Abhazy'a'da çok sık tartışılan bir olay var. Bu da doğrudan yönlendirmeye dolaylı yönlendirmenin birbirinden ayrılması gerekiyor. Yani 20 bin kadar nüfus olan Abhaz toplumunda ne kadar asker kalır? Abhazy'a'da savaşın Abhazy'a'lardan çok başka insanları olduğunu yani Rusların ve Rus Kazakların olduğunu söylüyorlar.

YDG: Abhazy'a'da savaşın Abhazy'a'nın değil çok Rusların ve Rus Kazakların olduğunu söylendiğini açıkladınız. Bu durumu kanıtlayan herhangi bir belge varmı?

Çiloğlu: Doğal olarak bu tür şeylerin belgesi olmaz. Ama bu konuda yazılıp çizilmiş şeyler var. Batı basını başından beri buradaki savaşın Rusya'nın inisiyatifinde geliştiğini, Rusya'nın Abhazy'a'yı bir biçimde Gürcüstan'dan koparıp denetim altına almak istediğini açıkladı. Abhazy'a görünüşte bağımsız bir devlet olsada aslında Rusya'nın denetimi altındadır. Diğer bir gerçeklik ise Rusya'nın kendi içinde de birçok probleminin oluşudur. Zaten Rusya Federasyonu Kafkasya'daki Güney bölgesidir. Kendi sınırları içinde benzer konumda olan özerk cumhuriyetler bağımsızlık elde etmek istiyor. Bu cumhuriyetlerin başında Çeçenistan geliyor. Rusya kendi sınırları içerisindeki cumhuriyetlere bağımsızlık tanıyorsa, doğrudan ya da dolaylı biçimde buradaki hareketleri bastırırsa, emsal teşkil edecek başka bir bölgede niçin Abhazların bağımsızlığı için destek versin ya da mücadele etsin? Bu çok anlaşılır bir şey değil. Türkiye'deki insanları bu olaya ulusal bağımsızlık savaşı biçiminde yaklaşımlarını son derece doğal buluyorum. Çünkü Türkiye'de yaşayan insanlar yaklaşık 150 yıl önce bu bölgelerden göç ettiler. Göçlerin nedeni ise Ruslar tarafından topraklarından sürülmeleri. Bu kadar zamandır Türkiye'de yaşayan bu insanlar belli değerlerini korumaya çalışmışlar ve korumuşlardır. Ve Abhazy'a sorununda Abhazy'a'ya ve Çerkez topluluklarına oraya destek vermelerinin bu insanlarda sempati uyandırmış olması son derece anlaşılır bir şey. Sanırım bende o topluluklardan biri olsam buradaki gelişmeleri aynı sempatiyle karşılar ve gidip orada savaşmasamda gönülümde bir kıpırta olurdu. Ama tahmin ediyorum ki buradaki insanlarda ordaki gelişmenin aslında bir bağımsızlık savı olmadığını Abhazy'a'nın bağımsız bir devlet olamayacağını kısa sürede görecekler.

YDG: Savaşın bittiği bugünkü durumda Abhazy'a'nın durumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Çiloğlu: Abhazy'a fiilen Gürcüstan'dan kopmuş görünüyor. Abhazy'a sınırları içerisinde yaklaşık 250 bin Gürcü yaşıyordu. Bu insanlar şu anda kendi evlerinden ve topraklarından kovulmuş durumdadır. Bu insanlar Gürcüstan'ın değişik bölgelerinde sığınmacı olarak yaşıyorlar. Abhazy'a, Rusya açısından son derece önemli, stratejik bir bölge. Rusya Trans Kafkasya dediğimiz bölgede üsler elde etme peşinde. Ve Gürcüstan'da şu anda üç tane üsse sahip. (Çeşitli anlaşmalarla elde ettiği bu üsleri korudu) Rusya Abhazy'a'daki olayla Gürcüstan'ın Bağımsız Devletler Topluluğu'na (BDT) sokmak istiyordu. Aslında zorlama bu noktadaydı. Zaten Gürcüstan şu anda Bağımsız Devletler Topluluğu'na girdi. Gürcüstan'da belli bir muhalefet olmasına rağmen anlaşmaya imza attı. Böyle olunca Abhazy'a gibi daha küçük bölgeler, Gürcüstan gibi daha büyük bölgelerdeki Rusya'nın daha büyük çıkarı oluncaya daha geri planda kalır. Aynı şey Ermenistan ve Azerbaycan açısından da geçerli. Azerbaycan ve Ermenistan'la böyle bir sorunu çok aslında Rusyanın. Çok gönüllü bir BDT üyesi ama Azerbaycan bugün BDT'ye üye olmamak ya da BDT üyesi olarak kalmamak için direniyor. Bundan dolayı % 20'lik işgali sürüyor. Azerbaycan'da Rusya'ya teslim olursa bence oradaki problemde şu veya bu şekilde çözümlenebilir. Abhazy'a problemi de uzun veya kısa bir sürede mutlaka çözümlenecek.

YDG: Sözü ettiğiniz nasıl bir çözüm?

Çiloğlu: Rusya Gürcüstan'dan almak istediklerini (üs vb) aldığında, çok rahatlıkla yine Abhazy'a'daki yöneticilerin Gürcüstan içinde özerk bir Cumhuriyet olarak kalmalarını sağlayabilir. Abhazların buna fazla direneceklerini sanmıyorum. Onlarda buna imza atarlar.

YDG: Rusya'nın Gürcüstan'a bir takım yardımlar yapmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Çiloğlu: Son yapılan anlaşmalarda Rusya'nın Gürcüstan'a ekonomik ve askeri yardımları öngörülüyor. Bunlar henüz fiilen gerçekleşmiş değil. Son günlerde tartışılan başka bir şey daha var. Kafkasya'daki silahların sınırlandırılması, o bölgedeki silahların Rusya ile 3 Trans Kafkasya Cumhuriyeti arasında bölüştürülmesi gibi bir durum var. Eskiden 1991'den gelen bir durum bu. Zaten orada mevcut silahların önceden belirlenmiş sınırlar içinde Ermenistan'a, Gürcüstan'a ve Azerbaycan'a bırakılması gerekiyor.

YDG: Rusya daha önce Abhazlara yardım etti. Gürcüstan'a karşı onu destekledi. Şu anda ise Gürcüstan'a yardım ediyor. Bu yardımın altında ne gibi sebeplerin olduğunu düşünüyorsunuz?

Çiloğlu: Bu çok anlaşılır bir şey. Gürcüstan BDT'ye girmekten yan çiziyor. Rusya Gürcüstan gibi stratejik öneme sahip bir bölgede (Sovyetler ve Çarlık döneminde) denetimi yitiriyordu. Abhazy'a'yı yardım Gürcüstan'ın BDT'ye zorlamak. Gürcüstan artık Rusya'ya teslim olmak zorunda kalınca (ki

bence teslim olmak zorunda kalmıştır) ve artık Abhazy'a'yı da içine alan daha büyük bir bölgede çıkarlar sözkonusu, şimdi bu noktada küçük bir birimi desteklemekten çok büyük bir birimi desteklemek çok daha anlaşılır ve mantıklı Rusya açısından.

YDG: Gürcüstan'ın nüfusu kaç milyon?

Çiloğlu: Gürcüstan'ın nüfusu son rakamlara göre yaklaşık beş buçuk milyon.

YDG: Gürcü nüfusunun Kafkasya'daki dağılımı nasıl? Orneğin Abhazy'a'da bir Gürcü nüfus varmı?

Çiloğlu: Ben bu duruma uluslar arası hukuk açısından baktığım için Gürcülerin ayrıca Abhazy'a'da yaşadığını söylemek bence pek doğru bir tanımlama değil. Uluslar arası hukuk açısından Abhazy'a zaten Gürcüstan'ın bir parçası ve o bölgede de Gürcülerin Acara özerk cumhuriyetindeki gibi yaşamaları ve bulunmaları doğal bir şey. Ama onun dışında Gürcü nüfusu nerede var diye soracak olursanız? Rusya sınırları içerisinde, Türkiye'de, Amerika'da, Fransa, İran ve İsrail'de var Gürcüler.

YDG: Gürcüler göçe zorlanmaları sonucu mu bu ülkelere gelmişler?

Çiloğlu: Bazı şeylerin tarihsel nedenleri var. Türkiye ve İran'daki durumları böyle tarihsel bir nedene dayanıyor. İran İslam ülkesinde yaşayan Gürcüler İran'a şöyle gelmiş; İran'ın Gürcüstan üzerinde denetimi olduğu dönemde orada direnişçi olan Gürcülerden çok büyük bir bölümü artık o bölgede direnemesinler diye alıp İsfahan'a yerleştirilmiş. Türkiye'dekiler ise, Osmanlıların tarihsel Gürcüstan'ın güney batısı olarak bilenen bölgeyi denetimi altına aldığından, bu bölgede yaşayan Gürcüler de denetimi altına aldı.

YDG: Gürcüstan'ın o dönemden sonra Türkiye sınırları içinde kalan bölgesi şu anda hangi illeri kapsıyor?

Çiloğlu: Gürcülerin o dönemlerden beri yaşadıkları iller arasında Artvin biliniyor. Ama Osmanlıların denetim kurduğu yer burası değil zaten. Çok daha doğuya doğru uzanan bugün Acara özerk cumhuriyeti dediğimiz bölgeyi, hatta onun sınırlarını kuzeye doğru çıkan Osmanlı'nın Çürüksu dedikleri Hobileti bölgesini de içeriyor. Daha güneyde başka bir bölge daha Osmanlı denetiminde kalmış. 93 harbi sırasında da bu bölgeler Çarlık Rusyasının eline geçtiğinde bu bölgedeki insanlar müslüman oldukları için sınırdan Moskof zulmüne uğramaktan korktuklarından daha batıdaki bölgelere göç etmişler.

YDG: Türkiye'deki Gürcü nüfusunun ne kadar olduğunu biliyor musunuz?

Çiloğlu: Türkiye'de değişik grupların nüfuslarının ne kadar olduğu resmi rakamlarla bilinmiyor. Türkiye'de Gürcü ya da Gürcü kökenli diyebileceğimiz insanların sayısının tahminen bir yada bir buçuk milyon olduğunu düşünüyorum. Ama daha yüksek rakamları tahmin edenler de var.

YDG: Türkiye'deki Gürcüler Artvin dışında nerelere yerleşmiş durumdadır?

Çiloğlu: Bunlar genel anlamda Karadeniz kuşağı içinde yer almışlar. Ama yoğun olarak şu illerde bulunuyorlar; Samsun, Sinop, Amasya, Tokat, Bolu, Kocaeli, Sakarya, Bursa ve Bilecik.

YDG: Türkiye'deki Gürcülerin ruhi şekillenmesi nasıl?

Çiloğlu: Gürcüler kapalı bir toplum değiller. Başka topluluklarda kapalı topluluklar değiller. Biz Türkiye'de başka etnik kökenden gelen insanların çok doğal bir şekilde bir arada yaşadıklarını özel sohbetlerde insanların hangi kökenden olduklarını söylemedikleri takdirde bunların çok kolay ayırt edilebildiklerini sanmıyoruz. Ama gayri müslimleri kolay ayırt edebiliriz. Çünkü bu gruplar söylediğim diğer gruplara nispeten daha kapalı toplumlar. Zaten müslüman olan diğer topluluklar ise iç içe yaşıyorlar. Aynı şeyleri paylaşıyorlar. Genel anlamda bir kültür yapısı var bunu paylaşıyorlar. Orneğin birbirleriyle evleniyorlar. Tahmin ediyorum ki bir Gürcü köyüne gittiğimizde ancak belli bir süre kaldığımızda farklı insanları olduklarını anlayabiliriz. Türkiye toplumundan çok ayrı bir yanları yok bence.

YDG: Gürcüler genel olarak demokratik bir yapıya mı sahipler, yoksa tutucular mı?

Çiloğlu: Gürcü topluluğu dediğimiz insanların belli bir siyasal davranışları da yok. Bu insanlar belli bir siyasal davranış göstermiyorlar. Türkiye toplumu örneğin siyasi partilere genel olarak nasıl oy veriyorsa Gürcü kökenli insanlarda öyle oy veriyorlar. Ama genel bir kanı var, bu da Gürcülerin diğer topluluklara göre nispeten biraz daha dindar olduğu.

YDG: Gürcülerin kadın sorununa bakışı nedir?

Çiloğlu: Çok genel hatlarıyla bakıldığında zaman Gürcülerin toplumsal yapısının Türkiye'nin toplumsal yapısından pek farkı yokmuş gibi geliyor.

Hem kadınların Gürcü toplumundaki yerini daha iyi ifade etmek hemde ilginç bir geleneğimizi tanıtmak için şöyle bir örnek verebilirim, bizde geleneksel olarak yemekli büyük sofralar kurulur. Bu sofranın da Tamada denen bir başkanı var. Bu sofranın bir takım kuralları var. Bu kuralları Tamada belirliyor. Bu sofrayı (içki içmeyi vs.) idare ediyor. Ama bu içki Türkiye'de bildiğimiz gibi bir içme değil. Gürcüler geleneksel olarak şarap içiyorlar. Burada herkes sırasıyla kadeh kaldırıyor. Mesela içki içme sırası size veriliyor. Ayağa kalkıyorsunuz, elinizdeki içki kadehiyle (hatta bu boynuzdan yapılmış geleneksel içki kadehi -adı ransile de içiyorlar) mutlaka bir şeyler söylemeniz gerekiyor. Bu ölmüş insanların anmak içinde olabilir, bir savaşa iyi dileklerde bulunmakta olabilir, ya da bir savaşa şehit olan insanlarla da ilgili olabilir. Ya da o yemeği yediğiniz evin sahibine ilişkinde olabilir.

Bu konuşmalar çok uzun sürebilir. Hele birkaç kadehden sonra daha uzun, çok şiirsel konuşmalar yapılmaya başlanır. Kadehler sırayla kaldırılır. Ve güzel sözler söylediğiniz kişinin şerefine bir dikişte içiyorsunuz. Oyle yudum falan yok. Bazen şerefine içtiğiniz kişi sözü otomatikman alıyor, ama genelde konuşmalar sırayla ve Tamada'nın denetiminde yapılıyor. Ve bu gelenek saatlerce sürüyor. Sofranın ne zaman biteceğini Tamada karar veriyor. Bu arada iyice kafayı bulanları, sarhoş olanları Tamada değerlendiriyor ve toplantıyı kesiyor. Ya da kesmiyor diyelim ki artık o noktadan sonra içkiyi kaldıramayacak o insana artık içki içme şansını vermiyor. Böylece bu sofraya sonuna kadar korunuyor. Tamada sarhoş olmayan, içkiye karşı dayanıklı erkeklerden seçiliyor. Kadınlar hiçbir zaman Tamada olarak seçilmiyor.

YDG: Gürcüler Hristiyan dine mi mensuplar?

Çiloğlu: Gürcülerin çoğu Ortodoks-Hristiyan; bunun dışında çok azda olsa Katolik Gürcüler var. İran'da yaşayan Gürcüler Şii Gürcüler, Osmanlı egemenliği altında kalan Gürcüler ise müslüman. Ayrıca Musevi olan Gürcülerden de söz ediliyor. Bunların çoğu İsrail'e göç edip oraya yerleşen Gürcülerden oluşuyor.

YDG: Çvneburî dergisi olarak Türkiye'de yaşayan diğer Kafkasyalı halklarla diyalog kuruyor musunuz?

Çiloğlu: Bu tür ayırddedici şeyler yok. Gürcü toplumunun ortak bir davranışı yok bu konuda. İşte Lazlarla ya da Çerkezlerle artı bir ilişkisi ya da onlara karşı artı bir davranış biçimi yok.

YDG: Kültürel anlamda bir alışverişiniz var mı?

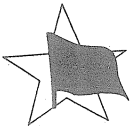
Çiloğlu: Türkiye'de genel bir problem var. O da Türkiye'deki toplumu çok iyi tanımıyoruz. Kültürel anlamda diğer halklarla Çvneburî dergisi adına yaptığımız bir alışveriş yok. Ama kişisel bazda görüş-tüğümüz insanlar oluyor.

YDG: Sosyalist basınla ilgili görüşlerinizi alabilir miyiz?

Çiloğlu: Sosyalistlerin güncel yakalamada yetersiz kaldıklarını düşünüyorum. Sosyalistlerin kendilerini yenileyemediğini, yeni politikalar üretmediğini düşünüyorum. Dünyada başta Sovyetler Birliği'nin çökmesi olmak üzere birçok değişiklik oldu. Bütün bu değişimleri sosyalistlerin iyi değerlendirip sağlıklı tahliller yapması gerektiğini düşünüyorum.

YDG: Verdığınız bilgiler için teşekkür ediyoruz.

Çiloğlu: Bende size çok teşekkür ediyorum. ♪

Tarım proletaryası (Irgatlar) ve sorunları

Devrimimizin ilk aşaması Demokratik Halk Devrimi (DHD) olduğundan tarım proletaryasının sosyal gelişmelerde önemli bir yeri vardır. Bunun yanında yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo ekonomik yapıya sahip olan ülkemizde tarım proletaryasının önemi bir kat daha artmaktadır.

Tarım proleterleri esas olarak toprak ağalarının yanında veya devlet tarım işletmelerinde emek gücünü satarak yaşamını sürdürmeye çalışıyorlar. Genel olarak bu sınıfın ne toprağı, ne de tarım araç ve gereçleri vardır. Tek sermayeleri yalnızca bedensel güçleridir. Amele, irgat, tarım işçisi, mevsimlik işçi olarak adlandırılanlara tarım proleterleri diyoruz. Bölgeden bölgeye bu isimlendirme değişse bile evrensel olarak tarım proletaryasının ismi değişmemektedir.

Feodalizmin halen varlığını sürdürdüğü ülkemizde tarımsal üretim halen güçlü bir şekilde ve çoğunlukla geri yöntemlerle yapılmaktadır. Bunun sonucu olarak ülkenin siyasal ve ekonomik yapısında bir dengesizlik, bir çarpıklık söz konusudur. Dolayısıyla ülkemizin dört bir yanına dağılmış bulunan tarım proletaryasının sorunlarını bilmek ve bu sorunlara doğru bir yöntemle yaklaşım göstermek, perspektifler sunmak, DHD yolundaki mücadelemiz için son derece önemlidir. Günümüzde milyonlarca tarım işçisinin patron-ağa devletinin sömürü çarkından kurtulması ancak bu emekçilerin mücadeleye seferber edilmesiyle mümkündür. Tarım işçilerinin mücadeleye çekilmesi sabırla yürütülecek bir çalışmayla ancak olabilir.

Tarım proletaryasının çalışma ve yaşam koşulları

Tarım işçileri genellikle sabahleyin güneşin doğmasıyla işe başlarlar, akşam güneş batana kadar da devam ederler. İş alanı yakın olan irgatlar yaya giderler, uzak olanlar ise işverenin ayarladığı traktör veya kamyonlarla tıka-basa doldurularak tarlalara götürülürler. Tarım işçileri genellikle ürün ekme, çapalama, budama, toplama gibi işlerde çalışırlar. İşçiler çoğunlukla yemeklerini kendileri karşılamaktadırlar. Durum böyle olunca bir miktar daha para kazanmak için nispeten ucuz şeyleri yemeye dikkat ederler. İşveren yemek dahil bütün ihtiyaçların giderilmesi için en fazla yarım saat bir zaman tanımaktadır. Yemekten sonra başlayan çalışma öğlen yemeğine kadar devam etmektedir ve öğle yemeği için sadece bir saatlik bir ara verilir. İşçiler bu bir saatlik zamanlarını yemek yeme, ihtiyaçlarını giderme ve dinlenmekle geçirirler. Öğlen verilen bir saatlik aradan sonra tekrar çalışmaya başlarlar ve çalışma artık akşam gün batımına kadar devam eder. Böylece sabah güneşin doğuşuyla başlayan çalışma akşam güneşin batımıyla son bulur. Ancak bu kez işçiler için ikinci zorluk dönemi başlar. Tarladan evine gitmesi için işverenin kiraladığı kamyon ve traktörlerle tekrar tıka-basa doldurularak gitmek zorunda kalıyorlar. Yollarda en ufak kazanım meydana gelmesi durumunda bu işçilerin kolaylıkla ölecekleri bilinen bir gerçektir.

Gün boyu tarlada güneş altında, toz-toprak içinde, zor koşullar altında ter içinde çalışmak zorunda kalan ve akşam olduğunda dört büklüm olarak eve dönen tarım işçileri üzerinde ağaların ve onların uşaklarının yoğun bir baskısı da vardır. Bunların yanısıra elçi ve irgat başı olarak adlandırılanların da baskısı

mevcuttur. Bu baskılar genellikle işçilere "yarın işe gelmeyin" veya "bugün az çalıştın, bunu ücretinden keseceğim" gibi talimatlar olmakta, yer yer işçileri dövmeye kadar vardırılmaktadır. Tarım işçilerinin tatil günleri veya ek mesai gibi hakları yoktur. Ancak iş bitince veya işe ara verilince işçiler zorunlu olarak dinlenmekte ve bu süre içinde herhangi bir ücret almamaktadırlar. Tarım işçileri açık alanda çalışmalarından dolayı zaman zaman 40 dereceye varan sıcak altında çalışmak zorunda kalıyorlar. İşçilerin hiçbir güvenceleri sağlanmıyor. En çok iş kazaları tarım alanında oluyor. Bu kazalar yollardaki trafik kazalarının yanısıra tarladaki zehirlenme olayları olarak meydana gelmektedir. Ayrıca hastalananlar, sakat kalanlar kendi kaderlerine öylece terkediliyorlar. Bunların hiçbir ihtiyacı işveren tarafından karşılanmıyor, hastalanan işçi bütün tedavi masraflarını kendi cebinden karşılamak zorunda kalıyor. Tabii aşırı derecede yoksul olmalarından dolayı olağanüstü bir tedavi imkanları da olmuyor, bu hastalık bir süre sonra ölüme dönüşüyor. Bu işçiler sigortasız olmalarından dolayı sözde sağlanan bazı güvencelerden dahi yoksundurlar. Gerçi bugün ülkemizde sigortalı olan binlerce insanın durumunda işçiler acısı olduğu bilinen bir gerçektir. Ama yinede tarım işçileri bilinçli olarak işveren tarafından sigorta kapsamına alınmıyorlar. Göstermelik olarak sigortaları yapılanlarda genellikle işverenin adamları olarak bilinen kişilerden meydana geliyor.

Tarım işçilerinin bir kısmını toprak ağası kendi köyünden veya çevre köylerden getirir. Bazılarını da yakın il ve ilçelerden getirir. Ancak bunların yanısıra bir üçüncülerde çok daha uzak yerlerden elçi olarak adlandırılan insanların aracılığıyla getirilir. Yakın il ve ilçelerden getirilen işçiler ağanın sağladığı araçlarla akşam evlerine götürülüp, sabah geri getiriliyorlar ve bunlar işverenin "masraflı" sayılıyorlar. Uzak bölgelerden gelen işçiler ağanın tarlasına yakın bir yerde naylon çadırlara yerleştiriliyorlar. Böylece işveren hem zaman hem de taşıma "masrafı"ndan kurtuluyor. Çadırla-

ra yerleştirilen aileler bazen beş-altı kişi olabilmektedirler. Dolayısıyla bunlar birkaç metrekairelik bir çadırın altında yaşamlarını sürdürmektedirler. Örneğin yemek pişirme, yeme, banyo vb. tüm ihtiyaçlarını hep bu bir kaç metrelik çadırlarda yaşamak zorunda kalıyorlar. Naylon çadırlarda gidermek zorunda kalan işçilerin durumu işler acısıdır. Yazın sıcağın, kışın ise soğuktan, yağmurdan, çamurdan dayanılmaz olan yaşamlarına yazın sineklerinde eklenmesi ile koşullar çok daha ağırlaşmaktadır. Bu durumda işçilerin hastalık kapmaları için aslında son derece elverişli bir ortam vardır. Bu hastalıklar genellikle sıtma, tifo, zatüve ve verem hastalıklarıdır. İşveren, hastalığı oluşturan koşulları bildiği halde o koşulları giderme yönünde hiçbir çaba içinde bulunmuyor. Buna devletinde göz yumduğunu özellikle vurgulamak gerekiyor.

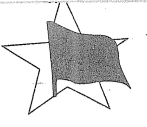
Köylülüğün en yoksul kesiminin topraksız olanlardan meydana geldiği biliniyor. İşte tarım işçileri genellikle bu topraksız köylülerden meydana gelmekle birlikte az sayıda olan küçük toprak parçasına sahip olan köylüler de bu tarım işçileri içinde yer alıyorlar. Şehir ve ilçelerden gelenler ise orda iş bulamayan geçeköndü emekçileridir. Tarım alanlarında insanların ucuz işgücünün yanında bir de kadın ve çocuk emeği de yoğun olarak kullanılıyor. Bu çocuklar 10-18 yaşları arasındadırlar, ayrıca genellikle okula gitmemektedirler; çünkü daha küçük yaşta çocukluğunu yaşamadan evin geçimine katkıda bulunmak zorunda kalıyorlar.

Tarım işçilerinin ücreti ve örgütlenmesi

Bir tarım ülkesi olan ülkemizde köylülük genellikle dağınık ve örgütsüz bir yapıya sahiptir. Dağların başlarında üç-beş evden başlayalım da ormanların arkasındaki dağınık köylere kadar; ovalık kesimdeki köylülük de buna eklenince geniş bir köylülük kesimi karşımıza çıkmaktadır. İşte bu geniş köylü kesimine daha çok önem vermeyiz mücadelemiz açısından gerekli ve zorunludur. Sömürü ve baskının bin bir çeşidinin

uygulandığı bir sınıf olan köylülüğün bugünkü durumda arzu edilen seviyede bir örgütlülüğü bulunmamaktadır. Gelecek için proletarya partisinin önderliğinde çok yönlü bir mücadele ile bu örgütsüzlük ortadan kaldırılabılır. Köylülüğün günümüzde örgütsüz olmasının sonucu olarak yeteri kadar devrimci bir perspektife sahip olamamıştır. Bu, proletarya partisi için bir dezavantaj meydana getirmektedir. Çünkü işçi sınıfının bu en güçlü ve en sağlam mütefiğinden yeteri kadar yararlanılmaması bir olumsuzluk, mücadele için bir kayıptır. Bu durumun ortadan kaldırılması için bu alana çok daha önem vermeyiz gerektiği açıktır. Daha sağlam, fedakar ve daha düzenli bir çalışma ile bunu gidermek mümkündür.

Tarım işçilerinin günlük ücretleri (yevmiye) valilik ve toprak ağalarının oluşturdukları bir komisyon tarafından belirlenmektedir. Yer yer ise bu komisyona sarı sendika olan Tarım-İş sendikası da katılmaktadır. Zaten sendika işverenden yana olduğundan topraklıya katılması veya katılmaması işçilerin lehine herhangi bir durum meydana getirmemektedir. Bu komisyon tarım işçilerinin ücretini daha Şubat ayında belirlemektedir. Ancak bu ücret Ekim-Kasım aylarından önce işçilere ödenmemektedir. Örneğin 50.000 TL olarak belirlenen işçi ücreti Ekim-Kasım aylarına geldiğinde bu ücret başta enflasyon karşısında eriyerek 25-30 bine düşmektedir. Zaten daha başta son derece düşük olan bu ücret, ödeme aşamasında çok daha fazla düşüyor. Böylece "işçilerin gündeliği bu sene 50.000 lira" diyen patron-ağa devleti aslında yalan söylemekte, bilingsiz işçileri aldatmaktadır. İşin gerçeği asıl belirlenen ücretten çok daha, hatta yarı yarıya düşüktür. Kış aylarında çalışanların ücreti de yazın çalışan işçilerden pek farklı değildir. Örneğin kış mevsiminde çalışacakların ücreti Kasım ayında belirleniyor ve işveren ürün sattıktan sonra ücret ödeyeceğini taahhüt ediyor. İşverenin ürünlerinin tümünü en erken Şubat ayında satmaktadır. Böylece örneğin 1994'ün Ka-

sım ayında belirlenen ücret ancak 1995'in Şubat-Mart aylarında ödeme yapılmaktadır. Bu durumda işçilerin mağduriyeti iki katına çıkmaktadır. Bütün bu zorluklara rağmen zaman zaman toprak ağası veya tefeci-tüccar "iflas ettim" gerekçesiyle işçilerin ücretini bile ödemediği görülmektedir. Böylece aylarca çalışan insanlar tam paralarını alacakları sandıkları bir anda "para yok"la karşı karşıya kalıyorlar. Bu durumdaki işçilerin zaten son derece perişan olan durumları daha da perişan bir hal almaktadır.

İşveren zaman zaman işçilere yüklemeyi gerektiren işlerle (narinciye, karpuz gibi) "Şu kadar kamyon doldurun bugünkü iş bitsin" diyor. Bu durumda işçiler çok daha yoğun olarak normal zamanlardaki işi bırakma saatlerinden bazen yarım saat, bir saat önce bitiriyorlar, bazen ise çok yoğun emek harcamalarına rağmen daha geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalmaktadırlar. Pamuk toplanımında ise genellikle ücretler kilo ya göre ödenmektedir. Bu da işçilerin bir miktar daha para kazanması için çok yoğun emek sarfedeceği anlamına gelir. Çapa gibi işlerde de zaman zaman işveren belli bir alanı göstererek "burayı bitirin paydos edin" demekte ve işçiler kendilerini bu isteğe uymak zorunda görmektedirler. Bütün bu alanlarda işçilerin çok yoğun emek harcamaları söz konusudur. Bunlara "götürü" ya da "kabala" usulu iş deniliyor. Kabala ve götürü usulündeki işlerde yoğun emek rantı yaşıyor.

Tarımsal faaliyette meydan gelen sömürüye toprak ağalarının yanısıra tefeci-tüccarlar da katılmaktadır. Bu tefeci-tüccar yer yer toprak ağasından bir kaç yüz dönümlük araziye yıl yığına kiralararak ordaki ürünün tüm gelirini tek başına sahiplenmektedir. Bazen ise tarlada pazara sunulmaya hazır durumda olan ürünü satın almaktadır. Bu tefeci-tüccar işçileri çalıştırarak bu malı hem ülke pazarına sunabilmekte, hemde ihracat edebilmektedir. Bu rantiyer sınıfın sömürüsü alabildiğince yükündür. Ancak bunlar yaptıkları bu işlerden ayrıca devletten de para almaktadırlar. İhracat teşvik primleri gibi bir takım ödemelerle daha da palazlanmaktadır.

Ovalık bölgeler nispeten devletin daha rahat ulaşacağı yerler olmasından dolayı toprak ağasının yanısıra devletin de baskısı yükündür. Özellikle topraksız ve az topraklı köylüler üstündeki baskı azımsanmayacak düzeydedir. Bu kesimin çocukları genellikle eğitim ve öğretimin dışında kalıyorlar. Çünkü okumaya, kendilerini kültürel ve entellektüel olarak geliştirme imkanına sahip olamıyorlar. Devlet de bunların geri kalması için özel bir çaba gösteriyor. Bazı köylerde açılan sağlık ocaklarına sadece bir ebe yerleştiriliyor. Okulların durumu da bundan farklı değil. Ancak köy çocuklarını ağırlıklı olarak Kur'an kurslarına ve dini eğitimin yapıldığı yerlere yerleştirmeye teşvik ederek, ülke ekonomisinin ağırlık olarak tarıma kaymasından dolayı devlet ovalık bölgeleri daha çok kontrol altında tutma çabasını gösteriyor. Çünkü bu bölgeler adeta devletin "hayat damarı"ni meydana getiriyorlar.

Ovalık kesiminde devletin yoğun olarak varlığını hissettirmesine rağmen bu bölgelerde ağırlıklı bir faaliyet yürütmek için her zaman koşullar uygundur. Bu bölgelerde yerel halkın yanısıra değişik bölgelerden gelen insanların varlığı da hesaba katılınca buradaki faaliyete daha çok önem vermemiz gerektiği açıktır. Bu, aynı zamanda mücadelenin başka bölgelere taşınmasını da beraberinde getirebilir. Legal alanda yasal insanların aracılığıyla çeşitli dernekler kurulabilir ve bu dernekler aracılığıyla uzak bölgelerden gelen insanlara daha kolay ulaşmak mümkündür. Mücadelenin daha ileriki sürecinde "Kızıl Sendikal

Örgütlenme" imkanını da yakalamak mümkündür. Ayrıca bu uzak bölgelerin -ki çoğunlukla Kürdistan'dan gelme oluyor- gelen insanları en geniş biçimde seferber etme imkanımız olabilir. Bunlardan bazıları- özellikle genç kesimin- mücadeleye katılma istemleri gözardı edilmemelidir. İyi bir örgütlenme yaratılması durumunda tarım işçileri içinde çok kolay kök salınabilir.. Bu da mücadele için avantajlı bir durumdur. Çünkü buralar ovalık olmasına rağmen dört mevsimde (hatta gece gündüz de) insanların çalışıyor olması, ırmakların, bahçelerin, bataklık bölgelerin çok olması, köylülerin birbirlerine yakın olması gibi bir çok yönüyle elverişli bir durum meydana getirmektedir. Tabii burda günlük kesime nazaran mücadele için zor yanlar da vardır. Ancak mücadele bu tür zorluklara rağmen buralarda gelişme imkanını bulur. Günlük kesime nazaran buraların ikinci planda olması önemlerini azaltmamaktadır.

Çukurova'daki kır bekçiliği üzerine

Sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin gelişmeleri karşısında çaresiz duruma düşen patron-ağa devleti, işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik kapsamlı saldırılar yürüterek kitle katliamlarını, sokak infazlarını yaygınlaştırdılar. "Terörist" korkusu o kadar çok rüyalarına girmeye başladı ki, uykuları hep kabuslarla dolu. Kabus gördükçe halka karşı daha da saldırganlaştılar. Egemen sınıflar, eskiden katliamlarını üniformalı cellatlarına yaptırırlardı. Son yıllarda buna ek olarak üniformalı cellatlar yetmiyormuş gibi "üniformasız cellat kitlelerini de yarattılar. Bu cellatlara Kürdistan'da "köy korucuları" denildi. Çukurova'da "kır bekçileri" denildi. Kürdistan'daki mücadelenin sıcaklığından dolayı dikkatler buraya yönelince, köy koruculuğun gerçek yüzü kavranabildi. Ancak, Çukurova'daki mü-

cadelenin nispeten geri olmasından dolayı, kır bekçiliğinin gerçek yüzü tam olarak kavranamadı.

Patron-ağa devleti yıllardır, Çukurova'da kır bekçiliği adı altında silahlı birçete örgütlenmesi yaratmış durumdadır. Kır bekçiliği ilk başta "doğayı ve ormanları koruma" gibi masum bir amaçla kuruldu. Zamanla bu alanda da mücadele ivmelenmeye başlayınca, kır bekçiliğinin de fonksiyonu değişmiş oldu. Bugün Çukurova'daki kır bekçiliğinin esas fonksiyonu toprak ağalarının can ve mallarını krumak, köylere gelen-giden yabancılara kontrol altında tutmak, yörede devrimcilere yardım eden insanları tesbit edip devlete haber vermekten ibarettir. Ayrıca, köylere yönelik baskılara kır bekçileri askerlerle birlikte katılmaktadırlar. Bu kır bekçilerin maaşları, devlet tarafından, zorla köylülerden toplanmaktadır. Böylece köylüler kendi cellatlarını da kendileri beslemek zorunda kalıyorlar. Bu da devletin Çukurova halkına uyguladığı çifte baskı ve sömürünün tipik bir örneğidir.

Toprak ağalarının yoğun olarak yaşadığı yörelerde, kır bekçiliği uygulaması daha kolay yaşam hakkı buluyor. Toprak ağaları bu uygulamayı kurumsallaştırmak için yoğun maddi destekde bulunuyorlar. Kır bekçilerine para vermeyi reddeden köylülere ve kır bekçileri ile toprak ağalarının uygulamalarına karşı çıkan köylüler Jandarma Alay Komutanlığı tarafından "burasını ikinci bir Şırnak yaparız" denilerek tehdit edilmektedir. Bu tehditler sık sık tekrarlanmaktadır. Davaları toprak ağalarının topraklarına giren köylüler kır bekçileri ve jandarma tarafından dayaktan geçirilmekte, "ağaya zarar verildi" gerekçesiyle hayvanlarına el konulmakta; belirtilen miktarda para getirilinceye kadar bu hayvanlar rehlin tutulmaktadır. Belirtilen para miktarını bulup da ödeyemeyen köylülerin hayvanlarına toprak ağası el koymakta,

bu durumdan şikayetçi olan köylüler günlerce karakollarda işkencelerden geçirilmektedirler.

Köy bekçilerinin adam vurmak yetkisi de var. Toprak ağası, bu durumu köylülere karşı tehdit unsuru olarak kullanmaktadır. Ağaların tarlasından ot biçen, çalı çırpı toplayan köylülere taciz ateşi açılmaktadır. Bundaki amaç, halka gözdağı vermek, ağanın mallarının kutsallığını köylülere hatırlatmaktır.

Haziran 1993'te İmmihan Tekin ablasıyla birlikte Seyhan Irmağının kenarında ot toplarken Doğanent nahiyesindeki askerlerin saldırısına uğradılar. Gerçekce olarak da izinsiz olarak çiftlik sahibi Aliye Hanım'ın tarlasına girmekti. Silahsız ve savunmasız olan ik genç kız askerler tarafından tarandı. İmmihan Tekin öldü, ablası olayın şokuyla hafızasını kaybetti. Bu olay karşısında, halkın tepkisini yumuşatmak için devlet, göstermelik olarak bir jandarma uzman çavuşunu tutuklamak zorunda kaldı. Sınırız bu tutuklanmanın sembolik olduğunu söylememize gerek yok. Çünkü benzer durumlarda kısa bir tutuklanmadan sonra katillerin serbest bırakıldıklarını, uzun süren yargılanma sonucu ya beraat ettiklerini ya da az bir ceza ile kurtulduklarını biliyoruz.

Devrim cephesi açısından umut verici olan şey yoksul köylülerin yavaş yavaş kır bekçiliği uygulamasının gerçek amacını kavramaya başlamasıdır. Kır bekçilerinin doğayı, ormanlığı korumadıklarını, tersine doğanın tahribinde büyük rol oynadıklarını köylüler tarafından anlaşılmaya başlanması mücadeleden olumlu bir gelişmedir. Köylüler, bugün kır bekçiliği uygulamasının ağalarının malını korumak için oluşturulan bir kurum olduğunu yaşamın kendi pratiği içinde görüyorlar.

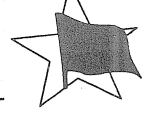
Çukurova'da köylülerin büyük bir kesimi topraksızdır. Sınırlı da olsa toprağı olan köylülerin sayısı da çok azdır. Toprak, genellikle çiftlik sahibi olan ağaların- dır. Nüfus açısından ağalar küçük bir azınlığı teşkil ediyor olmalarına rağmen ellerinde bulundurdukları toprak miktarı çok fazladır. Köylüler, bu toprak ağalarının yanında mevsimlik işçi olarak çalışıyorlar. Ağalar bu insanlar içinde kişiliksiz olanları tespit ederek, bunlara çeşitli olanaklar sunarak kendilerine bağlamaktadırlar.

İşte kır bekçileri genel olarak bu unsurlardan oluşmaktadır. Bunlar işbirlikçiliği artık kedilerine meslek edinmişlerdir. Bu işbirlikçiler, bu yapılarıyla mücadelenin hedefleri arasına girmişlerdir.

1992 yılında (4-6 Mart tarihleri arasında) Adana Valiliği'nin öncülüğünde il Jandarma Alay Komutanı ve toprak ağalarıyla, Arkan Arıkoğlu'nun çitliliğinde yapılan toplantıda kır bekçilerine daha modern silahların verilmesi kararlaştırıldı.

Böylece, adım adım kır bekçiliği Kürdistan'daki köy koruculuğu sistemine benzetilmeye başlandı. Aslında, Karaisalı, Tarsus, Mersin, Silifke, Anamur, Fozanlı yörelerindeki dağlık bölgelerde kır bekçileri hem teçhizat, hem silah bakımından ova köylülerine nazaran kontrgerilla örgütlenmesine daha yakın örgütlenmişlerdir. Dağlık bölgelerdeki kır bekçilerine ait arazi arabalarında vardır. Bunlar, ulaşım ve haberleşme konusunda daha avantajlıdır. Mücadele geliştikçe kontrgerillanın yerli işbirlikçilere dayalı örgütlenme ağı daha da yaygınlaştırılacaktır. Sadece toprak ağalarına yönelmekte sınırlı kalınmamalı, devrimin demir yumruğunu bu kır bekçilerine de yöneltilmelidir. Kontrgerillanın bu örgütlenme ağı dağıtılmadan Toroslar'da güçlü bir örgütlenme ağı yaratmak oldukça zor. Bu zorluğu aşmanın yolu da gerilla evlemliklerinin yaygınlaştırılmasından geçmektedir.

ce dünyayı açıklayacak gücün kazanılması değil, nesnel yasalar üzerinde elde edilen bilgileri uygulayarak dünyayı fiilen değiştirmektir." (7) Bu noktada bir kez daha altını çizmek gerekirse, marksizmin felsefesinde, bilme ve yapma diyalektik bir ilişki halinde bulunur.

Felsefe, Marksizmle bilimsel bir niteliğe sahip olurken, yine de tek tek araştırma konularıyla tanımlanan bilimlerden kendisini ayırır; yani terimin bilinen anlamıyla felsefeyi aşarak, dünyayı yorumlamaktan değiştirmeye yönelen niteliğiyle birlikte, felsefi olma özelliğini sürdürür. Düşünceye olayları ve olguları bütünlüklü kavramanın olanağını vermeye çalışır. Elbette, bilimcinin felsefi biçiminin incelenmesi çok daha kapsamlı bir çalışmanın konusudur. Ancak burada önemli olan, marksizmle birlikte felsefenin aşılması ve sürdürülmesidir. Yani, yorumlamakla sınırlı, seyredici bir düşünce biçimi olan felsefe aşılmış, teori ve pratiğin birliği temelinde gerçekliğin bütünlüklü kavranma ve değiştirilme çabası olarak felsefe sürdürülmüştür. Bilimsel bir felsefeden sözdebilmek, kendisini bilim yöntemi ve bilimlerin verdiği yanıtlarla tanımlayan bir felsefe için olanaklıdır. Ve, bu, diyalektik materyalizmin özü ve biçimiyle felsefeye kazandırılmıştır. Bu durumun gerçekleşmesi, elbette, toplumsal pratiğin ve bilimin sağladığı nesnel koşullar ve bilgilerle mümkün olmuştur. Doğa, toplum ve insan düşüncesindeki gelişmenin bilimsel tahlili ve düşüncenin doruk noktasına ulaşması, gerçek anlamda ifadesini, diyalektik materyalizmin içeriğinde bulmaktadır. Diyalektik materyalizm, öteden beri süregelen felsefi sorulara bilimsel yanıtlar getirmiş, bilme ve yapma arasındaki kopukluğu çözüme kavuşturmuştur. Bu nokta da, Marksist felsefe bilimsel niteliğiyle, bilme ve yapma arasındaki ilişkiyi karşılıklı bağıntılı bir ilişki haline dönüştürürken, bilgi teorisine ve maddeci diyalektik bir içerik kazandırarak bilimsel bir bilgi teorisi de geliştirmiştir. Bu, pratiğin bakış açısı olan diyalektik bilgi teorisidir. Bilginin pratik aracılığıyla, deneyimle ve algılarla başlatılması, bilgi teorisinin materyalizmidir. Bilginin, algısal olandan kavramsala, oradan teori düzeyine ulaştırılması ve bilgi sürecinin devamında yeniden pratiğe dönerek, bilginin gerçekliğe uygunluğunun çözüme kavuşturulması ise, bilginin derinleştirilmesi, yani bilgi teorisinin diyalektikliği, bu diyalektik materyalist bilgi hareketine uygun olarak ortaya çıkan, daha doğrusu elde edilen bilgiler bilimsel bilgilerdir.

Doğayı ve toplumu değiştirme isteği, öncelikle nesnel gerçekliğin iyi tanınmasını zorunlu kılmaktadır. İnsanın dünyayı tanıması, düşüncenin gerçekliği kavraması ise, bilim yöntemiyle, diyalektikle mümkündür. Bilimsellik, bilim yönteminin, küçük ya da büyük bütün bilgi sürecine uygulanması ve gerçekliği değiştirme pratiğinde bu yöntemin niteliğine uygun

hareket edilmesidir. Bu nokta da, düşüncenin bilimi olarak diyalektik materyalizm, ekonomik, siyasal ve sosyal öğeleri içeren, bütünlüklü bir dünya görüşünü olanaklı hale getirecek iki önemli sonucu gerçekleştirmiştir. Birincisi, bütün düşünce tarihinin ve 18. yüzyıldaki bütün bilimsel gelişmelerin sonuçlarını çok güçlü bir şekilde özümseyerek, hareketin, gelişmenin ve değişimin yasalarını ortaya koymuş ve genel ilkeler formüle etmiştir. İkincisi, ide'den bağımsız nesnel gerçekliğin bulunduğunu ve bunun yansıması olan düşüncenin gerçekliği nesnel olarak kavradığı ölçüde ancak onu değişikliğe uğratabileceği anlayışından hareket eden, bilimsel bir felsefe ortaya koymuştur.

Elbette Marksist felsefe, sahip olduğu bilimsel niteliğine rağmen, tek başına Marksist dünya görüşünü (ideolojisini) açıklamaya yetmez. Bütünlüklü bir dünya görüşü olarak Marksizm, Lenin'in önemle üzerinde durduğu gibi, ekonomi politik ve toplumbilim öğelerini de içeren bir öğretilidir. Dolayısıyla, Marksist ideolojinin bilimselliğinin ve bütünselliğinin anlaşılabilmesi için, felsefe, ekonomi politik ve toplumbilim öğelerinin birbirleriyle bağıntısı temelinde incelenmesi gerekir. Ancak burada özel olarak bilimsel bir felsefe olan diyalektik materyalizmin üzerinde durulması ise, bu felsefenin bilimsel niteliği sonucunda, ekonomi politik ve toplumbilim öğelerinin de bütünlüklü bir dünya görüşüne temel hazırlamış olması dolayısıyladır.

3. Toplumsal bilincin ideolojik biçiminin bilimselleştirilmesi

Toplumsal bilincin ideolojik biçiminin bilimselleşmesinin temeli olarak, gerçekliğin bütünlüklü kavranmasını olanaklı hale getiren felsefenin Marksizm'le birlikte aşılmasının ve bilimsel olarak gerçekleştirilmesinin sözkonusu olduğunu gördük. Ne var ki, felsefe ile ideoloji arasındaki ilişki karmaşık özellikler gösterir. Örneğin; bilimsel bir ideoloji sözkonusu olana kadar, çoğu zaman felsefenin kendisi doğrudan ideoloji karakterine bürünmüştür. Marks ve Engels'in Alman ideolojisi diye adlandırdıkları ve eleştirdikleri düşünceler, gerçekte klasik Alman felsefesinden başka bir şey değildir. Ancak felsefenin ideolojileşmesi ya da farklı bir konu olarak, felsefenin ideolojik işlevinin incelenmesi, başka bir çalışmanın konusu olma niteliğine sahiptir. Burada Marksist felsefenin, yani diyalektik materyalizmin önemi ise, bilimsel bir ideolojinin temelini hazırlaması açısından sözkonusudur.

Genel tanımından hareket edilecek olursa, ideoloji, düşünce ile varlık arasındaki ilişkileri tersyüz eden ve gerçekliği sakatlanmış biçimde yansıtan bir düşünce biçimidir. Marks ve Engels, kendi dönemlerine kadar gelen düşüncenin bu ideolojik biçimini, yabancılaşmış toplumsal bilinç olarak tanımlamış ve eleştirmişlerdir. Bununla birlikte Marksizm'in kurucu-

ları, ideoloji terimini, tarihsel bakımdan kendi dönemlerinde de geçerli olan olumsuz anlamıyla ele alıp eleştirmekte yetinmemişler, bu eleştiriyle birlikte yanılmalı bilinci ve gerçekliğin idealist tarzda gizemleştirilmesi biçimindeki bu düşünceyi aşarak, bilimsel bir ideolojinin oluşumunu gerçekleştirmişlerdir. Marks ve Engels'in başlangıçta yoğun olarak eleştirdikleri Alman ideolojisi, gerçekliğin yabancılaştırılmış biçimi olarak ideolojinin eleştirisini içerir. Marksizm'in eleştirel tahlilinde varmış olduğu temel sonuç; ideolojinin biçimsel yönden yanılmalı olduğu, ama içerik olarak her ideolojinin, belli bir sınıfın konumunu, çıkarlarını ve istemlerini dile getirdiğidir. Yani her ideoloji, bir yanda kurgusal, sakatlanmış ve yabancılaşmış bir bilinç, ve öte yanda da tarihsel koşullar bakımından, somut, belirli bir sınıfın özsel çıkarlarını ifade eden bir düşünce biçimidir. Dolayısıyla ideoloji, toplumsal gerçekliğin düşünceye yansıyan, yalnızca sakatlanmış bir görüntüsü değil, aynı zamanda belirli bir sınıfın konumunu, çıkarlarını ve diğer toplumsal kesimlerle ilişkilerini belirleyen ve insanı yönlendiren belli bir toplumsal programı ifade eder. Bu nokta da her ideoloji, bilginin tüm sakatlanmış ve yabancılaşmış niteliğine rağmen, gerçekte, toplumdaki belli bir sınıfın çıkarlarına hizmet eden, bu sınıfın varlığını, konumunu ve istemlerini dile getirerek, bunları meşrulaştırmayı amaçlayan, bu noktada toplumsal yaşamı düzenleyici ve harekete geçirci bir bilinç biçimidir.

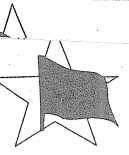
Bu sonuca ulaşan Marksizm, felsefe de olduğu gibi, toplumsal bilincin yabancılaşmış biçimini, yani terimin bilinen anlamıyla ideolojiyi de aşar. İdeolojinin eleştirilmesi ve aşılması da, bilimsel bir ideolojinin gerçekleştirilmesini olanaklı hale getirir. Gerçekte ideolojinin ideoloji olarak eleştirilmesini, aşılmasını ve bilimsel bir ideolojinin oluşturulmasını olanaklı hale getiren nesnel temel, düşünce ve eylemi diyalektik bir ilişkide bütünlüştüren, devrimci pratiğin varlığıdır. Böylesine bilinçli bir devrimci pratik faaliyetin ortaya çıkışına kadar, bilgi, gerçekliği aktarmak, sakatlamak, hayallere karıştırmak, yani ideolojik olmak özelliğini sürdürür. Düşünce ve eylemin diyalektik ilişkisi sonucudur ki, bilgi, gerçekliği yansıtabilme niteliğine sahip olur. Bu nokta da terimin bilinen anlamıyla ideolojinin aşılması ve bilimsel bir ideolojinin gerçekleştirilmesi mümkün hale gelmiş bulunmaktadır.

Sömürücü egemen sınıfın çıkarlarıyla gerçeklik arasında her zaman bir çelişki belirdiği daha önce ifade edilmişti. Bu çelişki dolayısıyla egemen sömürücü sınıflar, tekellerinde bulundurdıkları ideolojik aygıtlarla, sürekli olarak gerçekliği çarpıtmaya, ters yüz etmeye ve inkara yönelirler. Bu durumun en çok da bugünkü kapitalizm/emparyalizm için geçerli olduğu söylenebilir. Çünkü günümüz koşullarında, üretimin toplumsal nite-

liği ile mülk edinmenin kapitalist özel biçimi arasındaki çelişki ve çarpışma derinleştikçe, egemenler sömürü düzenini devam ettirebilmek için her zamankinden daha yoğun olarak, yabancılaşmış toplumsal bilinci, yani ideolojiyi üretmek durumunda kalmaktadır. Emperyalist ideologlar bu üretimi tekellerinde bulundurdıkları olağanüstü derecede gelişmiş olan iletişim, haberleşme ve medya teknolojisiyle istedikleri biçimde yapabilmektedirler. Emperyalizm tüm toplumsal gerçekliği tersyüz ederek, çarpıtarak, yalana dayalı bir biçimde ideolojisini üretmeye ve bunu topluma enjekte edebilmektedir. Bu nedenle, emperyalizmin, yalan imparatorluğu olarak adlandırılması yerini bulmaktadır. Dolayısıyla bu ideolojik bombardıman altında, işçi sınıfının ve emekçilerin düzenin değiştirilmesi savaşımına seferber edilmeleri ve zafer kazanabilmeleri için, bilim yöntemi ve nesnel bilgilerle donatılan, bilimsel bir ideolojinin teorik pratik üretimi kendisini daha acil olarak dayatmaktadır.

Kapitalizmin ortaya çıktığı ve geliştiği tarihsel koşullarda, yabancılaşmış bir toplumsal bilinç biçimi olarak ideolojinin aşılması ve bilimsel olarak gerçekleştirilmesi, ancak bir sınıf olarak kendisinin ortadan kaldırma ereğinde olan işçi sınıfının ideolojisi olarak mümkün olabilir. Çünkü, bilimsel ideolojide dahil hiçbir ideoloji toplumsal gerçeğe bütünsel anlamda ait değildir. Tüm toplumu bütün olarak kucaklayamaz. Birbirine çatışma halinde bulunan sınıfların sözkonusu olduğu toplum gerçeğinde, ideoloji ancak, bu sınıfların konumlarını ve çıkarlarını ifade edebilir. Dolayısıyla kapitalizm koşullarında bilimsel ideoloji, sonuna kadar tek devrimci sınıfı olan işçi sınıfının hareketinde gerçekleşebilir. Yani bilimsel ideoloji kendisini, devrimci sınıfın çıkarlarıyla donatmak ve devrimci pratikte ifade etmek zorundadır. Her ideolojinin ancak belli tarihsel koşullarda anlaşılır olması gibi, bilimsel ideoloji de anlamını, belli tarihsel koşullar açısından ortaya koyabilir. Bu tarihsel koşullar, sanayi devriminin gerçekleştiği ve proletaryayla burjuvazinin ortaya çıktığı tarihsel koşullardır. Sömürücü sınıfların tümü (köleci, feodal, kapitalist) ilerici olma özelliğine sahip oldukları ilk dönemlerinde, kendi çıkarlarını tüm toplumun çıkarları gibi göstermeyi ve toplumsal hareketi yönlendirmeyi başarmışlardır, ancak hiç birisi sonuçta çok küçük bir azınlığın çıkarlarını temsil etmekten ve gerçekliği yabancılaşmış ideolojik bir yansımasını topluma dayatmaktan öteye gidememiştir. Dolayısıyla ancak, bir sınıf olarak kendisinin ortadan kaldırmaya yönelecek olan işçi sınıfının ortaya çıktığı tarihsel koşullarda, ideolojinin bilimselleşmesi sözkonusu olabilmıştır. İşçi sınıfına bu ideolojiyi veren öğretide Marksist öğretidir.

Marksist ideolojinin temelinde, onu bilimsel niteliğe büründüren, diyalektik materyalizmin bilgi sürecini

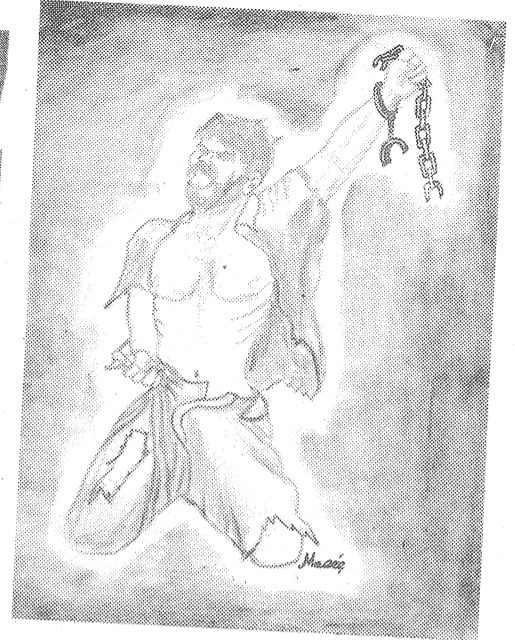
GÖREVDİR!

Soğuk kış günleri. Körfez savaşının başlamak üzere olduğu, bu nedenle pratik faaliyetinde yoğun olduğu günler. Emperyalist-gerici savaşa komünistler olarak tavır almak, yaşanabilecek olası emperyalist-gerici savaşı devrimci iç savaşa dönüştürmek arzusuyla kendimizi bir kat daha çaba sarfetmek zorunda hissediyorduk. Bu yüzden yoldaşlarımızla hazırlık randevularından birinden diğerine koşuşturduğumuz anlarda bazı yoldaşlar randevularına gelmemişlerdi. Bu durum üzerinde fazla durmadım. Fakat bundan birkaç ay önce takip olayı yaşanmış, bu durum farkedilmiş ve hemen önlem alınması için uyarılmıştık. İşte düşmanda farkettiğimizi anlamış olacak ki bir süre takiple karşılaşmamıştık. İşte bu rahatlık içerisinde yalnızken gece geç bir vakitte eve geldiler. Çok uykusuz olduğum için uyuduktan 10-15 dakika sonra geldiklerini zannetmişim. Gürültüyle uyandım, bir süre kapıyı dinledim ve kapıyı açmadım. Evde olduğumu bilip bilmediklerinden emin olmak istiyordum. Takip edilmiş olacağım ki polisleri biri kesin evde olduğumu ve "kapıyı kırılım" dediğini duydum. Kapıyı açmaya karar verdim. Hemen üzerime çullandılar. Aramadan sonra dışarıya çıkarıldım. Yürürken kaçmamı söylüyorlardı. Beni de kaçmayacağımı, beni niye götürdüklerini de soruyordum. Bu arada kendime sürekli direnmem gerektiği telkininde bulunuyor, esaslı bir sınıf mücadelesinin bundan sonra başlayacağını zihnime kazımaya çalışıyorlardı. Fakat yine de binbir türlü çelişkiler kafamda uçuşuyordular. Gayrettepe 1. Şubeye varır varmaz hemencecik üzerime çullandılar. Yumrukların nerden geldiği belli olmuyordu. Ardından testislerimi sıkıya başladılar. Sonrasında fotoğraflar getirdiler. Kendi fotoğrafımı ve bazı kişilerin fotoğraflarını tanıyıp tanımadığımı soruyorlardı. Sıradan- feodal ilişkilerimin olduğu fotoğrafı gösterdiklerinde bu kişilerin arkadaşlarım olduğunu söyledim. (Sıradan da olsa bu kişilerin adlarını söylemenin doğru olmadığını, bu tavrımın olumsuz bir tavır olduğunu da söyleyeyim) fakat örgütsel ilişkilerimle ilgili olan durumlarda sürekli inkar ediyordum. Kendi fotoğrafımı gösterdiklerinde dahi bana benzediğini fakat kendim olmadığını söylüyordum. Tabi bu da işkencecileri çileden çıkarıyordu. İlk fasıldan sonra kalabalık bir odaya getirildim. Odadaki kileri gölgede olsa görebiliyordum. Polisler çıkmıştı. Yoldaşlarımızın da burada olacağından emindim. Çünkü randevularına gelmemişlerdi. Getirildiğimi duyurmak için sesli olarak tuvalete gitmek istiyordum dedim. Hiç ses gelmiyordu. Ama parolamı vermiş olmanın sevincini duydum. Daha sonra nezarethaneye getirildim. Kimlerin geldiğini merak ediyordum. Çünkü, savaşla ilgili korsan gösteri kararlaştırılmış ve örgütlemesi yapılmıştı. Düşmanın haberi olursa, kitleye pusu kurup, saldırabilirdi. Nezarethanede yoldaşlarımızla haberleştim. Durumlarını ve tavırlarını öğrendikten sonra moralim daha çok düzeldi.

Sorgu esnasında körfez savaşının başladığının da haberini işkencecilerden öğrendim. Artık kendilerini hiçbir yasanın, kısıtlamayacağını, "Kimin kimi arayacağını belli olmadığı, karışık bu ortamda seni öldürürüz" tehditlerini savuruyorlardı. Amerikan bombaları, Irak'a düşülmüş işkenceciler seviniyordu. "Yakında MK'nızda gelecek", psikolojik ola-

rak yıpratmak için herşeyin bittiğini, herşeyi unutmam gerektiğini tekrar edip duruyorlardı. İşkenceciler göre "ben ve onlar" vardı. Bana kimsenin yardım edemeyeceğini, o yüzden aklımı kullanmam gerektiğini söylüyorlardı. Bense sürekli sessiz kalıyordum. Bu sessizlik onları bayağı sınırlanmış olacaktı alt kata indirdiler. Kendim soyundum ve askıya aldılar. Elektrik vermeye başladılar. İlk akım geldiği an irkilmıştim ve bağırdım. Bunun üzerine sesimin açıldığını söylediler ve konuşmamı bekliyorlardı. Bense tam tersine elektrik verildiği zaman hiç ses çıkarmamaya başladım. Akım verdikçe dişimi sıkıyordum. Hiç ses vermiyordum. Bu tavrım işkencecileri çileden çıkardı. Soğuk soğuk terler dökülüyordu vücudumdan. Ne kadar zaman sürdüğünü bilmiyorum. Tekrar yukarı çıkardılar. Fiziki zorla bir şey alamayacaklarını anlayan işkenceciler bu kez çareyi uykusuz bırakma ve psikolojik işkenceye ağırlık vermede aradı. Her gece sabaha kadar, sürekli yoğun olarak bazı açıklarım kabul ettirmeye çalışılıyor. Her defasında reddediyordum. Üç gün boyunca sürekli ayakta polis denetiminde uykusuz tutuldum. Ayaklarım şişmişti. Gündüzleri güneş açtığında, açığa çıkarıp uykumu derinleştirmeye çalışıyorlardı. Bütün bunların yanısıra yan odada ise başka siyasetten birileri sürekli konuşuluyordu. Benim tanımadığım bir kişi polisle konuşuyordu. Neler konuşulduğunu anlamıyordum ama buna çok sinirleniyordum ve moralimi de bozuyordu. Bu arada hücreye götürülmek için de can atıyordum. Bitkin düşmüştüm. Açlık grevindeydim ve ilk günlerde şeker, tuz vs. hiç almıyordum. Böyle yaparsam çabuk bayılacağımı üzerime fazla gelemeyeceklerini düşünüyordum. Fakat bu düşüncemi de yaşadıklarım çürütüyordu.

Polis de bu arada sürekli düşünmemi, kendime acı çektirmemi, benim yaptığımı mazoistlerin yapacağını işliyordu. Bir an için bu aralıksız işkencenin son bulmasını istiyordum. Bıkkınlık gelmişti, moralim bozulmaya başladığı bir anda "tamam düşünmeyim" dedim. Gerçekten de düşündüm. O an polisler, işkenceciler etrafımda fır dönüyorlardı. "Yemek, çay ister misin" diyorlardı. İstemediğimi, beni rahat bırakmalarını, düşündükten

sonra kendilerini çağıracağımı söyledim, uzaklaştılar. Günlerden beri ayakta olduğum için, kendimi yere bıraktım. Ve gerçekten düşündüm. Benim zayıflığım yüzünden yoldaşlarımı ele verip, acı çekmelerini mi isteyecektim? Kendimi bir çorap ipliği gibi çekmelerine izin mi verecektim? İşkenceciler karşısında onurumun, kişiliğimin ve herşeyden de öte insanlık onurunun ayaklar altına alınıp çiğnenmesine izin mi verecektim? Halkıma, partime ve yoldaşlarıma olan bağlılığımı bir kenara itip onlara ihanet edip, bir ömür boyu ihanet lekesini alımda mı taşıyacaktım? Yoksa her ne tür işkence yapılsa yapılsın, ucunda ölüm dahi olsa bu mücadeleden alınımın aklıyla çıkacak mıydım? Bütün bu soruların cevabını bir-iki dakika içerisinde buluverdim. Asla konuşmayacaktım. Tavır koyamamanın sıkıntısını atmıştım. Hemen "papazı" çağırdım. Düşündüğümü, kendileriyle böyle hesap yapmanın doğru olmadığını kendilerine verebilecek bir tek sözüm olmadığını, insanlık onurunu korumak için konuşmayacağımı, istedikleri işkenceyi yapabileceklerini söyledim. Çokça tehdit ettikleri (işkence odası) alt kata, inelim dedim. Papaz çok şaşırılmıştı, esaslı bir şamar yemişti. Tekrar tekrar düşünmemi istiyordu.

Nafile "ölümden öte yol yoktu." İşkencenin ağırlıklı kısmı bu tavrımdan sonra bitmiş sayılabildi. Ellerindeki kozları tek tek alıyordum. Kendi fotoğrafımla birlikte olan yoldaşımı tanıyamıyordum. Sürekli görüştüğüm birlikteliğimizin bazen hergün olduğu yoldaşımı dahi tanımadığımı söylüyordum. Çalıştığım yere geldiklerini, buluşmalar yaptığımızı söylemesine rağmen orada çalışmadığımı, öyle birlikle olmadığımı belirtiyordum. En küçük dahi bir kabul, ardından farklı soruları getirebilirdi. Bu yüzden herşeyi inkar ediyordum.

İşkence insanlık suçudur. Bunu topyekün kaldırmanın yolu elbetteki devrimle gerçekleşecektir. İşkencede direnmek her devrimcinin görevidir. Fakat bunu kademiş derecesine indirgememek, iç ve dış faktörlerin etkisini de hesaba katmak gerekiyor. Bu yüzden iç hesaplaşmadan kaçmamak gerekir. Her türlü zorluğa olduğu gibi, işkenceye karşıda kendimizi hazır, uyanık tutmalıyız. Bunu yaparken direnişi mitleştirip, ulaşılamayacak bir hedef olarak görmemek gerekiyor.

Ayrıca kendimizi düşman karşısında sınırlarken, birincisi dışarıyı; yaşamın ve sınıf mücadelesinin devam ettiğini dolayısıyla yalnız olmadığımızı, yoldaşlarımızın kalplerinin bizimle olduğu bilincini beynimize kazınmamız gerekiyor. İkincisi, insani boyutta, gurur, onur, devrimci ahlak vb. insana has özelliklerin, erdemlerin öne çıkarılması başarıyı kolaylaştıracaktır. ♪

Sana ne yaptılar?

(Atilla İlhan'ın "Sana Ne Yaptılar" şiirinden kısa bir senaryo denemesi)

I. Sokak: (Dış / Gece)

Yağmur yağar. Ara sıra geçen otomobillerin farları, duvar yazılarını aydınlatır. Yazılar karma karışıktır. Hevy Metal sloganlarıyla siyasi sloganlar birbirlerine geçmiştir. Sokak insandan yana ıssızdır. Birkaç evin ışığı yanar, söner. Köşedeki trafik lambası, sarısıyla sürekliliği işaretler. Trafik lambasının yakınındaki su birikintilerinden sıçrayarak ilerleyen iki genç kamera görüntüsüne girer. Yaklaşıkça 20-25 yaşlarında oldukları anlaşılır. Esmer olanın adı Yusuf'tur. Biyikli olan ise kot pantolon ve spor ceketlidir. Yusuf kabanının altındaki torbaya özenli, arkasına bakar. İki genç tedirgindir. Kaldırımında, sokağın sonuna kadar hızlıca yürürler. Kemal arkasına bakar. Kamera gencin gözüyle trafik lambasının yanında başka bir adamı alır.

Kemal— Geliyor!

Yusuf— Yapıştı puşt! Karanlığa çekelim.

Hızlı hızlı yürümeye başlarlar. Adamda mesafeyi koruyarak hızlanır. Koşarlar. Adamda koşar. Bir ara sokağa girerler. Kamera gençleri karanlıkta kaybeder. Adam sokağın köşesindeki kameraya doğru yavaşlayarak ilerler. Yüzünü görürüz. Islak ve kırmızıdır, çengel bıyıkları vardır. Tedirginliği korkuya dönüşür. Karanlık ara sokağa bakarak arka tarafından bir telsiz çıkararak belli belirsiz anons yapar. Gençler nefes nefese eski bir rum evinin kapı girişine zulalanırlar. Arkalarını kontrol ederek soluklanırlar. Kimseler yoktur.

2. Cemal'in evi: (İç / Gece/Aydınlık)

Basit bir ampülün altında üç kişi vardır. Cemal, 30-35 yaşlarında bıyığı ağzına giren kara bir işçidir. Sabiha, 30 yaşlarında güzel, zayıf bir kadındır. İlker ise ikisinin yaşına uygun küçük bir çocuk.

Eşyalar, pazen örtülü bir divan, bir kaç uyduruk koltuk, soba ve televizyondur. Sabiha, sobanın üstündeki çaydanlıktan bardakları doldurur. Cemal saatine bakar. Kaygılıdır. Sabiha çayı uzatır. Cemal acele içmeye koyulur. Ağzı yanar.

İlker'in çayını ıltırırken kocasını inceler. Çayı İlker'e uzatır.

Sabiha— Bundan başka yok. Altını ıslatıyorsun.

İlker— Anne ya! Ben üç tane içcem. İçsem de kocaman olcam.

Cemal, pencereye gidip perdeyi aralar. Yağmur kamerayla ilk tanıştığından daha hızlı yağmaktadır. Sabiha bir bardak çay daha doldurup Cemal'e uzatır.

Cemal— Sağol içmeyeceğim.

Sabiha televizyona dalmış İlker'in önündeki bardağı da alır, tepsiye koyar. Yüzündeki gerilim belli belirsiz bir kızgınlığa dönüşür. Cemal'e yönelen endişeli bakışlarıyla birkaç sözcüğü söylenme tavrını toparlamaya çalışır. Cemal, Sabiha'nın yüzünde büyüyen ifadeyi görür.

İlker— Anne ben çay içcem.

Sabiha— Gene mi gideceksin Cemal?

Cemal, karısını yatıştırır, bir halle yüzünü okşar, evet anlamında başını sallar.

Sabiha— Ara sıra böyle saatine bakıp sonra çıkıp gidiyorsun. Gecenin bir vaktinde ne yaptığını bilmiyorum. Aklıma bin çeşit şüphe üşüşüyor. En başta da merak.

Cemal— Aman Sabiha! Aklından geçenleri bana nasıl yakıştırırsın. Bazen işim oluyor.

Sabiha— Nasıl bir iş bu?

Cemal— Biraz daha gelişmeden sonra, seninde bilmen gerekenleri söylerim sana.

Sabiha— Bana verdiğin kitaptaki adam gibi; böyle çıkıp gidiyor, sonunda da ölüyor.

Cemal— Yarın akşam uzunca konuşalım.

Cemal kapının arkasında asılı olan kabanını alır, giyer. Sobanın üstündeki çaydanlığı alır, İlker'e çay ılıtır.

Cemal— Al bakalım adamım. Adın çıkmış sidik-lye... Ona göre dikkatli ol.

Sabiha— Bu gece gitmesen...

Cemal— Olmaz. Oradan işe geçerim. Merak etme tamam mı?

Cemal kapıyı açar. İstanbul'un ışıkları yağmurla karışık kameraya dolar. Ayakkabılarını giyer, yürür. Kamera Sabiha'nın gözleridir. Cemal'in yağmurdan sakınarak gecekonduların arasında kayboluşunu gözler. Sabiha dışarda unuttuğu plastik terliklerin suyunu çırparak içeriye alır, kapıyı kapatır.

3. Apartman Dairesi: (İç / Gece / Loş)

Ayten, gözetleme deliğinden apartmanın merdivenlerine bakar. Saat 23.00'ü vurur. Oda iyi döşenmiştir. Resimler, koltuklar kitaplık vb. Ayten, uşun saçlı, sarışın bir kızdır. Dışarda polis sirenleri vardır. Perdeyi aralar sokağa bakar. Trafik lambasının sürekliliği yanar sarı ışığı, arabalar ve tek tük koşar sızır adamlar geçer. Ayten saate bakar, sıkıntısı artmıştır. TV'yi açar. "Macit beni otomobillendir" kanal değiştirir. Nejdet Evliyagil" bir elimde cımbız/ bir elimde ayna" dizelerinin tam üstündedir. Kanal değiştirir.

Spiker: "Zonguldak'daki kömür ocakları kapatılıyor. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Köksal Cevher: "İşçi ücretlerini bile karşılamayan bu ocaklar kapatılmalı" dedi.

Bunun yanı sıra Kozlu da göçük altında kalan 370 işçinin ailelerine başsağlığı diledi. Haberin yayılması üzerine ölen işçi yakınları ocakların kapatılması halinde; canlarını yakanların ocaklarını yıkacak kadar öfkeli olduklarını söylediler."

Ayten televizyonu kapatır. İçerideki odaya girip iki silahla döner. Silahları masanın üzerine koyar. Perdenin aralığından sokağa bakmak için yöneldiğinde kapı çalınır. Silahları masanın üzerinden alıp bir yerlere gizler. Gözetleme deliğinden bakar, rahatlamış bir şekilde gülümser. Kapıyı açar. İçeriye Cemal girer.

Cemal— Merhaba! Gelmediler mi?

Ayten— Gelmediler! Sırlıklam olmuşsun.

Cemal— Hızlı hareket etmek için şemsiyeyi almamıştım.

Ayten— Geç Ağbi. Havlu vereyim sana.

Cemal kabanı çıkarıp bir sandalyeye asar. Ayten havlu getirir. Cemal silahları görür.

Cemal— Sen hazırlığı yapmışın.

Ayten— Geç kaldınız. Gelir gelmez çıkarız diye düşündüm.

Cemal— Yoldaşlar yarım saat gecikti.

Ayten— Bir aksilik mi çıktı acaba.

Cemal— Yağmurdandır. Bir şey olmaz. Nede olsa Yusuf var.

Ayten— Takılma ağbi. Sokaklar vızır vızır ekip kaynıyor. İşçi eylemleriyle beraber her yere saldıyorlar.

Cemal— Eylem'in hayati önemi var. İşçi arkadaşlar bildirileri bir işaret kabul edecek. Ne olursa olsun dağıtmalıyız.

Ayten— Yoldaşlar, işimizin öneminin farkında.

Hızlı hızlı kapı vurulur. Cemal silahlara yaklaşır. Ayten kapıya gider. Bakar.

Ayten— Yusuf ile Kemal.

Kapıyı açar. Yusuf ve Kemal girerler.

Yusuf— Takip yedik.

Ayten— Vızır vızır geçiyorlardı.

Kemal— Kırdı ama. Karanlığa girmeye cesaret edemedi.

Cemal— Vardiye çıkışına yetişmeliyiz. Çıkalım. Cemal ve Yusuf silahları bellerine takarlar. Hep birlikte çıkarlar. Ayten kapıyı kilitlet.

4. Sokaklar (Dış / Gece)

Yağmur dinmiştir. Yusuf, Ayten ve Cemal önde yürümektedir. Kemal ise daha geriden gelir. Yusuf, Ayten ve Kemal'e bildirileri verir. Cemal ise öne geçip koruma yapar. Sokaktan sokağa geçerek kapı altlarına ve posta kutularına bildiri bıakırlar. Bir fabrikanın önüne yaklaşır. İşçilere bakarlar. İşçilerden biri Cemal'e gülümser. İşçilere bildiriler verirler. Kalabalıktan ayrılarak ara sokaklara dalarlar. İşçiler kendi aralarında. "Parti greve çağırıyor", "Zaman gelmiş" gibi konuşmalara dururlar. Ara sokaktan başka bir kalabalığa doğru yöneldiklerinde Kemal birini fark eder. Fark edilen adam, başka şeylerle uğraşıyormuş gibidir.

Kemal— Biri bizi izliyor.

Cemal— Şu sokağa çekilelim. Siz önden yürüyün.

Bekçi düdüklü ve siren sesleri gelir uzaktan.

Cemal, adamı gözetleyerek sokağa girer. Bildirileri kapı altlarından atarak ilerler. Sokağın bitiminde birkaç yolun birleştiği bir meydan görünür. Meydana çıktıkları anda farlar ve silah sesleri arasında kalırlar. Cemal bağırır.

Cemal— Yoldaşlar, karşıya geçiyoruz, sakin olun ve kademeli olarak çekilin.

Cemal, silahını ateşler. Bir arabanın farları patlayarak söner. Ayten ve Kemal karşı sokağa geçerler. Kemal, Cemal'i korur.

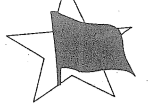
Ayten— Yusuf yok. Cemal ve Kemal silahlarını kalabalık polis kütmesine doğrultup ateşler. Polisi engellemeye çalışır. Bir sokak lambasının ışığı aydınlatır Yusuf'u. Silah sesleri alabildiğine çoğalır. Yusuf ışığın aydınlatıldığı bir su birikintisine elindeki bildiriler savrulurak düşer.

Kemal— Yoldaş! yoldaş!

Cemal, Kemali kolundan tutar. Yusuf'a doğru koşmasını engeller. Yusuf'un üzerine doğru bir polis arabası hızla girer. Yusuf'u geçip Ayten'e yönelir.

Cemal ile Kemal ateş ederler. Arabanın ön camları parçalanır. Kontrolten çıkıp duruvara çarpar. Cemal bağırır.

Cemal— Haydi yoldaşlar çıkıyoruz. Karanlıkta kaybolurlar. Polis ışıklarını Yusuf'u ve bildirileri aydınlatır.

5. Cemal'in evi (İç /Gündüz)

Kahvaltı masası. Cemal sobanın üstündeki çaydanlıktan bardakları doldurur. Oturur. İlker, elindeki yumurtayı tokuşturalm anlamında Cemal'e uzatır. Cemal, zorlama bir gülüşle yumurtayı tutar. İlker vurur. Kırlan İlker'inkidir. Çocuğun yüzü asılır.

Cemal— Adamım niye üzüluyorsun. Ben sana erk ettirmeden yumurtaları değiştirmiştim. Kendi yumurtasını İlker'e verir. Çocuk sevinir. Cemal dalar.

Gri / Geri dönüş (Flash Beck)

(Yusuf, koşarak karşıdan karşıya geçmeye çalışır. Silah sesleri, siren sesleri, farlar, telsiz sesleri.... Yusuf düşer, bildiriler savrulur. Ayten'in sarı saçları yele gibi uçarak karanlıkta kaybolur.)

İlker kırık yumurtaya bir daha vurur.

İlker— Kırdım baba. Yendim seni.

Sabiha— Cemal, üç gündür, uyumuyorsun, işe gitmiyorsun.

Cemal— Birkaç gün daha gitmemem gerekiyor.

Sabiha— Neden Cemal?

Cemal, divanın üstünde duran gazeteyi alır. Gösterir. Yusuf'un sular içinde yatan vücudu, yanda ise iki vesikalık polis fotoğrafı vardır.

Cemal— Bak gülüm. Bu benim yoldaşım.

Sabiha— İki de polis vurulmuş. Cemal sen olaylara karışmışsın.

Cemal— Olaylar değil gülüm... Sana anlatmaya çalıştım. Devrimci mücadele veriyoruz. İşçilerin önünde olduğu halkın iktidarı için çalışıyoruz. Sana kuttuğum kitaplardaki gibi.

Sabiha— Dal gibi bir gençmiş.

Cemal— Fabrikaların kapatılmaması için greve

çağırın bildiriler dağıtıyorduk. Çatışma çıktı. Yoldaş şehit düştü.

Sabiha— Sen öleseydin biz ne yapardık. Cemal karısının yüzünü okşar.

Cemal— Bir işe girip çalışırsın. Sendikaya...

Sabiha— Hiç denemedik. Güvenemezdim kendime.

Cemal— Denemeliydik.

Sabiha— İlker vardı.

Cemal— Olsun. Benim bilinçlenmeye başladığım dönemde sende çalışmalı, sendikayla tanışmalıydın.

Sabiha— Geç değil.

Kapı çalınır. Cemal kalkıp tülün arkasından bakar. Göremez. Kapı ürkekçe tekrar çalınır. Sabiha açar. Kapıdaki Ayten'dir. Daha önceki Ayten değil gibidir. Saçları kırpılmış, örselenmiş, hırpalanmıştır.

Ayten— Merbaha?

Cemal— Sizi çok merak ettim. Kemal'i aradım ama yoktu. Senin evin çevresi de sarılmış.

Sabiha— Gelin şöyle oturun.

Ayten— Ben yakalandım ağbi.

Cemal— Sana ne yaptılar Ayten. Saçlarını bile kesmişler.

Ayten— Hiçbir şey alamadılar.

Cemal— Sana çay doldurayım. Bir de sigara.

Ayten— Çok yorgunum. Beni yem yapmak için bıraktilar.

Sabiha hayranlıkla Ayten'e bakar. Üzüntü ve acıma da vardır bakışlarında.

Cemal— Bir şey çıkaramazlar. Burada dinlenirsin.

İlker— Abla bak yumurtama. Babaminkini bununla kırdım.

Hepsi birden gülerler.

Hızlı hızlı kapı vurulur.

Polis'in sesi— Cemal Gezer! İçerde olduğunu biliyoruz, aç kapıyı.

Ayten— Beni takip etmişler.

Sabiha— Cemal seni alıp götürcekler.

Cemal— Bir şey çıkartamazlar.

Ayten— Aynı anda yakalanıyoruz.

Cemal— Biz iş arkadaşınız. Görüşme hakkımız var. Direniriz.

Sabiha— (fısıltıyla) Silah emin bir yerde.

Polis'in sesi— Açın yoksa ateş açacağız. Sabiha Atlı'nın da içerde olduğunu biliyoruz açın!

Cemal— Meşru zemindeyiz. Açıyorum.

Açar. Polisler içeriye dolur.

Komiser— Sağ olun Ayten hanım. Çok uğraştırdınız ama hassas yöntemlerimizle bizi istediğimiz yere ulaştırdınız.

Cemal— Hiçbir yere ulaşmış değilsiniz.

Ayten— Namussuzlar. Bir arkadaşımın evine de mi gelebileceğim?

2. Polis— Bu kez saçlarını dibinden sökeceğiz.

Sabiha— Neden götürüyorsunuz onları? Ne olursunuz.....

Cemal— Sus! Yalvarma Sabiha! Çıkar gelirim. Gelmem gecikirse (yavaşça) Hüseyin'e git. İki eli kanda olsa koşar gelir. Şu parayı bölüşelim. Oğlana iyi bak.

Cemal'i ve Ayten'i arabaya bindirirler.

İlker kapının önünde bütün olanları anlamış bir olgunlukla durur. Sabiha ise biraz daha güçlü. Mahalleli arabaların çevresinde toplanmıştır. Kızarak bakanların yanı sıra saygıyla gülümseyip Ayten ve Cemal'e güç vermek isteyenlerde vardır. Arabalar yürür. Cemal kapının önünde kalan karısı ve çocuğuna bakar. İlker arabanın arkasından koşar elindeki yumurtayı fırlatır. Yumurta Ayten ve Cemal'in götürüldüğü arabanın camına gelir. Ayten ve Cemal gülerler, Sabiha'da....

Nazım "Vatan hainliğine" devam ediyor!

31 yıl önce 3 Haziran 1963'de kaybettiğimiz ünlü ozan Nazım Hikmet, ölüm yıldönümü ve doğumunda çeşitli çevreler (yazar, şair, sanatçı, DKO'ler) tarafından anılmaktadır. Her kesim kendi sınıfsal konumu ve buna bağlı olarak sınıfsal bakış açısına göre bir Nazım Hikmet portresi çizmektedir. Kimileri duygusal şair Nazım, kimileri vatansever Nazım, kimileri ise tüm bunları bağrında toplayan ve doğru Nazım çizgisini ortaya çıkararak devrimci Nazım, değerlendirmesini ortaya koymaktadırlar.

Nazım yaşamını devrimci mücadelede adamış ve şiirlerinde sınıfsal mücadeleyi, devrimci kültürü işlemiştir. Şiirlerini dar kalıplara sokma, bireyci şiir mantığına karşı hece ölçüsünü kırarak, toplumsal sosyal içeriği yani devrimci mücadeleyi işlemeyi, anlatmayı benimsemiştir. Bolu Beyi'ne karşı, Koroğlu'ndan, Hızır Paşa'ya karşı Pir Sultan'dan egemen sömürücü sınıflara karşı emekçi halkımızdan yana tavır koyması onun devrimci kişiliğinden gelmektedir. Bu da Nazım'ın ömrünün 13 yılının egemenlerce hapislerde geçirilmesine, mahkeme mahkeme dolandırılmasına neden olmuştur.

Cezaevinden çıktıktan sonra 17 Haziran 1951 yılında yurt dışına gitmeye zorlanmıştır. Cezaevinden sonra sözde artık özgürdür. Siyasi polis evinin önünde ve işyerinde karakol kurup, sürekli bir gözetim altında tutarak, ziyarete gelenler, selam verenler, konuşanlar tek tek soruşturulmaktaydı.

Tabiki egemen sınıfın bekçileri Nazım'ı sadece gözlemek ve izlemekle yetinmeyecek roman yazarlarımızdan Sabahattin Ali ve devrimci, komünistlere yapıldığı gibi bir gün faili meçhul şekilde öldürülecekti. Bugün olduğu gibi sebep hazırdı. "Dur dedik durmadı, vurduk." Yani aynı sıradan senaryo....

17 Haziran 1951 de yurtdışına çıkmasıyla birlikte 25 Temmuz 1951 de Bakanlar Kurulu kararıyla vatandaşlıktan çıkarılarak vatan haini ilan edilmiş, eserleri Türkiye de yasaklanmıştır. Faşist TC hükümetinin gücü ancak bu kadarına yet-

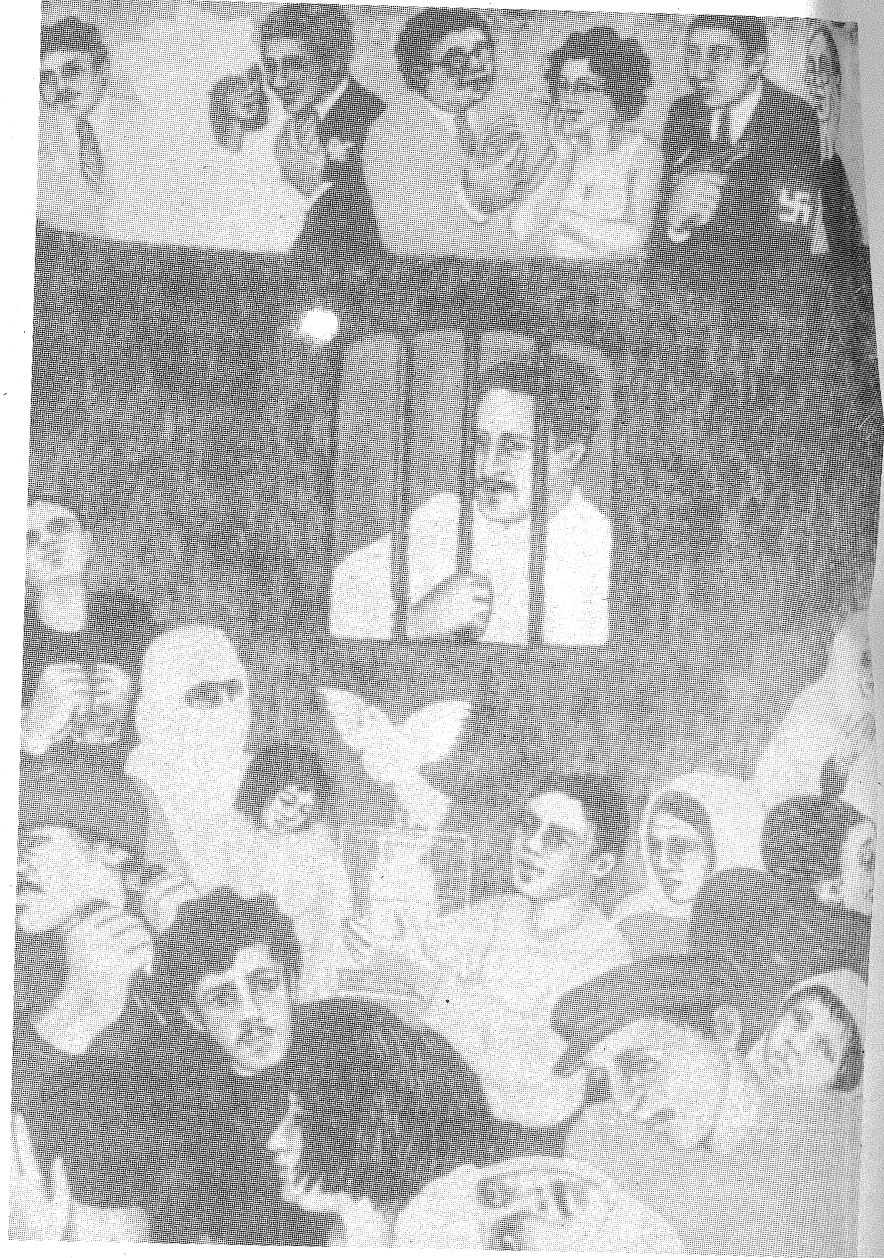
miş, fakat Nazım'ın tüm dünyada ki saygınlığına gölge düşürememiştir. Ve bu yaptığıyla dünya halkları gözünde kendisini teşhir etmiştir. Ve Nazım'ın eserleri 54 dile çevrilmiştir. Vatan hainliğine karşı cevabını net bir şekilde şu dizelerle belirtmiştir.

"Fabrikalarınızda al kalmızı içmekse vatan, Vatan tırmaklıysa ağalarınızın, Vatan mızraklı ilimhalse, vatan polis copuysa, Ödeneklerinizse, maaşlarınızsa vatan, Vatan Amerika üsleri, Amerikan bombası, Amerikan donanması, topuysa Vatan kurtulmamaksa kokmuş karanlığınızdan BEN VATAN HAINİYİM!"

Bütün bunlardan sonra Nazım'ı salt duygusal, salt vatansever, veya başka konularda yazdığı şiirlerle parçalara bölerek anlatmak ve onun devrimci kişiliğini yadsımak burjuvazinin çıkarlarına hizmet etmektir. Yani Nazım'ı biraz daha derinden incelemeye başladığımızda yolların ayrıldığını görmekteyiz. Devletin politikası ise özellikle kendi yarattığı kurumları ile Nazım'ı Nazım yapan öğelerden uzaklaştırmak, yani devrimci kişiliğinden, devrimci mücadeleden soyut, toplumsal bakış açısını bir tarafa bırakarak salt sanatsal ve edebi yönüyle ilgilenimesi, bu yönüyle Nazım'ı halktan daha çok sahiplenmeye çalışmasıdır. Devlet bugünkü haliyle insanlara Nazım'ı, Nazım'dan farklı bir Nazım yaratarak vermeye çalışmaktadır. Adına kurulan N. Hikmet Vakfında Nazım'ın devrimci kişiliğini ortaya koyma noktasında sağlıklı bir anlayışla hareket etmemiş Nazım'ın vatandaşlığını temel sorun haline getirip devletle uyumsuz kişiliğini uyuşur hale getirmeye çalışmıştır.

Onun enginliği, renkliliği ve sanatsal yetenekleri, gücünü işçi sınıfı ve halktan almaktadır. Onu Nazım yapan yapısal özelliklerinden soyundurarak anmak ona yapılacak en büyük kötülüklerden biri olacaktır. Kavramamız gereken en önemli halka budur.

Nazım ustayı ölümünün 31. yıldönümünde saygıyla anıyor, devrimci kimliği ve devrimci sınıf sanatını sonuna kadar yaşatacağız diyoruz.

Ahmet Arif'in şiirleri bir sevdadır!

Ahmet Arif 21 Nisan 1927 yılında Diyarbakır'da doğdu. Hakkında yapılan tüm spekülasyonlara rağmen Ahmet Arif Kürt'tür. O Kürtlüğünü onuruna yansıtmıştır; "Teke tek doğuşta yenilmemiş "bir halkın çocuğu olmak kadar büyük bir onura hiçbir zaman erişemeyeceğini vurgulamıştır. O Kürt'lüğünü adına yansıtmıştır. Asıl adı Ahmet Ünal'dır. Babasının adı Arif annesinin adı Sare'dir. Kürtlerde insanlar genelde baba veya ata isimleriyle anılırlar. Yani Arif'in oğlu anlamına gelen Ehmede Arif, Türkçede Ahmet Arif'e dönüşmüştür.

Ahmet Arif asıl sanatını ve kişiliğini 1948-54 yılları arasında Yeryüzü, Beraber, Seçilmiş Hikayeler, Yeni Ufuklar, Kaynak gibi dergilerde yayımladığı şiirlerde ortaya koydu. Orhan Veli şiirinin etkisinin sürdüğü bir dönemde şiir yazmaya başlayan Ahmet Arif büyük usta Nazım Hikmet'in açtığı yolda yürüdü. Ondan aldığı şiirselliği, toplumsal duyarlılığı, kendi duyarlılığıyla yoğurdu ve Türkiye halklarının kültür hazinesine yeni ve değerli katkılar sundu. Bir Anadolu duyarlılığı ve özlemiyle sanatını geliştirdi. Pir Sultan Abdal'ı, Urfalı Nazif'i Koroğlu'n'a, Şeyh Bedrettin'e götürdü. Yaşlı olmayan bir doğayı, türkülerle insancillaşmış bir yiğitlik tavrını evrenselleştirirdi

Toplumun sorunlarını halkın istemlerini kendi umut ve istemleriyle, halkın tecrübelerini kendi tec-

rübeleriyle ustaca harmanladı ve 1968 yılında "Hasretinden Prangalar Eskittim" adlı şiir kitabını Türkiye halklarına sundu. Ahmet Arif bu tek kitapla 34. baskıya ulaşmış ender şairlerden biridir. Onun şiirlerini Batmandaki petrol işçisinin Zonguldakta direnen kömür işçisine, Adıyamanlı tütün işçisine, öğrencilere ve çeşitli halk kesimlerine varana kadar birçok insan okumuş, onu toplumcu kişiliğiyle tanımıştır. Birçok şiiri halkın dilinde türküleştirilmiştir.

Onun özgürlüğe duyduğu inanç ve özlem şu dizelerinde somutlaşmıştır; "Ard arda kaç zemheri / Kurt uyur, kuş uyur, zindan uyurdu / Dışarda gürül gürül akan bu dünya bir ben uyurmadı / Kaç aylım bahar / Hasretinden prangalar eskittim / Saçlarına kan gülleri takayım / Bir o yana, bir bu yana..."

O işkenceye alınmış, çıldırma noktasına geldiği halde çözülmemiştir. Ama nedense bütün duyarlılığına rağmen hep yaşamın bir kenarında kalmış gibidir. Cuntalara ve mekanikleşen insanlığa karşı bir tavır olarak ölümden önceki son birkaç yılı evine kapanarak geçirmiştir.

Haziran, ayı Türkiye şiir sanatının iki ustasını yitirdiğimiz bir aydır. Bizler bu günün gençliği ve yarının güvencesi olarak, bu iki ustanın Nazım'ın ve Ahmet Arif'in bizlere bıraktıkları kültür mirasını daha sıkı sahiplenmeli ve geleceğe daha büyük bir güvenle taşımalıyız.

YENİ DEMOKRAT Çocuk

Fakir çocuk

Bir çocuk gördüm çok fakirdi
İstedim ona yardım etmeyi
Fakat o bunu kabul etmedi
Bana bir gururu olduğunu söyledi

İsteseydi yardım ederdim ona
Fakat o gitti çok uzaklara
Korurdum onu ömrüm boyunca
Kalırdı hep benim yanımda.

İlknur Büyükdere Yaş: 13

Sevgili YDG çalışanları;

Mektuplaştığım dostlarım ve onların çocuklarına YDG'yi öneriyor ve okutuyorum. Sadece okumakla sınırlı kalmalarını değil aynı zamanda onların YDG'yi sahiplenmelerini ve katkıda bulunmalarını istiyorum. Bu çerçevede duyarlılık gösterip şiirler ve öyküler yazıldı. Bunlardan bazıları bana gönderildi. Bende size gönderiyorum. Gerek okur köşesinde gerekse Yeni Demokrat Çocuk sayfasında yayımlayabilirsiniz iyi olur. Şiirleri yazanların yaş grupları 7-14 arasındadır, bu gözönünde bulundurulmalıdır.

Sağmalcılar Cezaevi'nden bir TKP(ML) davası tutsağı

Sende katıl

Sende katıl yüreğim
Sevdamız bir başkadır
Sende katıl parmağım
Kesseler bile seni

Sende katıl ayağım
Ayağım feda olsun
Sende katıl beynim
Düşünceler aynı noktada birleşsin

Sende katıl bakışlarım
Kızma, sinirlenme
Sende katıl gözlerim
Ümidini asla kaybetme

Sende katıl ellerim
Sende tut o silahı
Sizde katılın kardeşlerim
Sizde katılın bu kavgaya!

Merhaba amcacığım.

Sözün kısa keseceğim. Seni çok özledim, yolunu dört gözle bekliyorum. Çabuk çıkmayı unutma, çıkınca hemen bize gel. Oradaki bütün arkadaşlarımızda çok seviyorum. Umarım onlarda çabuk çıkarlar. Arkadaşlarına selam söylüyorum. Bilesin ki seni çok seviyorum. Anem, babam, ailem seni çok seviyorlar. Ama ben daha çok seviyorum. Sakın sanmaki bu kadar şiir yazdım. Daha yazdım ve yazıyorum.

Daha yeni yazdığım için fazla güzel olmayabilir, ama yine de yazmışım ya değil mi amca? Hem ilk defa yazıyorum. Sana sıkı sıkı sarılıp kucaklıyorum. Sen ve arkadaşların kendinize iyi bakın. Hayatın bütün güzellikleri sizlerle olsun. Bana mektup yazmayı unutma. Hoşçakal.

DAYIM

"Yeller eser bahçemde
Bahçemde kocaman bir ağaç
Yıkılmaz asla
İşte o ağaç sensin Dayım"
Kıvrıcık saçlı, yeşil gözlü
İşte o benim canım dayım
Sevgisi kocaman
Bölünmez parçalanmaz
İşte o benim canım dayım
Yürekli, cesaretli
Ölümden bile korkmayarak
Savaşıyor benim canım
Silah elinde dağlarda
Halay çekiyor türkülerle
Çoşuklu yüreğiyle
Benim dayım, canım dayım
Dağlara gidiyor
Beni bırakıyor
Biliyorum gitmeli, gitmesi gerek
Bende gideceğim oralara
Beni de götür bir tanem dağlara

Sırma

Kavga etmek

Kavga etmek çok kötü bir şeydir. Çünkü kavga edersen bir yerlerin acır, hem de yaralanırsınız. Kavga etmeye çalışmalı ve kavga etmeyecek şeyler yapmalıyız. Birisi birisini döverse onun annesiyle diğerinin annesi birbirlerine kızıp kavga ederler veya birisinin annesi bir çocuğu döver. Çocukta ağlayarak eve gider. Annesine söyler. Annesi de o çocuğa kızar veya döver, çocukta annesine söyler işte bu olaylar sürüp gidebilir.

Hareket

Bol bol hareket yapmalıyız. Hareket kötü bir şey değildir. Hareket yaparsak kaslarımız gelişir. Güçlü oluruz. Birisi bizi döverse bizde onu dövebiliriz. Bu yüzden bol bol hareket yapmalıyız. Fakirsek bari güçlü olalım. Yoksa bizi dövemezler dövülürse canımız acır, doktora gitmek zorunda kalırız. Paramız olmadığı içinde doktora gidip gelemeyiz.

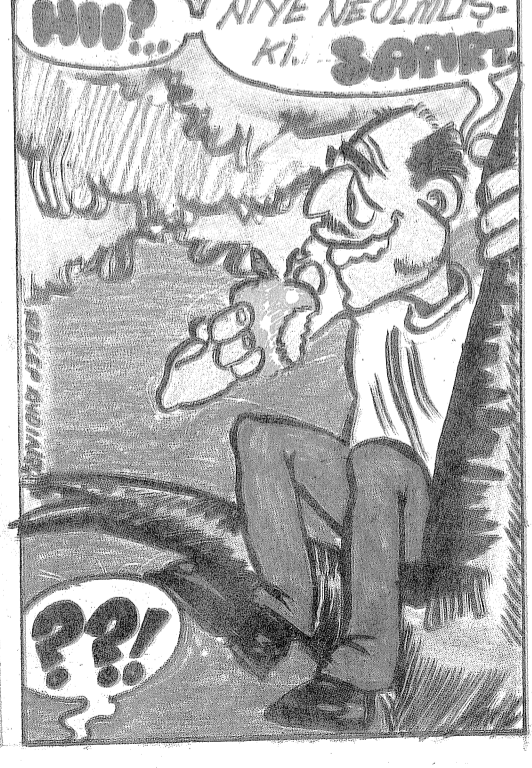
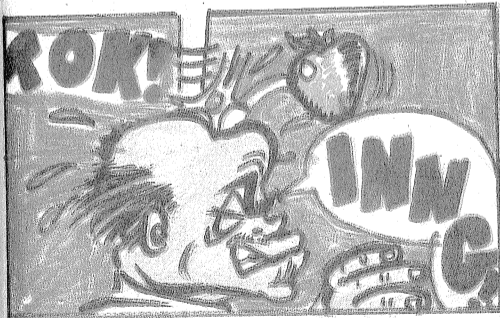
Deniz

Denizin mavileri
İçinde balıkları
Dibinde yeşilleri
Ne güzelsin be deniz.

Sanki gözyaşından oluşmuş
Damlaya damlaya göl olur demişler
Yağmur yağarakta deniz olur.

Denizde yüzersin, kayak yaparsın
Altın bulursun, balıklarını yersin

Yaş: 7/ Özgen

Sempatizanda düşünüyör

Bir düşünceye sempati duyan sempatizan denir. O düşündüğü için belli ideallere sempati duymaktadır. Ancak, yaşadığımız bu dönemde düşünmeyen sempatizanlara da sıkça rastlamaktayız, onlar idealleri uğruna düşünecekleri yerde hemşeri, dalkavuk ve faydacı zihniyet çemberinde kendilerini hapsedmektedirler.

Bunlar düşünce farklılıklarının ayrılıklara neden olduğu dönemlerde daha keskin bir sempatizan ve demokrat postuna girmekteler, ortak yatışınca ve iş sempati duyulan düşünceye hizmeti dayatınca sempatizan ve demokrat postunu soyunup sıradan ne üdüğü belli olmayan bir unsur rolüne girerek daha önce uzman oldukları burjuva işlerinin başına dönmektedirler. Dolayısıyla her kendine sempatizan diyen insan sempatizan veya demokrat olamaz.

Düşünen sempatizan; inandığı düşünceleri hayat normlarına uygulayarak dürüst hayat biçimiyle onları yaşar.

Oysa her türlü düşünme yeteneğinden yoksun olan sempatizan dar bakış açısıyla içinde yaşadığı toplumsal ilişkileri irdeleme gücünden yoksun olarak, o toplumun pisliklerinde gizlemeye çalışarak yaşamını sürdürür. Komünist düşüncenin sempatizanları gerçek anlamda toplumun iğrenç ilişkilerini adım adım bilince çıkarır ve kendini komünist partisine adım adım hazırlar.

Ülkemizde komünist partimizin 22 yıllık tarihi ülke devrimci hareketi tarihi içinde en çok düşünün sempatizan yetiştiğini pratik hayat kanıtlamıştır. Bu parti tarih göstermiştir ki hiçbir zaman sorunları parti iradesi dışında çözülmemiş, sempatizanlarından geniş tabanından en ufak siyasi-ideolojik ayrılıkları gizlememiş, çarpıtmamıştır; tersine MLM bilimini rehber olarak, Başkan Mao'nun kültür devrimi anlayışıyla iki çizgi mücadelesini

dönem dönem başarıyla yürütmüş ve bilince çıkarılması için parti bünyesini, sempatizanlarını ve taraftarlarını bu doğrultuda eğitmiştir. Bu 22 yıllık geleneğe Türkiye devrimci hareketi yakından taniktir. Partimiz her siyasi, ideolojik ayrılıklarda şiddeti, siyasetsizliği, iftira ve komploculuğu reddetmiş, her türlü darbeci, tasfiyeciler girişimleri üyeleriyle, neferleriyle, sempatizanlarıyla ve en geniş tabanıyla mahkum etmiştir.

Bu aşamada partimiz 22 yıllık tarihinde ilk olarak parti geleneğine aykırı temelde, parti tarihine kara lekeler sürülerek, özünde siyasi, ideolojik olan soruna gölge düşürülerek bir ayrılık yaşamıştır.

Bu parti ne kara lekeleri kabul eden, ne de siyasi-ideolojik sorunları küçümseyen bir partidir. Bu parti suçluları yargılaması bilen, sorunların ayrıntılarını irdeleyebilen, siyasi-ideolojik sorunlarla parti geleneğine aykırı sorunları zaman, mekân, neden ve gelişim sürecini deylektik bakış açısıyla, toptancı yaklaşımla değil, neyin neyle yapılmak istendiğini, mantığın işleyiş yöntemi ve metodunu ortaya çıkarıp tavrı belirleyebilen komünist bir geleneğe sahiptir.

İşte bu gelenekle yoğrulmuş partili, sempatizan ve taraftarlar kendi iradelerine başvurulmadan üstte yaşanmış ve artık fiili bir ayrılık haline gelmiş bir bölünmeyle karşı karşıya bırakılırken "iradeni şu veya bu kanatta yer alarak belirle" şeklinde anti-demokratik bir tarzda, yani gerçek iradeyi irade olmaktan çıkararak dayatılmıştır. Bu örgütte partili, sempatizan ve taraftar sorar... NİYE?

Sonuç dayatılmıştır! Ayrılık dayatılmıştır! Siyasi-ideolojik neden gölgelemek istenmiştir.

Bizler her iki kanadın kamuoyuna açtığı yazıları ve yazıların kendi mantığını incelemekten başka bir şey kalmamıştır. Düşünenler kendi iradesiyle, düşünmeyenler başkalarının iradesiyle saf belirleme çağırılır.

Ayrıca bildiride kirliliğin (Savunulamayacağını bir tarafa bırakırsak)

hangi amaçla, ne zaman yapıldığı yazılmamaktadır, kaldı ki parti temiz tarihini gözönünde bulundurursak her iki kanadın ezici çoğunluğu bu olayı her şart altında red eder, bu işi yapanları da yargılamaktan çekinmez. Oysa bu işi yapanlar kendilerini yarıya sunmuşlar ve bugün fırtına koparanların oylarıyla aklanmışlar. Yıllar sonra estirilen fırtınaların arkasında başka bir şeyler olsa gerek!

Bu işi yapanlar yargılanacakken AK ve SB üyesi olarak partiden gizlenmesi yönünde oy kullanmayı bir taraftan suç görerek özeleştiriyolar, diğer taraftan pariti birliği için OPK'da kullanılan oy taktiği diye niye yazıyor? ya bu oy kullanma suçtu ya da parti birliği için gereklidi ve haklıydı.

"Kariyerist, pragmatist, revizyonist" siyasi saptamaları MLM bilimini savunduğunu iddia edenler tarafından yapılarak, iki sene içinde yapılan iki çizgi mücadelesi gelişimini yazıyorlar. 1992'de parti birliği içinde yer alanlar ML ilan edilirken bugün kısa bir zaman geçmesine rağmen bir çırpıda slogan temelinde "emperyalizmin dostları" ve "burjuva pislikleri veya yeni burjuvazi" diye ilan edilebilmektedirler. Bir taraftan "pragmatistler" sloganını atacak ve pratiğinde faydacı davranarak düşüncesi ne olursa olsun seni savunan herkesi yanına alacak, pragmatizmin pratiğini kendin sergileyeceksin buna da MLM diyecüksün. Bu olsa olsa apolitik bir kafanın veya tipik köylü kafanın işi olabilir.

Ayrıca körsan olarak çıkarılan "Partizan özel sayı" aynı mekanik kafa ile kaleme alınmış. Kendi kendisiyle defalarca çalışarak Dursun Karataş'ın özentisi bu ibret belgesini okumadan önce kendilerini savunuyordum. Bu ibret belgesini yayınladıkları için buradan teşekkür etmek istiyorum.

Bu ibret belgesinde ve bir dizi bildirilerde herkesi TKP (ML) bayrağı altında toplamaya çalışmaktadırlar. Acaba TKP (ML)'nin geleneğinde

sergiledikleri pratiğe hiç yer var mı? diye kendilerine sordular mı? TKP(ML)'nin tarihinde ve geleneğinde görülmüş mü ki; partililer sempatizanlar ve taraftarlar iradelerini kullandıkları için tutuklansınlar, her türlü düşünce özgürlüğünü hizip faaliyetleriyle eşdeğerde tutsunlar.

Burjuvazinin ülkemizde bomba yağdırdığı bir dönemde partili-savaşçı gözetilmeden, düşüncelerinden dolayı, iradelerini kullandıklarından dolayı ve saflarını belirlediklerinden dolayı savaşçılar silahsızlandırılınsınlar, tutuklansınlar ve de düşmanın eline geçebileceğini bile bile düşmana tabakta meyva gibi sunulunsunlar.

Hayır! Bu partinin 22 yıllık tarihinde ilk defa bu kadar acı yaşanmıştır. "İki güce güvenmeliyiz; 1) Partiye 2) Kitlere!" ve kendimizi kitlelerin denetimine sokmaktan korkmamalıyız! diyenler acaba yazdıklarına inanıyorlar mı?

Meşruluğu olmayan MK tasfiyelere, tutuklama kararı çıkarmaya kendini yetkili görürken, nasıl partiyeye güvenden bahsediyorlar? Yoksa yalnız kendilerini parti ilan etmiş olmasınlar! Neden sayısal anlamda meşruluğunu yitiren MK yerine partiyeye başvurarak olağanüstü bir konferansa çağrı yapıp kendilerini parti iradesine ve yargısına teslim etmediler? Çünkü eroin işi parti iradesi tarafından yargılanacağı gibi, onlarında yargılanacağını çok iyi bildikleri için, parti iradesine teslim olmaksızın parti iradesini suyu bulandırarak ele geçirmeyi planladıkları, kamuoyuna açtıkları yazıları daha dikkatli incelendiğinde ortaya çıkmaktadır.

Eğer sınıf mücadelesinde yalnızca savaşı sürdürülebilmek için parti geleneği ile çelişen bir yol izlenmişse, ciddi bir suç işlenmiştir ancak bu suç bahane edilerek MLM bilimini unutmak, komünist ilke tanımamak, kendi mevkisi için gözü dönmüş bir tavırla daha ileri giderek burjuvazinin işkencehanelerinde öğrenemediğini MK sayılarını ve bir dizi isim (Kod ismi ol-

sa dahi) ayrıntılarıyla yayınlamak gamazlık olacağı gibi hiçbir zaman affedilemeyecek suç işlemeye götürmemeliydi.

Suçlama niteliğini aşmayan sloganlarla gerilla savaşı yürütülmez. Tutarlı, MLM siyasi çizginin önderliğinde yürütülecek gerilla savaşı ancak ancak MLM biliminin kumanda etmesiyle mümkündür. Dolayısıyla çokça kullanılan savaş ağalığı tabiri yerli yerine oturmuş bir siyasal tespitdir. Sait askeri bakış açısı kaçınılmaz olarak partinin rolünü küçümsemeye tabiri götürmüştür durumdadır.

Fokocu siyasal çizgi komploculuk, darbecilik, tasfiyecilik tezgahlayabilir ancak MLM bilimi karşısında yerli yer edilmekten er veya geç kurtulamayacaktır!

Almanya/ Berlin'den bir YDG okuru

Adamıştı kendini

O bir gençti Henüz 20 yaşında Bakışlarındaki manayla Yüreğinde yanın devrim aşkıyla Adamıştı kendini Partizan'a

Dağlarda olmak istiyordu Sadece Dersim'in dağlarında Yardım etmek istiyordu İçşinin ve köylünün halkına Çünkü o Adamıştı kendini Partizan'a

Bu şiiri kendilerini Partizan'a adamış bir şehit üç amcamın anısına yazıyorum. Eğer yayınlanırsa çok memnun olurum. Sevgilerimle ve saygılarımla. "Mutlaka birgün zalere kavuşacağız" "Çünkü yüreklerimiz bu ateşle yanıyor" "Dersim geleneği, boyun eğiş değil, direniştir!"

Elazığ Atatürk Lisesi'nden bir YDG okuru

Ümraniye Endüstri Meslek Lisesi'nden bir devrimci olarak göndermiş olduğum şiirleri mümkünse Yeni Demokrat Gençlik dergisinde yayınlamanızı istiyorum, en içten devrimci selamlarımla.

Ölümden beter

Ne bu suskunluk? Ne bu keder? Artık yeter, yeter, yeter Bu suskunluk bize ölümden beter Kaldır başını diren sende beraber

Hayat bu değil, böyle süremez Herşey bu kadariyle bitemez Bu şerefsizliğe ve zulme bir son verilmeli Karanlıklara ışık tutup aydınlatmalıyız "Bunu nasıl yapacağız deme sakın" diren Çünkü özgürlük ve bağımsızlık çok yakın

Kardelen ve Gelincik

Ben bir kardelenim Düzene başkaldırmış, dikilmişim, Başım dik, dağların doruğuna Yok olmayı hiçe sayarak Oysa sen bir gelincik Baharı beklersin açmak için Herşeyin bir zamanı var, felsefen Beklersin yaşlı gözlerle, devrimi Zaman gelmiş geçiyor bile Kahpe fırtınalar, dalında tomurcuk saçtırıyor Niceleri asice düşmüştür toprağa Oysa sen zaman beklersin coşmaya.

Aliağa'dan Dersimli bir YDG okuru

MERHABA YENİ DEMOKRAT GENÇLİK ÇALIŞANLARI

Ben gazetenizle yeni tanışan bir öğrenci olup emekçi bir ailenin evladım. Okulumuz da faşist saldırılar, ilçemizde MHP'nin kazanmasıyla hız kazanmıştır. Okulumuzun yönetimi ve birçok öğretmen faşizme hizmet ediyor. Tarih öğretmenleri şovenizmin, din öğretmenleri, şeriatın, felsefe öğretmenleri metafizik, inkılapçı öğretmenler Kemalizmin propagandasını yapıyorlar ve ayrıca medya sapıklığı gençcecik beyinlere aşıyor. Bu sömürünün devmanını sağlamaya çalışıyorlar. Okulumuzdaki gerek devrimci öğrenci ve öğretmen üyelerinin azlığı gerekse duyarsızlığı okulumuzu taşizmin kalesine dönüştürüyor.

Sizden istediğim MLM ideolojisini kavramak için nasıl bir başlangıç izleyeceğim ve eğitim çalış-

Umudum için

Ezildim fabrikada tarlada Hep ben ezildim okulda Ama ezdirmedim umudumu onlara

Çıktım Munzur'un doruklarına Savaşım düşmanlarımla Savaşım umudum için

Direndim fabrikada, tarlada Mapusta okulda Direndim umudum için

Hücrelere esir düştüm Vuruldum öldüm Öldüm umudum için

Ama ezdirmedim umudumu Dipçiklere kanlı postallara Ezdirmedim umudumu düşmanlara

Alamadılar umudumu benden Özgürdür umudum Şimdi karlı doruklarda

Bahçelievler Lisesi'nden bir YDG okuru

masına nasıl başlayacağımı, MLM'yi en iyi şekilde nasıl kavrayıp çelikleşeceğimi öğreten kitap, gazete vb. yayınların listesini gazetenizde yayınlamanızı istiyorum.

Teşekkürler, dostluğla...

Salihli'den bir YDG okuru

(Bu okurumuza Sosyalizmin Aliabesi, Felsefenin Başlangıç İlkeleri ve Teori, Pratik kitaplarıyla işe başlamasını öneriyoruz. Bunun yanında "Ser verip sir vermeyen bir yiğit İbrahim Kaypakkaya, Tohum, Darağacından Nötrler, Direnme savaşı gibi kitapları okumak gerekir. Ayrıca çeşitli konuların yayınlandığı dergimiz Yeni Demokrat Gençlik, Partizan ve gazetemiz Özgür Gelecek'in düzenli olarak okumasını tavsiye ediyoruz. YDG.)

B U L M A C A

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												

SOLDAN SAĞA

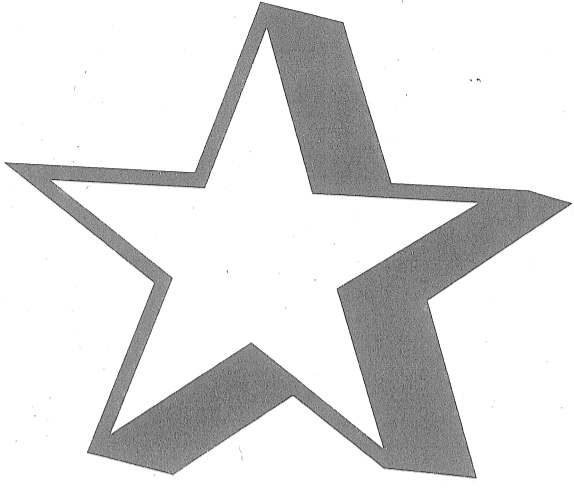
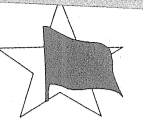
1) THKO'nun kurucularından, Türkiye Devriminin Yolu isimli bir kitabı olan ve AFC tarafından 6 Mayıs 1971'de Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan'la birlikte idam edilen, devrimci bir önder 2) Rafineri, bir tür besin maddesi 3) Kürtçe'de baş, ilke kelimesinin sessizleri anlam, meal 4) Atılmak işine maruz kalmak, kovulmak, içel ilindeki petro kimya tesisine verilen ad 5) (tersi) Nefret, M. Gorki'nin ünlü romanı, Kürtçe'de amca 6) Almanya'nın para biriminin kısaltılması, Kürtçe'de biz, Bir spor dalında ulaşılan en iyi derece 7) Bol, verimli, refaha ulaşmış, Japon lirik dramı 8) Bir nota, tarih boyunca katliamlara uğratılmış, yok sayılmaya ve yok edilmeye çalışılmış, 1638 Kasrı Şirin anlaşması ile önce ikiye daha sonra Lozan Anlaşması ile ise 4'e bölünmüş zorla ilhak ve işgal edilmiş ülkeye verilen ad. 9) MuzafferErdost, Işın 10) Kan grupları-

nın isimlendirilmesinde kullanılan Rhesus maymun cinsinin kısaltılması, Kürtçe'de altın, yabancı, kimsesiz 11) İsim, yalvarma 12) Düşünce ve sanatta akım, (tersi) padişah hükümdar.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

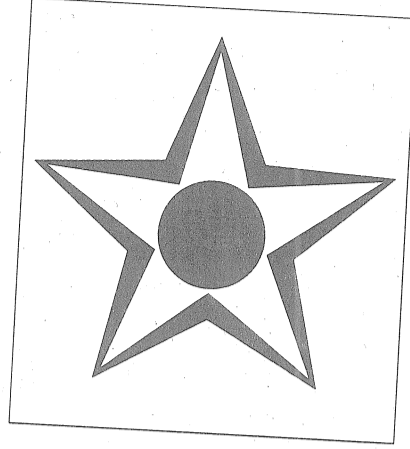
1) 20 Temmuz 1992'de faşist TC güçleriyle Kartal Maltepe'de Nurgülzel Yaşar ve Ramazan Ceviz yoldaşlarıyla birlikte çatışarak şehit düşen TIKKO üyesi ve TMLGB I. Konferansta onur üyeliğine seçilen halkın yiğiti evladi 2) Ürün sağlama işi, istihsal-zorla sınırların içine dahil etme 3) Uzun ve kalınca değnek, (tersi) ateş 4) (tersi) Bir cetvel türü, yıkıntı, harabe 5) Sürü, Yol, Arkadaş.. filmlerinden rol alan veya yönetmenlik yapan, sanatı devrimci bir tarzda ele alıp, halkın gözünde unutulmaz bir yere sahip olan halk sanatçısı 6) Olanak, tümör, (tersi) bir yağış türü 7) Bir soru sözcüğü, Neodim elementinin simgesi, bir bağlaç 8) İvme kelimesinin ilk hecesi, askerî, ekonomik vb. şekillerde bir yeri ele geçirme, yönetimi denetim altına alma 9) (tersi) Samir önalı marksist yazarın soyadı, yazar daha ziyade az gelişmiş ülkelerde emperyalizmi inceleyen kitaplarıyla tanınır, tiyatro veya sinemalarda gece gösterimi 10) Cesur, kavgacı, gözüpek, toprağı işleyerek ürün alma, ziraat 11) Laz dilinde sözlük, uğraşı, meslek 12) Büyük bir işin bir kısmını yapmak için asil müteahhitten alan ikinci müteahhiti.

GEÇEN SAYININ CEVAPLARI: Soldan Sağa: 1) Hetero, getto 2) Ukab, Bertolt 3) Sb, eliza, 4) Ege, Lm, ima 5) Yo, Insa, ok 6) imge 7) Nu, zile 8) irilik, sı 9) Vat, erek 11) Nida, fa, ilya 12) Kirvememo Yukarıdan Aşağıya: 1) Hüseyin İnan, 2) EKB, omur, ilk 3) Ta, ivedi 4) Ebgne, lavar 5) Le, it 6) Obi, im, Ele 7) Ezin, Aram 8) Gramsci, Ve 9) Et, Liaköm 10) Toli 11) TL Moy, Sa 12) Otlak, Nıksar

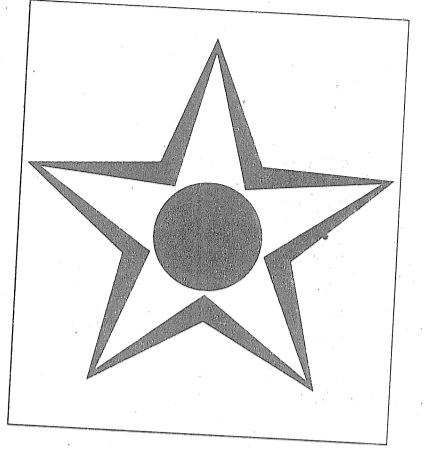

Gülbahar GÖYNEK (TANYA)
TKP(ML) üyesi

7 Haziran 1994 günü Komprador patron-ağa devletinin faşist kolluk güçleriyle girdiği çatışmada katledildi. Selam olsun halk için toprağa düşenlere!

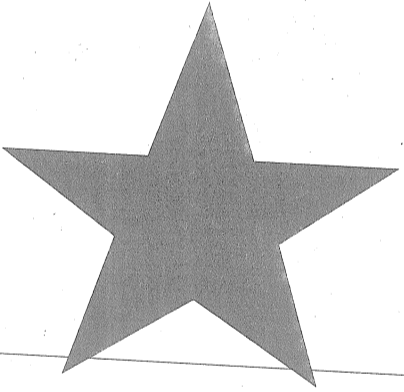

Serpil YILMAZ
(FERDA CİVELEK)

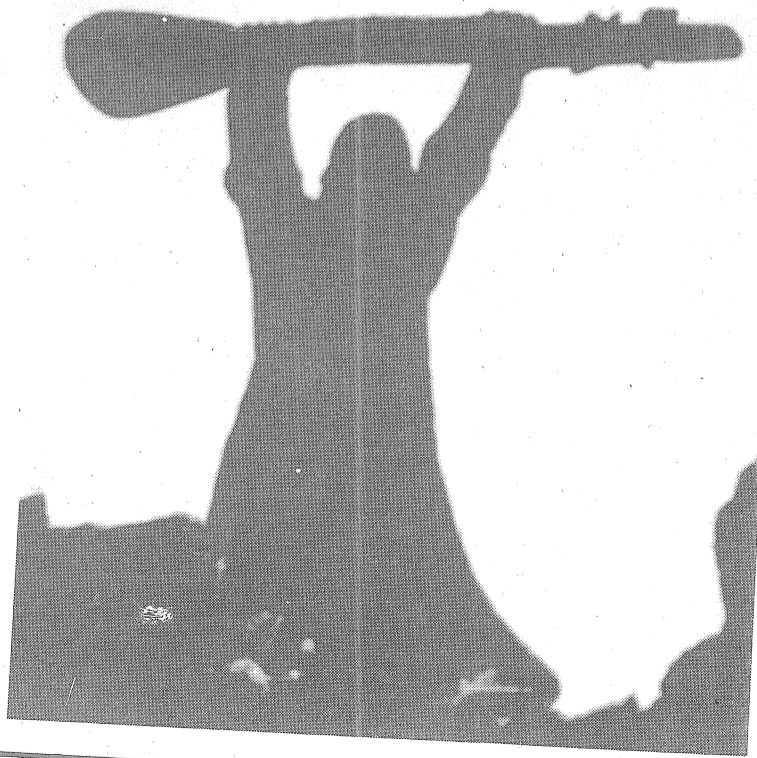
Yüksel KELEŞ
(ŞADAN ENGEL)

4 Mayıs 1994 tarihinde Dersim-Pertek (Çalaxhane) mezrasında Devrimci Sol-Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği, Abdi Şeker Müfrezesi savaşçılarından Serpil Yılmaz ve Yüksel Keleş faşist TC güçleri ile girdiği çatışmada katledildi. Anılarını yaşatacağız!

Faşist TC ordusunun 15 Mayıs 1994'de Adıyaman'ın Bêzer dağına düzenlediği operasyonda 28 devrimci yurtseverin katledilmesini lanetliyor, katliamların hesabının er ya da geç sorulacağını haykırıyoruz.

Komprador patron-ağa devletinin kuklaları, gözü dönmüş canileri tarafından 2 Temmuz 1993'de Sivas'ta yakılarak katledilen 37 canı saygıyla anıyoruz. Faşist TC'nin ne insanları topluca katletmesi ne de Alevi-Sünni çatışması yaratmaya çalışılarak devrim mücadelesinin önüne geçme çabaları işe yaramayacaktır. Hiçbir güç mücadelenin demokratik halk devrimi ile zafere ulaşmasını engelleyemeyecektir.

GÜZEL YARINLARI YARATMAK İÇİN
TEPEDEN TIRNAĞA DEVRİM

